Anul XIV nr. 44 (673) 2-8 noiembrie 2004
32 de pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Să te temi de greci și cînd îți dau darul:

De unde a plecat și unde s-a ajuns Dan Nica

Doamnelor și domnilor, lăsați revista deschisă la pagina 3! Urmează un ministru al Comunicațiilor important pentru PSD. Aflați cît îl costă pe Dan Nica facultatea fetei și cît ne-a costat pe noi ascensiunea celui care, cînd era un simplu deputat de Galați, îl făcea pe Ion Iliescu „relicvă a istoriei". Între timp, a devenit omul de încredere al lui Năstase și managerul campaniei electorale a partidului. Povestea unui pesedist care a reușit să urce în vîrful ierarhiei de partid, ca apoi să se arunce cu pieptul și buzunarele goale în lupta guvernării, în

Pagina 3

Un interviu sărac cu cinstitul Iliescu:

„Corupția vine de departe!"

Sărac și cinstit. Bătrîn și neliniștit. Trecut și trecut. Ion Iliescu, pe scurt, omul care a sunat la ruși, să le spună cine sîntem, ce vrem și un călduros „Harașo, tavarișii!", se întoarce acolo de unde a emanat: în partid. A fost un președinte bun – și ar mai fi fost el, săracu', dacă l-ar mai fi lăsat Constituția și a patra oară. La final, înainte să plece de la Cotroceni cu cățel, purcel, Dan Iosif și cucuvea, ne-a dat un ultim interviu. Citiți-l, că-i ultimul și vrea și dînsul să plece acasă! Doamna Nina să-l aibă-n pază!

Pagina 4

După ce americanii și-au votat președintele, iar europenii și-au votat Constituția, șmecherii din România au ales

UNIUNEA USD + EUR

Împreună pentru ROMÂ
Alegeți PSD + PUR
Bă Tăricene, zău că mi-ar conveni sistemul american cu două partide! Eram doar noi şi PNL-ul şi, oricine s-ar fi ales după o campanie de 30 de zile, tot Alianţa D.A. ieşea la putere!
N-are treabă, e cel mai mare barosan din lume! Păi ce, crezi că el face vreo licitaţie ca să aleagă ţara care-l enervează mai mult şi în acelaşi timp se încadrează în buget? Aiurea! Porneşte război cu ce ţară vrea el... Auzi, bă, Cozmâncă, cred că n-avem noi PIB cît au ăştia comision de la un război din ăsta de 15-20 de miliarde!

Scrutin american: Traian Băsescu se întreabă cum poți ajunge președinte fără să fi fost mai întîi primar al New York-ului, iar Adrian Năstase se gîndește cum e posibil să ajungi la Casa Albă fără să fi fost înainte premier

Bătaia e ruptă din raiul social-democrat

Radu Mazăre şi Nicuşor Constantinescu sunt stâlpii social-democraţiei constănţene, stâlpii afacerilor constănţene, stâlpii Constanţei în general. Acum câteva zile, între cei doi lideri ai „Echipei câştigătoare" (sloganul lor electoral) şi-au făcut loc câteva scheme care aminteau de ringul de box. Până la urmă, nici nu prea este de mirare. Dispute mai soft, de tip „Băi, boule!" sau „Bă, prostule!", au fost detectate de mult între primarul Constanţei şi, respectiv, preşedintele CJ Constanţa. Varianta hard s-a desfăşurat într-un hotel din Mamaia, proprietate – hotelul, vreau să spun – a familiei Mazăre. Cei doi sunt prieteni vechi, cred că nici ei nu mai ştiu de când, poate chiar din vremea când nu se gândeau că, peste ani, nu le va mai ajunge un judeţ întreg.

Constanţa şi Costel

Aşezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU TAGMA CUM LAUDE
(BULETINUL ACADEMIEI)
REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef adj.: Marius BORŢEA
Redactor-şef: Doru BUŞCU
Trebi juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: Marius DRĂGHICI
Secretar general de redacţie: Gabriel DROGEANU
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-şef adj.: Liviu MIHAIU
Şef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Şef Birou Distracţii-Amuzament: Viorel MOŢOC
Dragoş MUŞAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacţie: Dan STANCIU
Birou Investigaţii: Iulian TĂNASE
Şef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: Alexandru CĂUTIŞ, Alexandru DUŢU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU
Şef Secţie Moravuri Uşoare: Dragoş VASILE
General Manager: Sorin VULPE
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Marketing Director: Sorin AXINTE
axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: Laura IVĂNCIOIU-IONIŢĂ
laura@catavencu.ro
Promotion Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: Ioana Ingrid WEINERICH
ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuţie: Cristian DOMNIŢEANU
cristi@catavencu.ro

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MIŢĂ

Comenzi publicitare la Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Academia Caţavencu în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, şmenuri, şuşanele

Ştiaţi că judecătoarea porno Simona Lungu se pare că are un mare sprijinitor în preşedinta Tribunalului Bucureşti, vestita doamnă Huza, care vrea s-o cam facă scăpată de rigorile Consiliului Superior al Magistraturii? Pentru cine nu mai ştie cine este doamna Huza, reamintim că ea este una dintre multele mâini drepte cu care Rodica Stănoiu leagă din când în când Justiţia la ochi ca să nu i se vadă marea corupţie. Ba mai mult, SRI-ul a trimis un raport ultradocumentat Ministerului Justiţiei în care se vorbea despre actele mai puţin probabile, dar fără discuţie reprobabile, ale doamnelor Huza şi Bărbulescu (vicepreşedinte la Înalta Curte). Din păcate, acest raport a ajuns în mâinile ministrului care era nimeni alta decât protectoarea celor două, aceeaşi Rodica Stănoiu, omul de încredere al preşedintelui Iliescu. Când vorbea săptămâna trecută despre vinovăţia noastră, a tuturor, în problema corupţiei, preşedintele se gândea nu numai la Mutu, ci şi la el însuşi şi la consilierii şi protejaţii săi.

Tot săptămâna trecută, în Senatul României, un senator PSD de Tulcea, pe numele său fără rezonanţă Florin Hriţcu, născut la Iaşi în 1949, a atacat decizia de renaturare şi reecologizare a grelei moşteniri ceauşiste, numim aici amenajările agricole din Delta Dunării (40.000 ha), pe care se pregăteşte s-o promoveze guvernul prin Ministerul Mediului în sprijinul salvării celei mai importante zone umede a Europei, Delta Dunării. Una dintre cele mai importante decizii de natură ecologică pe care actualul guvern vrea să le instituie este contestată de către un senator al partidului din care este alcătuit guvernul, pe baza unor interese personale financiare pe care domnul Hriţcu le are în aceste amenajări agricole din Delta Dunării şi unde porumbul nu creşte mai mare decât grâul. Dar despre asta, organizaţia „Salvaţi Delta – *A.C.*" va vorbi pe larg cât de curând.

Urşii care atacă oameni n-au înnebunit din senin, ci au fost ajutaţi s-o ia razna de cei care vor să ne arate cu tot dinadinsul că merită împuşcaţi în cap. Pentru aceasta, în momeală li se pune diazepam, medicament care produce stări paradoxale. În prima fază, diazepamul dă la animale o stare de furie, asemănătoare cu turbarea. În atari împrejurări, urşii „atacă din senin" şi cer gloanţe. Cel puţin asta este opinia unor specialişti în domeniu.

Una auzită la Summit-ul NATO de la Poiana Braşov, de acum câteva săptămâni. Cică primarul Braşovului, Georgică Scripcaru, cunoscut ca duşman al fisurilor anale din pereţii blocurilor, este în război şi cu chestorul-şef al IPJ Braşov, Mircea Bucur. Războiul se duce după scenariul următor. Unul din ei – veţi vedea care – are un dosar cu înregistrări telefonice în care se aude cum celălalt, inspirat probabil de operaţiunea „Petrol contra hrană", susţine operaţiunea „Ofer spaţii pentru benzinării contra mici atenţii". Despre celălalt – veţi vedea care – se spune aşa: fiind bun prieten cu câţiva interlopi din oraş, cărora le-a facilitat înfiinţarea unor puncte de colectare a fierului vechi, l-a convins pe unul dintre ei, student la Penitenciarul Codlea, să declare că unor persoane importante din conducerea IPJ le plac „fetele tinere, de lapte". Aţi văzut acum care-i unul şi care-i celălalt?

Acciduzzu

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Rodica Stănoiu care, vrînd să demonstreze presei că Justiţia e oarbă, în timpul mandatului ei a închis ochii şi a deschis buzunarele

Bula demnitarului

Ce program electoral am io? Păi, să se dă dimineaţa la televizor *Prietenii mei, elefanţii* în reluare, la prînz *O floare şi doi grădinari* şi seara, după *Lanţul amintirilor, Guţă şi muzica bună* pînă dimineaţa, cînd începe *Prietenii mei, elefanţii*. Şi să să mai dă cîte 1.000 de parai la cine merită în ţara asta, că am şi io nevoie de bani!

Raj Tunaru, un candidat la preşedinţie despre care nu ştim dacă-şi datorează numele capodoperei *Vagabondul* sau superproducţiei *Articolul 420* cu Raj Kapoor

CATEGORIA
EMIL BOBU

Raj Tunaru (deputat independent): „Nu e bine ca tinerii să consume substanţe halogene, adică droguri."

CATEGORIA
GLUMIRE CU PREMEDITARE

Adrian Năstase (prim-ministru): „Traian Băsescu a spus cu foarte multă sinceritate – îl citez: «O să ies din primul tur». Eu speram să rămînă şi în turul doi, ca să avem posibilitatea să mai discutăm."

CATEGORIA
SĂ RÎDEM CU ADRIAN ŞI TRAIAN!

Adrian Năstase (prim-ministru): „Vă asigur că voi fi un preşedinte bun pentru toţi românii, chiar şi pentru Traian Băsescu."

Traian Băsescu (preşedinte PD): „Eu îţi garantez că nu voi fi un preşedinte bun pentru tine."

CATEGORIA
CÎNTARUL NAŢIONAL ANTICORUPŢIE

Ionel Blănculescu (ministrul Controlului): „Furtul generalizat la cîntar s-a redus în mod simţitor după introducerea articolului în care înşelăciunea la cîntar se penalizează cu închisoare. Nu numai că nu se mai fură la cîntar, dar comerciantul pune ceva peste cantitatea respectivă pentru a evita confruntări cu organele de control."

CATEGORIA
GÎNDIRE CU PREMEDITARE

Mona Muscă (deputat PNL): „Prin mesajul de azi, «comunistul de omenie» se întoarce în fruntea «capitaliştilor de cumetrie»."

CATEGORIA
MĂI, ANIMALULE!

Ion Iliescu (preşedintele României): „Unde ai văzut campanie electorală în tot ce facem?! Vă rog să mă lăsaţi în pace cu asemenea chestii!"

CATEGORIA
GEŢA-I SOR'MEA MEDICALĂ!

Corneliu Vadim Tudor (preşedinte PRM): „Ei nu mă cunosc pe mine. Sînt dezlănţuit ca un uragan. Am rupt lanţurile."

Întunericitul

Doamnelor şi doamnelor! Aproape a dispărut revista **tabu**, numărul pe luna noiembrie! Cea mai curajoasă revistă pentru femei n-are timp să stea pe tarabă, aşadar grăbiţi-vă! Din sumar: pictorial Huidu, Găinuşă şi Andreea Raicu – ceva ce doar în *Vrăjitorul din Oz* s-a mai văzut!; femeia **tabu** a lunii: Simona Noja, prim-balerină a Operei din Viena; povestea de dragoste dintre Dan Chişu şi Regu Pescu; sexfruntarea: Diana Munteanu *versus* Vlad Gorneanu (ZOB); ce gîndesc bărbaţii: Mircea Cărtărescu; pictorial macho: George Vintilă; plus o rubrică despre vin scrisă de Mr. Playboy: Dan Silviu Boerescu.
Citeşte **tabu**, revista care îi dezbracă pe bărbaţi de secrete. Vei afla că trăieşti într-o lume a bărbaţilor. Condusă de femei.

Blîndul răzeș Nica, un personaj de linia a doua cu fonduri de linia întîi

Şefu',
trebuie s-o dăm urgent pe campanie pozitivă! Dacă o s-o mai ţinem langa că Băsescu are de gînd să fure dacă cîştigă alegerile, mi-e să nu se întrebe lumea de unde ştim noi aşa de bine că la putere se fură.

Directorul de campanie Dan Nica are ingrata misiune de a convinge din nou electoratul că va fi mai bine şi de data asta, nu doar pentru PSD

42.380 de dolari

Adică patruzeci și două de mii trei sute optzeci de dolari; atîta costă în fiecare an școlarizarea unui student la Universitatea Stanford din California, Statele Unite ale Americii.

Trebuie să ai părinți tare bogați ca să te poată ține la studii acolo. Doar 367 dintre studenți, adică 6% dintre ei, sînt din afara Statelor Unite și își permit acest lux în chiar acest an universitar. Doar 43 dintre aceștia sînt din Europa și, spre mîndria noastră, unul dintre ei e chiar din România. Unul singur. Îl găsim în camera 312 din complexul Grove Mayfield, pe strada Mayfield din Stanford, California 94305. Batem la ușă și ne deschide, mulțumită de condițiile excelente de acolo, o fată, Nica D. Diana Cristina, studentă la Facultatea de Matematică și Știința Calculatoarelor. O româncă de-a noastră, prilej de mîndrie națională pentru faptul că se școlarizează într-o universitate de prestigiu mondial. Ar trebui să se realizeze chiar un reportaj televizat pe tema asta, să arătăm că România nu are doar copii ai străzii! Revenim. Diana Cristina vrea, probabil, să urmeze cariera de acum a tatălui ei, devenit un superspecialist în Tehnologia Informației (IT). Dar și în negocieri, și în politică, și în campanii electorale și etc., și etc. Nu or fi cam multe specializări pentru un mărunt inginer de telefoane din fundul Galațiului? Da, inițiala D. din numele studentei cu părinți așa de bogați vine de la Dan, Dan Nica, actualul politician PSD, cel care își poartă din ce în ce mai trufaș mustața de blînd răzeș de linia a doua din filmele comuniste cu Ștefan cel Mare.

Facerea de bine lovește din nou!

A avut șansa de a fi promovat pe criteriul tinereții într-o campanie de întinerire a cadrelor Romtelecom de la începutul anilor '90, inițiată de fostul ministru Chirică. Atunci, la conducerea direcțiilor județene ale Romtelecomului au fost scoși în față o liotă de inginerași dornici de mașini cu șofer și beneficii consistente la sacoșă.

Unul dintre cei care au contribuit la numirea lui Dan Nica director la Galați a fost Călin Voiculescu, directorul pe București și cumva liderul directorilor din țară. Ca bun român, ajuns ministru, Dan Nica a făcut tot ce a putut și a demonstrat că orice faptă bună nu rămîne nepedepsită, așa că, în final, chiar a putut să-l dea afară pe unul dintre binefăcătorii lui. Acum, Călin Voiculescu a decedat și nu mai poate spune nimic, dar de scris, se pare că a cam lăsat scris cîte ceva și despre cariera erotică, bahică și cea „de afaceri" a ministrului gălățean. Spunem că acesta a fost doar unul dintre binefăcătorii lui pentru că au mai fost și alții. De exemplu, fostul ofițer de MApN Ilie Plătică Vidovici, pe care viața și mai ales celebra Revoluție de la Galați l-au făcut baron local și senator național. În această calitate, nimic nu ieșea din Galați spre București fără avizul lui și se spune că nici fără dijmuirea lui. Și pe acesta l-a schimbat blîndul răzeș de linia a doua, i-a luat șefia organizației de partid și tot ce decurge (sau pică) din asta. Noroc că totul se întîmpla în realitate și nu într-un film cu răzeși, că i-ar fi luat și calul!

Să te temi de greci chiar și cînd îți fac privatizări

Dar să nu ne grăbim. Să ne întoarcem la frumoasa perioadă nouăzecistă în care micul director de Galați e prins de mirajul orașului mare, al chefurilor monstru și mai ales al banilor mulți. Începe să-l cam strîngă condiția de mic șef provincial venit să chel-tuie pe ascuns la București. Brusc, face un gest inexplicabil: părăsește funcția mică, dar confortabilă, pentru a se înscrie în PDSR și a deveni deputat al acestui partid aflat pe atunci în opoziție. O vreme dispare din atenție, pentru a reveni în forță cu o luare de poziție de prin '97, în cadrul proaspăt declanșatului război Iliescu-Năstase, sau invers, dar să nu se supere domnul premier de acest cuvînt. În plen, obscurul deputat de Galați Dan Nica îl atacă dur pe șeful partidului și chiar îl face pe Ion Iliescu „relicvă a istoriei", oferindu-i un loc eligibil în manualele de specialitate. Și nu pățește nimic. Mare curaj, au spus unii, mare spate, au știut alții.

Cam în același timp se finalizează de către guvernarea țărănistă negocierile începute de PDSR cu Grecia pentru privatizarea de către o țară a unui bun profitabil al altei țări. Aceste negocieri se pare că au fost începute încă din 1991de Oliviu Gherman, cînd a cerut ajutor pentru campanie de la Partidul Socialist Grec (PASOK) și i s-a cerut la schimb și Romtelecom-ul pe doi lei. Poate ar fi interesant de arătat că, pentru partea elenă, primele înțelegeri s-au făcut cu Nikos Grilakis, pentru cunoscători generalul Nikos Grilakis, consilier al președintelui Mitsotakis și șeful serviciilor secrete reunite ale Greciei la acea dată. Cine știe prin ce coincidență, imediat după privatizarea Romtelecom îl găsim pe generalul Grilakis pentru cîțiva ani în România, ca angajat al unei firme de la noi, mare furnizoare a Romtelecom. Coincidență doar pentru naivi.

Ce au vîndut țărăniștii au încasat pesediștii

La momentul vînzării, societatea de stat Romtelecom era evaluată între 4 (patru) și 6 (șase) miliarde de dolari. Sigur, evaluarea cu o marjă de 2 miliarde era un pic cam elastică, avînd în vedere că, la momentul respectiv, exact atît era rezerva valutară a României: 2 (două) miliarde de dolari! Important pentru cine a cumpărat este că a dat pe ea doar cam 2 (două) sute de milioane de dolari și restul ceață. Și multă ceață și la sacoșă. Toată lumea îi învinovățește pe țărăniști că ei au făcut vînzarea, dar nimeni nu spune că, în consiliul de administrație format din trei persoane, unul era reprezentantul PDSR, răzeșul Dan Nica. Grecii mai aveau însă de cumpărat și restul de 16% pentru a avea pachetul majoritar, și asta nu s-a putut face în ruptul capului decît atunci cînd a venit în funcția de ministru al Comunicațiilor același Dan Nica! Altă distracție, dar și alți bani! Și altă ceață! Se conturează din ce în ce mai precis profilul celui de-al treilea binefăcător al său, actualul șef al partidului, Adrian Năstase. Va proceda și cu acesta după obicei, așteptînd să-i ia calul? Încă nu se știe.

Oamenii Răzeșiei Sale

Oricum, în această perioadă, managerul campaniei electorale a PSD, fostul ministru Dan Nica, este ocupat. Mult prea ocupat să-și țină pe funcții și locuri eligibile cîteva prietene cu mari abilități profesionale atestate, se zice, de către el, chiar în mod intim. Se spune că Adriana Silvia Flicău, Alexandrina Hîrțan și Adelina Hristea știu de ce. Pentru fidelitatea dovedită față de „firma" Adrian Năstase, pe adresa căreia se pare că a trimis mereu cîte cel puțin trei „capace" din tot ce a produs, Dan Nica a fost răsplătit, în urma unei trageri în piept a celorlalți competitori, cu una din cele mai mari întreprinderi din țară, ICMRS Galați, printr-un interpus. Aceasta este întreprinderea care a ridicat SIDEX-ul și care avea 10.000 de angajați pînă să o rîvnească blîndul răzeș. Brusc, societatea, prin fostul și actualul ei director, Coman Anton, a intrat în derivă încheind tranzacții dezastruoase pentru ea, mai ales cu Nicolae Boghici, un așa-zis om de afaceri gălățean, atît de puternic financiar încît nici măcar un birou cu secretară unde să poată fi găsit nu avea. Avea în schimb un naș de cununie, de botez pentru copii: Dan Nica. În urma tranzacțiilor cu „morți" , adică mărfuri greu sau imposibil vandabile, pe care ICMRS-ul le primea la compensare, Boghici cîștigă atîția bani încît ajunge aproape în situația de a-și închiria un birou. În care să-l primească lunar pe blîndul răzeș, probabil pentru decontare. Așa că, în momentul în care întreprinderea ajunge la 1.700 de angajați și datorii cît casa, în chiar, atenție, ultima zi de existență a fostului APAPS, statul român, ștergîndu-i datoriile, i-o face cadou chiar finului Boghici. Acesta este un pic încurcat de faptul că statul nu i-a șters și pe cei 1.700 de angajați, care, orice ați spune, sînt totuși ceva mai mult decît o secretară și Boghici nu știe ce se poate face cu ei pentru că e obișnuit doar cu secretarele în preajmă.

Răzeșul subțire cu cal mare se ține

Dar, totuși, muncitorii lui Boghici se pot face utili cumva. Ei pot să muncească reparînd la SIDEX, iar banii obținuți trebuie neapărat să-l cunoască la un moment dat al fiecărei luni și pe blîndul răzeș care a făcut posibilă această reușită privatizare. Cam acestea ar fi, deocamdată, cîteva coordonate ale unui părinte bogat din Europa care își ține, spre lauda sa, copilul la studii printre bogații lumii. Aceasta este, probabil, social-democrația și nu știm noi în ce ne-am băgat. Atenție însă la calul Premierului. Se pare că e cam înalt. Probabil că, la salariul său de blînd răzeș bugetar, Dan Nica o să-și întoarcă și anul acesta costumul Armani pe dos, ca să scrie Versace, o să mai pună un petic Louis Vuitton la ciorapii Hugo Boss și niște flecuri de aur la pantofii Balli. Așa, din aceste economii, să poată achita taxele școlare ale copilului. Dacă nu cumva, pentru devotamentul arătat față de firmă, nu i le-o plăti și lui tot soacra premierului Adrian Năstase, mama taxelor școlare în valută. Și, dacă nu ați reținut suma de la începutul articolului, iaca, încheiem tot cu ea: 42.380 de dolari pe fiecare an.

Biroul de Investigații

finuță

Decît la Iași codaș, mai bine-n Botoșani fruntaș

Despre Răzvan Theodorescu se știe că a făcut de rîs nu numai ministerul pe care l-a condus, ci și imaginea Executivului printre propriii membri de partid. Despre ce a făcut la Senat însă, nu se știe nimic. Drept urmare, la mascarada preliminariilor regizate de PSD la Iași personajul nostru s-a clasat acolo unde îi este locul, în coada listei. Nimic nu pare însă pierdut pentru un maestru al manipulării cu obrazul gros, așa cum îl cunoaștem pe Theodorescu încă de pe vremea cînd se afla în fruntea instituției numite Televiziunea română. Hocus-pocus cozmânceala și, peste noapte, vecinii de la nord ai ieșenilor s-au pricopsit de la centru cu un dar nemeritat: parașutarea lui Theodorescu în fruntea listei PSD. Ce vor face botoșănenii cu un asemenea candidat nu știm, știm însă ce va face candidatul pentru ei. Nimic.

Autodenunțul, o armă de dînșii inventată

Pentru că nu s-a potolit și le-a controlat din nou firmele, Chemicals Brothers l-au rugat pe amicul lor Virgil „Vulpea" Ardelean, acest Mazarin al Internelor, să pună o vorbă bună la PNA și să îl aresteze naibii încă o dată pe Ioan Lascău, directorul executiv adjunct al Finanțelor bihorene. Nu de alta, dar Lascău descoperise în vară peste 100 de miliarde de lei fraudați de firmele gemenilor orădeni de la statul român și devenise atît de insistent cu controalele că IGP-ul tocmai se apucase de pritocit un dosar penal. PNA-ul și-a făcut datoria: l-a strîns de momițe pe un vechi client de-al lor, Mircea Nistreanu, un patron de firmă sugătoare de bani publici (2.000 de miliarde), pe care l-au convins, în schimbul libertății, să scuipe un autodenunț mincinos împotriva lui Lascău. Știți doar, pentru PNA e cea mai bună metodă să bage la pîrnaie pe cineva – în 2002, președintele Băncii Transilvania, Iosif Pop, bancherul anului, a fost arestat pe nepusă masă „grație" autodenunțului făcut de un infractor de drept comun din Bacău, căruia PNA îi promisese, după obiceiul casei, mai puțini ani la mititica.

Clienții lui Adrian dau mîna și cu Traian

Cum majoritatea cotidienelor centrale au preferat s-o scalde atunci cînd au prezentat întîlnirea cuplului Băsescu-Tăriceanu cu ieșenii, ne vedem obligați s-o spunem noi: au fost primiți cu pîine și sare. Ba chiar cu entuziasm. Cei mai entuziaști s-au dovedit a fi unii oameni de afaceri despre care în urbe se spune, și nu fără motiv, că ar fi clienți ai PSD. E limpede: avem o economie de piață recunoscută, în care comisioanele au ajuns prea mari.

Platon și Aristotel, un arogant și un chel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

ION ILIESCU: „Corupţia vine de departe“

Activistul de partid care a acoperit un vid de putere, alesul de trei ori al românilor, președintele nostru, ce mai, că e democrație, ne-a acordat ultimul său interviu în calitate de șef de stat, dar primul în aceea de candidat PSD la funcția de premier. Bă, nasol, dar tot cu ăsta am intrat în NATO și în economie de piață funcțională. Are noroc, moșul!

Sigur, sînt bune şi aceste temple ale societăţii de consum care sînt supermarket-urile. Asemenea surplus de sortimente ne dezorientează puţin în sensul că nu mai ştim ce să alegem. Spre exemplu, nu înţeleg de ce să cumpăr eu Libresse, cînd şi Always cu aripioare absoarbe cerneala albastră la fel de bine.

Aflat într-o scurtă vizită de lucru în capitalism, Ion Iliescu se miră că şi aici, la casă, se poate lua zahăr şi ulei pe cartelă. Ce-i drept, magnetică.

Poporul

Reporter: Cum rezumați cei 15 ani ce au trecut de la Revoluție ?

Ion Iliescu: A fost o istorie condensată.

Rep.: Dar îngrozitoare.

I.I.: Nu numai îngrozitoare. Cu de toate. A avut și momente de dramatism, de încrîncenare, de declin, de deteriorare a vieții oamenilor, dar a avut și momente de normalitate. Eu cred că societatea română de astăzi a devenit o societate normală. Mai avem probleme, mai avem greutăți, dar lucrurile încep să se închege și oamenii încep să prindă și oarecare curaj și speranță. Eu cred că avem forța morală a țării și mentalitatea necesară pentru a ne adapta la acest stadiu.

Rep.: De ce a existat încrîncenarea asta?

I.I.: Nu e un lucru simplu. S-a prăbușit un sistem, s-a prăbușit o structură de stat, puteam să intrăm într-o stare de anarhie, de război civil, dar l-am evitat. Este echilibrul și înțelepciunea poporului român care ne-a ajutat să depășim momentele acelea foarte periculoase.

Rep.: Înțeleg că toată politica asta postrevoluționară s-a redus la înțelepciunea poporului.

I.I.: Este o anumită inerție pozitivă a acestui popor care nu se lasă antrenat în aventuri și care știe să se delimiteze de extreme. Asta ne-a ajutat și asta sper să ne delimiteze de extreme.

Rep.: Mereu poporul merge către fund, deși ai senzația că merge către în sus.

I.I.: Linii drepte nu prea există în viață. Ele sînt doar în geometrie și pe hîrtie. Altminteri, viața e foarte complexă. Important este să găsim echilibrul societății și eu cred în acest echilibru.

Campania electorală

Rep.: La Carei și la Craiova ați mers cot la cot cu Năstase, candidatul PSD la președinție. Sînteți în campanie.

I.I.: Nu.

Rep.: Dar cum de ați fost tocmai acolo ?

I.I.: Dar ce, poți să trăiești într-un borcan, izolat de societate? Asta-i o aberație. Nu a fost nici un fel de campanie electorală. Ceea ce se scrie e o aberație. Erau acțiuni oficiale. Am fost la Carei într-un moment solemn legat de viața țării, la urma urmei... era Ziua Armatei. Și m-am întîlnit și cu cetățeni, și cu autoritățile locale, indiferent de orientarea politică. Am fost la Craiova de Zilele Craiovei, am participat la sesiunea consiliului, m-am întîlnit cu oamenii din teatru, am și decorat instituția ca atare. Nu a avut nimic electoral toată această chestiune, iar eu am avut niște relații oficiale cu niște oameni care intră în viața noastră, asta-i altă treabă.

Rep.: Dar de ce la braț cu Năstase ?

I.I.: Eu cu premierul, cu miniștrii sînt în contact permanent și la manifestările oficiale trebuie să ne vedem împreună.

Corupția

Rep.: De ce e corupție cu dumneavoastră la conducere ?

I.I.: Nu e numai în România. Mereu vă aud pe voi, ziariștii, cu asta: corupția instaurată în România. Nu s-a instaurat acum. Corupția vine de departe. E prejudecata unora că un regim totalitar, de forță, putea să stopeze corupția. E fals. În regimuri de dictatură există corupția generată de putere. Cu ajutorul puterii roiesc corupții și fripturiștii. Nepotismul era de pe vremea dictatorului. Acum a căpătat alte nuanțe, legate de o societate guvernată de bani și de dorința de îmbogățire. Vedeți, se schimbă nuanțele. Pe de altă parte, în această perioadă de tranziție, cu hiatusurile ei, am avut goluri în materie de legislație, instituții ale statului chemate să apere statul și-au pierdut autoritatea după revoluție. Închegarea noii autorități a fost un proces nu simplu. Deci, s-au creat niște condiții favorizante din acest punct de vedere, dar corupția nu bîntuie doar în țara noastră. Sînt societăți mai bogate, pe de o parte, cu state mai stabile, cu tradiții bogate în ceea ce privește legislația, și tot fenomenul nu este înlăturat.

Rep.: Ceea ce nu înțeleg este cum dumneavoastră vorbiți de corupție, dar parcă nu ați locui în ea. Parcă nu ați fi condus țara.

I.I.: Am condus țara și există corupție. Ce legătură are una cu alta? Indiferent cine este la conducere, fenomenul nu ține de șeful statului. E iluzia unora care cred că dau cu barda și elimină corupția. A fost o încercare a domnului Constantinescu să se amestece în treburile procuraturii, să ceară dosare. Ce a ieșit de acolo? O structură Pe Lîngă El. Nu avea voie! Există niște reguli ce respectă spiritul statului de drept. Nu e treaba președintelui să-l ia de urechi pe unul sau altul.

Sărac și cinstit

Rep.: De ce modelul dumneavoastră, cel cu sărac și cinstit, nu s-a perpetuat prin popor?

I.I.: Eu nu cred că sînt singurul. Sînt optimist. Eu cred că sînt mulți oameni ce nu se lasă tentați de toate aceste chemări ale vremii.

Rep.: De ce nu ați furat, domnule Iliescu ?

I.I.: Ține de educație și de concepție de viață.

Rep.: Ce presupune acest lucru?

I.I.: Să crezi în ceva. Să crezi în valori, nu să le afișezi, ci s-o faci. În asta constă autoritatea cuiva care nu doar proclamă, ci aplică în viață. Am crescut de tînăr cu o anume concepție despre lume și viață.

Eugen ISTODOR

Băsescu și Năstase, înainte să se facă mari

Da, a început campania electorală, și în ea se vor bate, cum nu i-au bătut nici mămicile lor cînd erau mici, Băsescu și cu Năstase. Aici au ajuns cei doi, și am vrea să le reamintim prin cele două imagini alăturate de unde au plecat. De la bătăile din Colentina, în cazul lui Năstase, respectiv de la bătăile din spatele școlii, în celălalt caz. Știm că ați mai văzut zilele astea prin ziare poze cu Năstase tînăr și – senzațional! – sărac. Dar cu Băsescu elev sigur n-ați mai pomenit. Ia uitați-l colo-șa, cu cravata aia la gît și cu privirea aceea de iepuraș abia dat la școală. Ia, elev Băsescu și elev Năstase, treceți la marginea băncii și nu mai copiați unul de la altul înjurături!

Paparazzi pe varză

Nu vă fie cu băiat

Revenim cu reportaje mici, dar incendiare, de pe holul redacției: marți seara îl întreb pe nea Virgil cine mai e prin redacție. „Pang-pang, aleargă-l pe Virgil!“, vine prompt răspunsul. Dau volumul mai mare, să fiu auzit pînă la orchestră, îl întreb din nou și îmi răspunde că „Mai e doar Iaru cu un băiat“. Mă duc la DTP și dau acolo peste Iaru, care pagina o revistă culturală cu un băiat. Băiatul era Patapievici. Să mă scuzi, Iaru! Iertare, băieți, c-am scris știrea asta. V-am dat de gol, asta e. Să știe toată lumea ce fel de băieți sînteți!

(Închei cu paranteza că, în familia Stoica, doar doamna Maria citește *22* și *Idei în dialog*.)

Car cu boys

Cuvîntul care numerotează, ierarhizează, deraiază

Se zice că o poză face, în jurnalism, cît o mie de cuvinte. Nu știu cît face o poză cu femei goale: între zero cuvinte, fiindcă unii rămîn muți, și maximum două-trei interjecții și o onomatopee lubrică. Dar mă întreb cîte cuvinte valorează o cifră, o înșiruire de numere (na, că mi-a rămas gîndul la poza, pardon fraza, precedentă), un clasament. Recursul excesiv la cantitativ, la cifre și bilanțuri, la statistici și eșantioane este o tendință omniprezentă în lumea de azi. Cred însă că apetitul violent al publicului de la noi și, odată cu el, al presei pentru clasamente și ierarhii este unul simptomatic. Această tendință irepresibilă de a ști musai care dintre x și y este mai șmecher, mai tare, mai bazat se întețește odată cu orice campanie electorală. Așa că, asimilați curentului, haideți să vedem care au fost cifrele, numerele, clasificările și procentele care au bîntuit presa săptămîna aceasta.

Sondaj CURS în ***Național*** de miercuri: PSD+PUR – 41%, Alianța D.A. – 38%, PRM – 11%; Adrian Năstase – 42%, Băsescu – 37%, Vadim – 12%, cutremurul – 6 grade pe scara Richter (inițial 5,8, dar s-au renumărat gradele în provincia Vrancea, această Florida a României; mai ales că Mercalli, un institut al opoziției, probabil, a dat alte cifre, adică 7 grade) – în ***Ziua*** de vineri; apoi urmează Bush cu 5% avans (***România liberă*** de miercuri) și, continuînd ordinea descrescătoare, Marko Bela – 3% și Gigi Becali – 3%.

Urmează, în ***Libertatea*** de vineri, bilanțul sinuciderilor, comandat și prezentat de Năstase în ședința de guvern, care spune că în perioada 1997-2000 actele suicidale au fost în continuă creștere (record de aproape 4.000 de bucăți în 2000), în timp ce sub guvernarea PSD-ului ele sînt în scădere (3.481 în 2003, 2.530 anul acesta). Băi, cîte sinucideri a comandat Năstase? Și dacă tot am ajuns cu evaluările comparative la Năstase, aflăm din ***Libertatea*** de joi că dictatorul Turkmenistanului a botezat un meteorit cu numele său, iar Parlamentul l-a implorat să renunțe la hotărîrea de a se retrage din funcție în 2009, pe motiv că „ne-ați fost dăruit de Dumnezeu".

Trecem acum la clasamente pe criterii de bani. Patronul SIDEX, Lakshmi Mittal, cel mai bogat englez, cu peste 12 miliarde de lire sterline – ***Ziua*** de miercuri. ***Capital*** ne anunță din nou topul celor mai bogați 300 de români. ***Ziua*** de joi – cei mai bogați zece politicieni: 1) Patriciu cu 300-350 milioane $, 2) Voiculescu cu 200-300 de milioane $. ***Libertatea*** de vineri – cei mai bogați zece sportivi. Urmează apoi Blănculescu (***Cronica Română*** de joi) cu 5.100 de miliarde recuperate. ***Libertatea*** de miercuri – cei mai bogați zece morți din toate timpurile, apoi topul salariilor de demnitari: președintele României cu 52 de milioane de lei, prim-ministrul și șefii celor două camere cu 48 de milioane, vicepreședinții Parlamentului cu 44 și miniștrii cu 42 de milioane. Coborîm în top și aflăm din ***Libertatea*** de marți că un român consumă în medie 126 g de carne și mezeluri pe zi, față de 300 g mîncate de un francez. Iar în coada topului nostru se află SC Rieni Drinks S.A. cu 0 lei datorii la stat, așa cum reiese din facsimilul după certificatul fiscal publicat ca reclamă în ***Adevărul*** de miercuri.

În timp ce ***Cronica Română*** ne informează joi că în SUA sînt încălcate drepturile omului, din ***Ziua*** de vineri aflăm că România ocupă, după Reporters sans frontières, locul 70 din 167 în lume la libertatea presei. Vor fi citit și ei articolul de cultură generală din ***Naționalul*** de marți „Trandafirul, cel mai eficient medicament", în care sînt lăudate virtuțile terapeutice ale bietei plante?

Zăpăcit de atîtea cifre și topuri, îi dau dreptate fotbalistului Gary Neville, care, urmînd exemplul colegului Tetelu ***(Academia Cațavencu),*** și-a cumpărat un sat în Munții Penini ***(Naționalul*** de vineri). Sau al cîntăreței Deea, care a renunțat la cariera muzicală ca să se facă notar la Urlați ***(Naționalul*** de joi).

Alexandru DUȚU

Am venit aici, la România, într-un schimb de experiență. Păi, eu nu înțeleg: president Neloo a bătut 200 de bărboși în Piața Universității și i-a luat gîtul lu' băiatul acela frumos Roman, și cu asta a cîștigat trei mandate. Și adică io, dacă am omorît 10.000 de bărboși în Irak, mai dă-o dracu', n-am voie să mai cîștig și al doilea mandat?

Cel mai puternic om al lumii, după Dana Năstase, vizitînd țara în care președintele a avut mai multe mandate decît el și tatăl său la un loc

Gura tabloidului adevăr grăiește

În ediția sa de sîmbătă, 30 octombrie, *Libertatea* are pe prima pagină un titlu „tare" referitor la Mutu: *Aruncat ca o măsea stricată*. Și pentru că există, probabil, un zeu al coincidențelor, ultima pagină a aceluiași ziar are un titlu din aceeași zonă: *Memoria e afectată de extracția dinților*. Să nu uiți, Chelsea!

Ioan T. MOLAR

canalul mass-midia năvodari

● Uluiți de jocul de glezne pesedist făcut de ziarul *Național* împotriva lui Traian Băsescu, anumiți cititori civili au observat cu surprindere că Mircea Geoană e tocat permanent de ziarul lui Iliuță Naghi și Gheorghe Voicu. L-am întreba noi pe Bogdan Tiberiu Iacob, șeful secției politice de la *Național* (supranumit „Două sute") care sînt resorturile acestor atacuri surprinzătoare pentru un ziar pro-PSD. Dar cineva ne-a spus că pierdem timpul. Dan Ioan Popescu dă audiențe doar joia, cîte o oră. E aglomerație mare în anticameră și nu are mai mult de două sute cash în buzunar cînd dă acatiste la ziare. ● Presa locală l-a criticat în repetate rînduri pe Gheorghe Chereji, șeful Inspectoratului de Poliție al Județului Bihor, jalnicul deținător al unui record trist din cale-afară: Bihorul e pe locul 3 în țară în topul județelor cu cele mai multe crime cu autor necunoscut (unele datează chiar din 1990). Ca să-și mai spele imaginea, nea Chereji a anunțat acum cîteva săptămîni că noul post de purtător de cuvînt al instituției va fi deținut musai de un ziarist care, vezi Doamne, să oglindească mai bine activitatea ofițerilor incompetenți din Poliția bihoreană. Săptămîna asta s-a aflat și identitatea „ziaristului": este vorba chiar de fiica sa proprie și personală, Alinuța, care a lucrat ca reporter la Antena 1 Oradea timp de cîteva luni. Halal surpriză, mare ziarist!

Zețarul Ivan

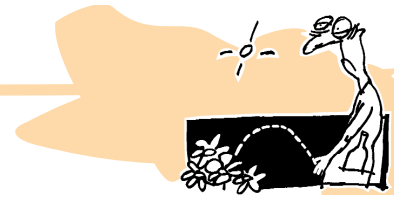

MAMA NATURĂ
TATÀL ALCOOLIC

România.
Mici fragmente de neant.

Puștimea gînditoare

Lîngă bloc, unde îmi parchez eu mașina, e o bară de scuturat covoare unde niște pușți de 5-6 ani trag la poartă. Într-o zi mi-au declanșat alarma de vreo 20 de ori și-atunci n-am mai rezistat și m-am dus jos la ei. Cînd m-au văzut, trei din patru au rupt-o la goană, însă ăla care avea minge a stat să și-o recupereze și a fost prins. N-aveam de gînd să-l bat, dar cred că s-a speriat și dintr-o dată a-nceput să zbiere că-și bagă p...a în gura mea. Repet, avea vreo cinci ani. Și-atunci, ținîndu-l, l-am întrebat dacă știe ce e aia p...ă. Știu, a zis, dar mi-e rușine să vă spun.

Fără Aură și fără răzbunare

După cum se știe, parcarea lu' *Cațavencu* este chiar peste drum de sediul lu' PSD București. Așa se face că adesea mai dăm nas în nas pe acolo cu cîte un pesedist (sau, mă rog, poate doar colegul ăla de 1,96 să dea, că pesediștii umblă cam cu nasul pe sus). Într-o zi, cobora dintr-o mașină de superfițe deputata Aura Vasile, un fel de brat de fier și picior veșnic în blugi al partidului. De data asta, cu o super-ofertă: papuci de plastic, categoria „Bazar-cel mult plajă-personal TESA". Ziceai că a venit să dea cu mătura prin sediu. Probabil ca să nu mai spună lumea că pesediștii nu-și fac curățenie în partid.

Ctrl-F6, poliția!

El: tînăr, bască albă, în genul Crocodilu' din Berceni (pește de cartier), bluză albă, pantofi albi cu bot ascuțit, în genul Mall-Mizil-Făurei, slab, brațe subțiri multiplu-tatuate (gen Jilava, dar nu bag mîna în foc). Ea: în vîrstă, plinuță, batic înflorat, coji de semințe la gură, pulovăr Güzel Modelu Istanbul, fustă înflorată etc. Ce făceau? Cărau un calculator. Ca să nu mai comentează lumea. Al lor, probabil, că nu fugeau cu el prin mulțime, ci îl manipulau cu grijă, handle care, mînca-ți-aș! Do, re, mi de la acordeon s-au transformat în shift, ctrl, esc. Copiii romi vrea să navighează pă Internet, nu pe osia trenului!

Dragoste cu na, băi, dă-i!

Din ciclul „Exodul de creiere": în timp ce colegul meu de bancă a plecat în America să se realizeze și nu am mai auzit nimic de el, prietenul prietenului meu din Mureș, de meserie pădurar-țapinar, s-a dus să construiască o casă în Franța, a făcut jumătate de acoperiș, între timp a făcut dragoste cu clienta pentru care lucra – mai exact, primărița orașului – și pînă la urmă aia l-a însurat cu ea. Primărița avea 49 de ani, iar el 250. De milimetri.

Țigara, o boschetară a societății

Cred că, de cînd m-am apucat de fumat, sînt un magnet pentru cerșetorii bătrîni și fumători. Ieri m-a abordat unul care s-a prezentat: „Dă și mie o țigară, șefule. Eu sînt boschetar". I-am dat o țigară pentru că am vrut să fiu într-adevăr un șef, după care am plecat mulțumit că un om atît de amărît fumează Kent mulțumită mie, un alt fumător. În urma mea, l-am auzit pe boschetar cum striga tot mai tare și la un moment dat chiar mă înjura. Am început să regret că am stricat orzul pe gîște. După o vreme, mi-am dat seama că omul avea dreptate să mă înjure: nu îi dădusem un foc să și-o aprindă.

Ethos, Porthos și Aramis

reportaj cu țara de gît

Aventuri în Groapa lu' Ouatu

Zilele trecute, am fost aprig lovită de ghinion. Parcă m-am sărutat cu dracu' pe bot! Trecînd pe lîngă Piața Domenii cu mașina și urmărită probabil de blestemul unui aurolac pe care nu l-am lăsat să-mi îmbăloșeze parbrizul cu ceva dintr-o sticlă împuțită, m-am pomenit că mi se rupe volanul. Chiar în trafic. Opresc, cobor și mă apuc să împing. Prăpăd! Scîrba mea de mașină, veche și cît un T 34, nu vrea să se miște. Șoferii din spate mă înjură, alții mă iau la mișto. Îmi dau lacrimile și îmi vine s-o iau la fugă cu volanul în mînă. Noroc cu un tataie coliliu, dar vînos încă, și cu nepotu-său care m-au ajutat să duc mașina pe o stradă din apropiere: „Ehee, domnișoară, mata știi ce forță aveam io cîn' acilea era Groapa lu' Ouatu? Mi se zicea Tică-Beton!", îmi hîrîie-n cercel moșu', gata să dea ochii peste cap. „TBC?", îl întreb grijulie. „Vindecat, zice. Am rămas numa' cu hîrîiala asta! Ling o otravă la crîșmă și trece. Acu' hai să te duc la un mecanic auto, cum nu s-a mai întîlnit pă pămînt. Haidi, Cornele, tată, împinge acilea la donșoara!" Și bietul Cornel se opintește. Are o față tristă, de parcă nu l-ar fi ținut mă-sa în brațe cînd era mic. Ajungem pe strada Zosima Dumitru, la nea Bănică, mecanic vestit, fiul lui nea Nicu Ford, alt „doctor dă mașini" din vremurile bune. Îi mulțumesc moșului tebecist și vreau să-i dau 50.000 de lei lui Cornel, care mă refuză rușinos ca o fată mare. Tac-su mare îl vede și, mai încolo, îi zice: „Boule! Cu cine mă-ta-n cur oi semăna, că tare mai ești tîmpit!".

Primăvara, cînd năpădea iarba și țîșnea pelinul

Intru la nea Bănică în curte. E vesel omul, vorbăreț și înalt cît casa. Cînd pune mîna pe-un ciocan și dă una într-o tablă, se aude pînă, hăt, la Podul Grand. O palmă de-a lui desfăcută e cît volanul meu paradit. Pînă să înceapă treaba, aflu cîte ceva despre el. S-a născut în 1932 și a prins Groapa în toată splendoarea. Cîte n-au văzut ochii lui! Dă un ciocan și zice sentimental: „În Groapa lu' Ouatu e toată copilăria mea. Și tinerețea". Cică tot aici s-au născut și au trăit multe dintre personajele din *Groapa* lui Eugen Barbu. În carte, unele au apărut cu numele lor adevărate. Altele, cu porecle sau nume fictive. Copiii care băteau odinioară maidanele desculți și călăreau Groapa au murit de mult sau sînt destul de bolnavi ca să-și mai amintească mare lucru din ce a fost odată. Dar nea Bănică n-a uitat. Primăvara, cînd năpădea iarba și țîșnea pelinul cu mirosul lui amărui, era o nebunie. Să tot stai și să nu mai pleci! Rai. Înfloreau zarzării, apoi salcîmii. Puștanii colindau de dimineață pînă seara, fugăriți uneori de haite de cîini, mari cît mieii și ai dracului. Te rupeau în bucăți dacă te apropiai. Mecanicul își amintește cu ochii rătăciți în volanul meu. „Ce vremuri, donșoară! Stătea Eugen Barbu la cîteva străzi d-aci. Avea un debit de țigări, unde vindea de toate. Om liniștit. Conducea o echipă de fotbal. «Amatorul» îi zicea. Încingea niște meciuri de pomină în Groapă! Toată ziulica stăteam și ne zgîiam, că eram pușți. Am fi jucat și noi, da' nu ne primea."

Eugen Barbut

...Da, domnu' reporter, l-am cunoscut pe maestrul Eugen Barbu. Trecea pe la mine, mai pe la un schimb de ulei, mai pe la un echilibrat de roți... Dar de la un timp încolo se tot ținea după dînsul un țuțăr tînăr, unu' Vadim, parcă. L-am văzut ieri pe OTV. Dom'le, ce s-a mai îngrășat! La cît de lingușitor era, puteam să pun pariu că ajunge departe...

Nea Bănică din Piața Domenii, un priceput mecanic auto care, pe vremea Gropii lui Ouatu, nici nu se gîndea că depanează viitoarea mașină de vot a PRM

La cutremur, birjar

Hîța-hîța-hîța, tronc-tronc-tronc, bang-bang! Cutremur!? Cad niscaiva ghivece de la balcoane, alarmele mașinilor bengoase chiräie, femeile Bucureștiului gătit de alegeri își strîng la piept copiii țepeni de groază. Cutremur! În unele blocuri luminile se sting. În altele se aprind. Oamenii urlă. „Băgați-vă supt tocu' ușii! Băăă, supt tocu' ușii!" Cutremur! Ăia care locuiesc pe la parter sau la etajele inferioare, țuști, au zbughit-o în noaptea rece înțoliți cum au apucat: unii în ștrampi, izmene, pijamale cîrpite pe la coate, alții cu o flanelă și-o pătură-n cap. Cutremur! Bucureștenii, intelectuali rafinați, aurolaci, boschetari sau oameni simpli, muncitori aprigi mirosind a ceapă, a țigări și-a motorină se strigă unii pe alții. E haos. „Antonelo, 'tu-ți soarta mă-tii, scoate, fă, căruțu cu copilu' pă geam, că mai vine replici!" „Mamaie, unde ești bre? Coboară dracului cu liftu' că scările să dărîmă primili!" „Domnu' Stamate, ie cutremur, dom'le, scoal'!" sau: „Eugeniu, te rog, nu te panica! Ia-ți laptopul și coboară la mașină". Cutremur! În toate cartierele, lumea a dat năvală pe străzi. În Colentina, pe la 12 noaptea, puștanii se bucurau ca de Revelion. Celularele sunau într-o veselie, fiecare povestea ce făcea cînd a început zdrăngăneala. „Mă uitam pe XXL cu Petală, Tilică și Măciulie, că am tras un fir pîn' la mine în cameră, zice un flăcău de vreo 16 ani. Aveam o sticlă dă vin și beam. Tocmai atunci apare ăl bătrîn c-un par, că ce faceți aci, lepădăturilor, ziceați că învățați pentru teză și poc, poc, ne-a spart. Am văzut că încep pereții să joace, bă, ce dracu'? O fi de la măciucă? Că prea dădu tare bătrînu'! Aiurea, era cutremur!" Alții, strînși în jurul lui, îi privesc admirativ gaura din frunte, de unde se prelinge duios un firicel de sînge tînăr. Nu și l-a șters ca să arate exact cum era Van Damme într-un film.

Adulții au făcut un grup separat. Tropăie să se-ncălzească și-și dau cu părerea, în frunte cu președintele de bloc, îmbrăcat în pijama dungată și cu o geacă verde deasupra: „Bă! Ia fiți atenți! Io cred că cutremuru' ăsta e un semn electoral. Aveți grijă pă cine dracu' punem ștampila-n noiembrie!". Ceilalți aprobă fumînd. Dintre blocuri se aud voci: „Haideți, bă, să bem, bă, că a fost cutremur!". Unele buticuri non-stop din cartier sînt deschise. Bărbații dau năvală la o tărie. Dintr-o mașină izbucnește dulce o manea de jale, despre iubire, blestem, trădare, soartă și moarte.

Și mergem mai departe prin București. Atmosfera e cam la fel peste tot. Lumea povestește, bea, fumează. Se aprind focuri de tabără pe maidane și e veselie. Aurolacii și boschetarii de la Gara de Nord sînt cei mai fericiți. Trag din pungi, dansează, ling o tărie, țipă, își trag pumni în bot, de bucurie că a fost cutremur. Ambulanțele urlă și ele, dar din alte motive. În centru, la Romană, lume multă. „De cîte grade a fost cutremuru'?", întreabă cineva. Nu răspunde nimeni.

La blocul „Grădinița", o băbuță cu proteză instabilă își amintește clănțănind: „La cutremuru' din '77 s-a zguduit ca acu'! A murit multă lume bună: Caragiu, Bocăneț și fata aia care cînta despre vapoare și valuri, că frumos le mai zicea". Moșul ei, un laborator de răutate, are boala contrazicerii: „Ești proastă, madam! La '77 a fost mai tare ca acum! Mi-a căzut în cap vaza aia cadou de nuntă de la mă-ta. Și acum am semn pe frunte! Ți-ai luat Tanakanu', că iar te-apucă damblalele și mă pui să chem Salvarea degeaba!?". Pe bulevard în sus urlă sirene încă. La Piața Unirii, spre parc, lumea parcă s-a mai rărit. E trecut de 1 noaptea. Cocoțat pe o bancă, un bărbat în trening, cam diliu, dacă e să ne luăm după basmaua roșie de pe cap și privirea cîș, îi liniștește pe toți: „Cărați-vă, bă, acasă. Nu mai vine nici o replică, a zis Băsescu la televizor! Io în el am toată încrederea, că a fost marinar și știe! Gata! La culcare!".

Kelvin Klein

APARIȚIA UNUI CUTREMUR E PREVESTITĂ DE COMPORTAMENTUL ANIMALELOR: CÂINII LATRĂ, GĂINILE COICODĂCESC ȘI PRIM-MINIȘTRII VORBESC PORCĂRII

Bursa şpăgilor

Studenţilor PSD li s-a băgat pumnul cu euro în gură

Fericite sînt vremurile electorale! Lucruri pentru care te-ai luptat tot anul sau toată viaţa ca un prost se revarsă deodată peste tine. Aşa e situaţia şi în cazul Asociaţiei Studenţilor din Universitatea Bucureşti, care se scaldă de săptămîna trecută în 65.000 de euro, primiţi de la rectorul Universităţii Bucureşti, Ioan Mihăilescu. Ţineţi cont: 65.000 de dolari a fost bugetul întreg al Unifest, festivalul studenţesc de acum 3 ani. Există însă un dedesubt al întîmplării pe care ne face plăcere să vi-l ridicăm la suprafaţă. În vară, s-au săvîrşit din viaţă, aşa cum au fost lăsate de la Dumnezeu în Charta Universitară, cele două mandate de rector ale lui Mihăilescu. Din vară, Ministerul Educaţiei l-a tot rugat să pună mîna să organizeze nişte alegeri pentru a lăsa locul altui rector. Din păcate, omul are o asemenea poftă să fie rector, încît, rugaţi insistent, toţi cei care ar fi vrut să candideze au renunţat pînă la urmă şi interimatul s-a prelungit într-un mod fericit. Apoi, operaţia de prelungire a vieţii de rector a urmat paşii potriviţi. La deschiderea anului universitar 2004-2005, în Aula Magna de la Drept, au fost invitaţi Năstase, Athanasiu şi Cristian Diaconescu. Sprijinul marelui PSD era astfel asigurat. Rămînea Micul PSD – sindicatele studenţeşti. ASUB-ul, ancorat bine în PSD prin liderii Rujoiu şi Bănicioiu, putea să facă gură privind ilegalitatea acestui provizorat acceptat pînă la urmă de Athanasiu. Cei 65.000 de euro daţi săptămîna trecută au lipit gura oricărui gest necugetat al studenţilor. Şi totuşi rămîne o problemă: pînă cînd? Putem face o speculaţie interesantă: acum 3 săptămîni, ideea înfrăţirii într-un consorţiu a Universităţii Bucureşti cu Universitatea „Titulescu“ a stîrnit ceva scandal, dar numai ca idee. Ca fapt, va produce nişte consecinţe. O universitate nouă e diferită de cea veche. Cea nouă are nevoie de un rector nou, nu neapărat diferit de cel vechi. Ca şi în cazul mandatelor lui Ion Iliescu, şi număratul mandatelor lui Mihăilescu va putea începe, nevinovat, de la zero.

Rectorul 2
de la Cernavodă

Nu aduce ceasul ce aduce organul

Spitalul Clinic Judeţean de Urgenţă Constanţa (pentru cei care n-au răbdare să citească toată denumirea, îi zice şi „Spitalul Mare“). La demisol. Radiografie, Fizioterapie, Tomografie. Poliţistul stă în holul de la radiografie, aşteaptă cu emoţie după nişte geamuri termopane fumurii. Eu îl văd, el nu prea. Nu este în uniformă, dar îl cunosc. E neliniştit, freamătă ceva în mîini. Nu e un proces-verbal de contravenţie, e ceva frumos ambalat, paralelipipedic. Măsoară holul cu pantofii lui negri cu găurele. Vreun flagrant? Îşi aşteaptă victima? Vom vedea, deocamdată uşa de termopan fumuriu se deschide şi apare o femeie. Este dna doctor P. Poliţistul e cu totul drept, în picioare, în faţa ei, în poziţie corespunzătoare. Se apleacă 78 de grade de şale, execută un sărutat de mînuşiţă regulamentar. Primeşte plicul cu radiografiile. El e transfigurat, mai ceva ca la o captură gigantică de seminţe şi piatră ponce, pe plajă. Îi pasează cu un gest stîngaci pachetelul paralelipipedic. Ea se înroşeşte, se face că îi refuză avansul, el insistă şi îl depune între mînuţele ei! E mai intimidat decît noi, pacienţii cei de rînd, care avem exerciţiul aplecării de şale şi al insinuării în buzunar a unei mici atenţii. M-a impresionat, serios! Nu mă aşteptam. Deşi, la urma urmei, şi oamenii sînt poliţişti, nu?

Casa de toleranţă zero

RCA şi ţi se va da!

Tot scriind la „Bursa şpăgilor“, într-o zi am stat şi mi-am întrebat colegii din redacţie care este cea mai mică şpagă pe care au dat-o vreodată. După o primă selecţie, s-au detaşat de pluton trei amici. L-am eliminat pe cel care a dat un *Academia Caţavencu* ca să scape de controlorii RATB, pe cel care a dat la facultate ca să nu-l ia în armată şi am rămas cu cel care a dat un simplu „Bună ziua!“ pentru ca poliţia să urgenteze lucrurile în cazul unui accident. El mi-a povestit despre ultima şmecherie care se practică în cazurile în care te loveşte unul în trafic cu o rablă de Dacie, care n-are nici RCA, nici nimic, aşa că n-are nici un interes să vină cu tine la poliţie. Te duci frumos acolo unde se duce toată lumea pentru „accidente uşoare“, în strada Fabrica de pîine, şi dai un „Bună ziua!“ ofiţerului de serviciu. Atît! Ca să meargă treaba mai repede, ţi se propune ca matale să fi luat „greşit“ numărul maşinii care te-a accidentat ca tîmpita pe lateral, în timp de tu stăteai pe loc, şi astfel toată lumea să aibă numai de cîştigat: poliţia să nu mai stea să-l caute pe respectiv, nenorocitul să scape şi el fără amendă, mătăluţă să primeşti frumos dovada, iar asigurarea să-ţi repare a doua zi maşina.

Fabrica
de pîine şi circă

Cum ne-am petrecut cutremurul

– senzaționalele relatări ale *Academiei Cațavencu* –

Credibil, dar adevărat! Ce a prevăzut Vergil Hîncu că se va întîmpla în Turcia sau în Madagascar peste două săptămîni sau peste 10 ani s-a întîmplat miercurea trecută la noi: în timp ce așteptau la televizor să se facă 12 noaptea și să se bage reclamele erotice, românii s-au trezit cu un ditamai cutremurul mediu de 6 grade pe Richter. Dacă poporul a întîmpinat astfel evenimentul, nu același lucru se poate spune despre oamenii serioși, cu treburi urgente la miezul nopții. Noi, care nu avem toți televizor, dar cu siguranță avem cîte ceva de rezolvat spre miezul nopții, ce am făcut la cutremur? Cum am petrecut noi, oameni buni, cutremurul? Iată o chestiune care chiar nu interesează pe nimeni, în afară de voi. Citiți sau dați mai departe. Pagina.

Alexandru VĂRZARU

Din păcate, am ratat și acest cutremur. Mie îmi plac, dar nu am parte de ele cum aș vrea. În '77 nu mă născusem, în '86 dormeam, în '90 eram în clasă și pînă să mă dezmeticesc se terminase. Idealul meu e să apuc un cutremur pe stradă, ca să văd blocurile cum se clatină, sau într-un bloc la un etaj superior. Miercuri eram cu prietena mea și cu un amic fotograf în Stuf-Vama Veche și inițial am crezut că se mișcă masa din cauza muzicii. Am vrut să ieșim, dar amicul avea niște aparate foto și un laptop greu. Să le lăsăm? Se fură și în timpul cutremurului. Să le luăm? Dacă ne cade casa în cap? Așa că nu am putut să mă concentrez. Pînă să le îndesăm în genți, se terminase și cutremurul ăsta.

Alexandru DUȚU

Mi-am luat de mult obiceiul să nu petrec Revelionul odată cu toată lumea pentru simplul motiv că atunci prețurile la hoteluri, restaurante și servicii sînt mult mai mari decît în extrasezon. Așa că aceeași strategie am aplicat-o și în acest caz. Decît să mă bulucesc în psihoza care ridică aberant prețurile, prefer să evit aglomerația și să petrec cutremurul după ce trece toată nebunia: ceva mai intim, în cerc restrîns, și cu mîncare și băutură de-acasă, ca să ieșim mai ieftin. Plus că la închiderea sezonului, la lichidare de stoc, cutremurele sînt mult mai ieftine. E adevărat că nu mai ești chiar ultimul răcnet, țipăt sau leșin, dar neținînd atît de mult să fiu la modă, nu mă deranjează să particip la Cutremurul ospătarilor.

Ștefan AGOPIAN

A fost cam așa: întîi am venit de la serviciu. Pe la cinci. Pe urmă am mîncat împreună cu nevastă-mea. Și mai pe urmă ne-am culcat. Seara voiam să scriu ceva, că la televizor era un film pe care îl mai văzusem. Pe la nouă și douăzeci a sunat cineva la ușă. Stați liniștiți, nu era încă cutremurul. La ușă era un văr din Galați, student la Conservator, cu care făceam bișniță cu Kent. Cutremurul a sunat pe la nouă și douăzeci și unu și ne-a trezit de tot din somn. Era un cutremur mare rău de tot. Nu știu să zic cît de mare, da' era mai mare decît blocul Scala plus Nestor, plus alte zeci de blocuri ceva mai anonime. Al meu a scăpat atunci și miercurea trecută și-a permis să-i rîdă în nas amărîtului ăluia de cutremur, care ne-a zdruncinat mai puțin ca mineriada din '90. Mă gîndesc la victime, directe și colaterale, of course.

Cătălin MATEI

Mare noroc am avut cu cutremurul ăsta că m-a prins în poziția șezut și nu făceam altceva decît să mă uit cînd la cutremur, cînd la televizor. Ăsta a fost un cutremur care s-a mișcat de la stînga la dreapta și l-am remarcat. Pînă acum au fost numai din alea care s-au mișcat față-spate și de-aia nu le-am simțit pentru că mă tot aplecam să scrumez. Aștept cu mare nerăbdare cutremurul circular, numai să nu mă prindă atunci cînd mă învîrt prin casă (virgulă) ca să amețesc. Și îl aștept și pe ăla pe verticală, sus-jos, dar nu atunci cînd mă arunc de pe birou în pat. Și mai sînt alea pe diagonală, dar ele sînt cele mai rare și, oricum, p-alea sigur le simt, că nu mai fac bastonașe din clasa a zecea.

Alin IONESCU

Eu unul, de ce să mint, mi-am petrecut cutremurul împreună cu soția, sub tocul ușii dintre sufragerie și holul de la baie. Ne-am simțit foarte rău, mai ales ea care a și leșinat puțin după ce s-a terminat hîțîiala, dar știm cu toții, femeile leșină așa, de pamplezir, nu că ar avea motive. În rest, a fost mișto și m-am distrat cînd în sfîrșit i-a trezit cineva în toiul nopții și pe maneliștii ăia de la 6 care adormiseră. Cumpăr lanternă chinezească cu baterii mici și termos. Mușate, mai vinzi, mă, parapanta aia?

Marius BORȚEA

Miercurea trecută, cînd cu cutremurul, a fost un eveniment major în viața redacției: Balul. Așa că șefii m-au forțat să plec mai devreme de la serviciu ca să merg la distracție. Ar fi fost o mare plăcere să petrec cutremurul la Bal, mai ales că au venit și Doamna cu Domnu'. După ce alți ziariști au făcut „Crăciun cu premierul", mă-nțelegi, colega, poate mi-ar fi ieșit și mie de-un „Cutremur cu premierul". Însă a trebuit să plec de la Bal înainte de cutremur. Ca să nu vă mai reții în tensiune, că vă simt setoși de intimități: l-am petrecut la mama, era ziua ei și făcea cinste cu vinul casei – producție an de excepție 2003 (autorizat și de nea Virgil).

Alexandru CĂUTIȘ

Mie cutremurul de anul ăsta mi s-a părut foarte distractiv. Am rîs pe rupte. Mă rog, nu chiar de la început. Mai întîi m-am impacientat, nu fiindcă mi-ar fi fost frică, dar așa se face la cutremur, așa-i tradiția, să te sperii și să fugi disperat afară din casă. Apoi, cum se cade, am pus ca tot românul în noaptea de cutremur primului om întîlnit în stradă întrebarea clasică: A fost cutremur, vecine? Puțin uimit de întrebarea mea, vecinul, un bătrîn la vreo 70 de ani, mi-a răspuns gîfîind: „Da, cu trenul, cu trenul am venit. Și de la gară pînă aici m-au rupt valizele astea, am și amețit de atîta cărat!". Peste 10 minute, din casa vecinului meu răsuna televizorul, ca de obicei, cu sonorul dat la maximum, ca să poată auzi cum a fost un cu tren de 6 grade pe scara Richter.

Gabriel DROGEANU

Mă aflam la balul *Academiei Cațavencu*, tocmai mă despărțisem de cîțiva amici de la Cotroceni (servus, Ioane!) sau de la Palatul Victoria (Adi, rămîne cum am stabilit!) și am zis să mă mai învîrt puțin pe acolo ca să văd cine a mai fost în afară de noi trei. M-am dus frumos către mesele cu băutură, am luat ceva și am pornit prin sală. Ei bine, la un moment dat am crezut că pînă aici mi-a fost. Mi-a fugit pămîntul de sub picioare. S-au clătinat paharele de pe mese. Au tremurat candelabrele alea imense. Am fost îngrozit. Deci, ca să spun și eu odată ce am făcut, să nu vă mai țin cu sufletul la gură: în timpul cutremurului – că între timp am aflat și eu ce se întîmplase, de fapt – am stat și m-am certat singur. Vezi dacă bei fără măsură? Vezi unde ajungi dacă amesteci băuturile? Nu-ți ajungeau cinci pahare de apă plată, te-ai întins și la două cu suc!

Ioan T. MORAR

Păi, tocmai se terminase Balul și am plecat spre casă cu familia, plus o nepoată care a fost și ea cu noi la Bal. Eram, la etajul șapte, în garsoniera-birou-cameră de oaspeți-bibliotecă și rîdeam de unele faze de la bal. Rîzînd la urmă, rîdeam mai bine. Și începe să se miște toată garsoniera, Carmen zice să ne băgăm sub tocul ușii,

asta am și făcut. Și de acolo, din cadrul ușii, am văzut cum pînă și cărțile din rafturi nu au rămas indiferente la cutremur. Un obiect a căzut de pe un raft pe un tablou de Constantin Răducan, spărgîndu-i geamul. Și asta a fost tot, dar a durat niște minute bune. După aia, ca toți oamenii, am încercat să dăm telefon, contribuind la blocarea rețelei. Pînă la cutremurul următor, numai bine din partea familiei mele!

Simona TACHE

Mda, acasă, în Berceni, pe partea dinspre Mărțișor unde se oprește des apa din cauză că se montează apometre, frate, da' montați-le mai repede și, dacă se poate, toți odată, că m-am săturat, începe să semene a nesimțire. Singura glumă pe care pot s-o fac e că dormeam într-o ținută total, complet și cu desăvîrșire neadecvată unui asemenea eveniment și că, după, mi-am pus pijamalele alea bune de ieșit pe străzi care se asortează numai la puls 240 și tegument de culoare verde cu transpirații reci.

Dan STANCIU

Zice Eminescu: „Și dacă ramuri bat în geam / Și se cutremur plopii". Cam de așa ceva am avut parte miercurea trecută, cînd s-a pornit seismul: am fost în plop.

Daniel GOACE

Da, sînt de acord cu faptul că miercuri noaptea în zona Vrancea s-a produs un cutremur cu magnitudinea de… A, uite, colegii îmi reamintesc că cică de data asta nu se mai votează dacă sîntem de acord sau nu. Mă rog, eu vreau să-mi continuu ideea că sînt de acord cu seismul de miercuri. Au mai avut și românii un motiv în plus să iasă pe stradă noaptea, să socializeze, să-și cunoască vecinii de bloc și altfel decît prin intermediul anunțurilor de la parter cu „Restanțierii la întreținere" sau „Apartamentele 26 și 30 aruncă ca nesimțiții conservele goale pe geam". Și așa, anul ăsta am ieșit în stradă cam puțin: acum o săptămînă după cutremur și în iulie, după rezultatul de la locale. Dacă mai ies o dată și după 28 noiembrie, pot să zic că am încheiat anul fericit.

Iulian TĂNASE

Pe stradă, în mașină, la volan. Acestea au fost circumstanțele cele mai favorabile și mai nefavorabile în epicentrul cărora mi-am petrecut eu ultimul cutremur. E drept că, pe lîngă cele cîteva pahare cu vin, pe care tocmai le servisem la Balul *Academiei Cațavencu,* era greu să mai simt și cele 6 grade amărîte de pe scara Icter, din podgoria Vrancea. Personal, nu mă deranjează deloc că nu am simțit cutremurul de miercuri, însă prietena mea – care, în acele momente, se afla cu mine, în mașină – este foarte supărată, și pe bună dreptate, că nu am fost în stare să o fac să simtă cutremurul. Sper să mă revanșez cît mai tîrziu posibil, dac-o fi posibil.

Mircea TOMA

Pe scurt, destul de bine. Din punct de vedere seismografic, însă, defectuos. Ca orice român care a trecut printr-un cutremur de Vrancea, sunt dotat cu un boloboc intern. Bula personală de nivel seismic mi se zbenguie, de obicei, disciplinat, la cea mai fină trepidație, ca să nu mai spun de modificări în axul vertical. Ei bine, s-a întâmplat ca ora cutremurului să mă găsească într-un moment în care tocmai completam lichidul la bulă. Băgam niște Carlsberg. Eram parcat la o pompă de pe strada Galați – (The Jack). Ei bine, nu știu ce s-a petrecut, dar berea asta cred că era defectă, avea probleme cu toate 4 axele. Eu am testat mai multe sticle și cred că gradul 6 de Vrancea s-a petrecut fix în timp ce bula mea lupta cu grade mai telurice.

cu mîinile curat-murdare

Raportor european pe problema Bîstroe:

Iată vine-un sol de P.A.C.E

Dacă e să ne luăm după declarațiile lui Geoană și ale lui Iliescu, la începutul acestui an, Ministerul de Externe și Președinția nu fuseseră încă informate despre iminenta începere a lucrărilor la canalul Bîstroe. Faptul că deputatul liberal Coifan inițiа pe 12 februarie o moțiune în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (P.A.C.E.) cu titlul „Impactul potențial negativ al construirii unui canal în Delta Dunării" este, probabil, încă una dintre informațiile care „lipseau" Bucureștiului la acea vreme. Din fericire, Consiliul Europei acordă mai multă atenție problemelor de mediu decît o fac autoritățile din România, care s-au trezit să țipe „Lupul!" abia după ce societatea civilă și organismele internaționale răgușiseră avertizînd asupra pericolului ecologic al lucrărilor la canalul Bîstroe. Moțiunea, semnată de alți douăzeci de membri P.A.C.E., a avut ca efect numirea unui raportor în persoana deputatului olandez ecologist Leo Platvoet, a cărui sarcină este întocmirea unui studiu despre situația deltelor europene.

Raportorul Leo Platvoet, un oficial de la Strasbourg care nu vrea ca Dunărea să se verse prin afara Europei

Săptămîna trecută, Leo Platvoet a vizitat Bucureștiul, Tulcea și Delta Dunării, s-a întîlnit cu secretari de stat și cu guvernatorul Deltei, i-a cunoscut pe deja celebrii pescari care au mutat balizele, a vorbit cu președintele sindicatului pescarilor din Deltă și a văzut cu ochii lui dragele ucrainene în plină acțiune pe brațul Bîstroe. Asociația „Salvați Dunărea și Delta – *Academia Cațavencu*" i-a pregătit deputatului o prezentare a campaniei publice anti-Bîstroe care a solidarizat instituțiile media, societatea civilă și grupurile de lobby din diaspora. Mesajul Asociației a fost că societatea românească a făcut tot ce a putut pentru a atrage atenția asupra dezastrului ecologic care amenință Delta. Dar întîrzierea și ineficacitatea cu care diplomația românească a abordat problema au făcut ca în plan internațional să înregistrăm eșec după eșec: NATO s-a spălat pe mîini de apele Deltei, iar iluzoriul arbitraj de la Haga nu se poate face în absența acordului ucrainean. În tot acest context, protestele Uniunii Europene, în care Ucraina nu-și mai propune de mult să se integreze, au și ele caracterul răcoritor al unei frecții la picior de lemn. Consiliul Europei, în schimb, din care Ucraina face parte și care joacă un rol major în cooperarea europeană a fostelor state sovietice, poate avea un cuvînt de spus în problema Bîstroe, cuvînt la care Kievului îi va fi mai greu să răspundă cu obișnuitul „ști?".

Întrebat despre efectul pe care raportul său îl poate avea asupra atitudinii Ucrainei, Platvoet a spus că, deși Consiliul Europei funcționează pe baza cooperării voluntare dintre statele membre, o schimbare de atitudine se poate obține „parțial prin înțelegere, parțial prin convingere și parțial prin presiuni". Deja ucrainenii fac tot ce pot pentru a amîna vizita lui Platvoet în Ucraina, dar deputatul este hotărît să definitiveze raportul chiar și în absența acestei vizite. Din păcate, termenul de prezentare a raportului în Adunarea Parlamentară este martie 2005. Consiliul Europei, ca orice organism internațional, este o instituție greoaie care se mișcă în ritmul ei. Noroc că un deputat român a avut inițiativa moțiunii pe tema Bîstroe încă din februarie anul acesta. Vă închipuiți cam cînd ar fi reacționat Consiliul Europei dacă ar fi așteptat să fie sesizat, cu promptitudinea specifică, de guvernul României.

Ucrainenii dau vina pe rezervație

Un alt organism internațional direct interesat de lucrările la canalul Bîstroe este UNESCO, care a acordat Deltei Dunării statutul de rezervație transfrontalieră a biosferei. Conștientă că se joacă cu stuful și pelicanii protejați de Națiunile Unite, Ucraina a cerut mai de mult scoaterea de sub protecție a zonei brațului Bîstroe. Strategia Kievului pare perfectă: nu locația lucrărilor este greșită, ci rezervația s-a întins pe unde nu trebuie! Genul acesta de atitudine n-ar trebui să ne mire, avînd în vedere experiența autohtonă de scoatere de sub protecție a unor monumente istorice pentru ca diverse construcții să se poată desfășura în voie. Ce pare posibil la marginea Europei pare însă mai greu de înțeles în Occident. Comitetul Consultativ al UNESCO a cerut informații exacte despre noua delimitare propusă de Ucraina și despre impactul pe care lucrările de lărgire a brațului le vor avea asupra rezervației. Ucraina s-a făcut că plouă și a fost nevoie ca Directorul General al UNESCO să-i scrie personal lui Kucima, cerîndu-i un răspuns. Răspunsul a venit printr-o scrisoare din 25 octombrie, care trebuie să fi scos din sărite conducerea organizației internaționale, dacă a făcut-o să revină cu cererea de a i se prezenta pînă pe 20 noiembrie „versiunea oficială a noii delimitări, în conformitate cu legislația ucraineană". Probabil că delimitarea prezentată în scrisoarea din 25 octombrie fusese descrisă în termeni vagi ca trecînd „pe unde mai vrea mușchii noștri", în speranța că oficialii UNESCO vor pune botul la acest inedit concept de cooperare transfrontalieră. Despre care cooperare, aceeași conducere a UNESCO e de părere că „e, practic, nefuncțională întrucît autoritățile ucrainene nu și-au onorat angajamentul de a colabora cu România în contextul Rezervației Transfrontaliere a Biosferei Delta Dunării". Că Ivan tace și face știam și noi. Acum, că a aflat și UNESCO, rămîne să vedem dacă Deltei îi folosește la ceva protecția forului internațional.

Biosfera de influență

Anacronica TV

Seism întîmplă în România

Nici n-a trecut bine o săptămînă fără Tucă și deja mi-e dor de el. Hai, bre Mariuse, înapoi, că vorbim noi cu alde Voiculescu să te lase în pace cu campania electorală pentru PSD și PUR! Ce naiba îl lași pe puștiulică ăla de la *Se întîmplă în România* să-ți ocupe intervalul orar și să-ți umble la laptop? Fac pariu că ăsta micu' nici măcar un ping-pong ca lumea în direct nu e-n stare să joace... Cît despre chelie, ehei, aici mai are de lucrat cîțiva ani, băiatu'! Joi seară, cînd abia se stinseseră ultimele ediții speciale de cutremur ale *Observatoarelor,* l-a invitat la emisiune pe Mărmureanu, acest „oracolul din Dărîmoaia" în materie de cutremure. Dom'le, la ce mesaje citea pe laptop moderatorul, cred că i-au scris pe mail toate babele cu Pentium 3 și conexiune la Internet de la mine de pe scară. I-auziți: „Domnu' Înmărmureanu, băgați mîna în foc că în noaptea asta nu va fi nici un cutremur?", „Am doi copii și trei nepoți. Promiteți că o să ne mai trezim sănătoși mîine dimineață?" etc. La sfîrșit, plictisit de întrebările telespectatorilor și de insistențele moderatorului care mai că nu-l acuza de producerea seismelor, Mărmureanu s-a îndurat: „Da, pot să vă garantez că în noaptea asta n-o să fie cutremur!". După care ne-am dus cu toții să ne culcăm liniștiți sub tocurile ușilor.

Dor de Tucă

Alter-egoism

Duminică, Oana Zăvoranu l-a invitat pe iubitul ei Pepe în emisiune ca să îl pupe și ca să vorbească despre lansarea noului lui album, despre pantofii cumpărați cu ea și despre iubirea lor. Acum cîteva zile, Teo a invitat-o pe colega ei Luciu în emisiunea în care Luciu e angajată, ca să vorbească despre noul ei album. Deci, oamenii au început deja să își invite rudele, prietenii sau, mai rău, pe ei înșiși. Așadar, pentru cronica TV din această săptămînă eu l-am invitat pe iubitul meu, Matei Cătălin, să scrie cîteva cuvinte pentru dumneavoastră: „Bună ziua, Cătălin, î-ți mulțumesc pentru invitația de a scrie în frumoasa voastră revistă. Ai dreptate, pantofi ăștia iam cumpărat cu tine, iar ceasul de la mîna mea e de la tine, iubitule. Da' de cînd a-i cumpărat ceasul ăsta, să mor dacă ai mai dat vreun leu pentru mine. Nu vezi că înbrac în fiecare zi același trico și aceeiași blugi de nici nu te m-ai uiți la mine. Pleci dimineața și nici numai mă pupi. Crezi că iubirea noastră trăiește doar cu mîncare? M-ă neglijezi. Am să te înșel cu una care n-o săți placă".

Cătălin MATEI

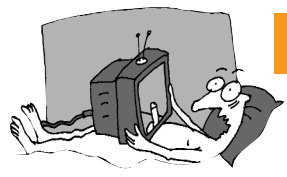

Trampa și ecranul

★ Oana Zăvoranu a încheiat apoteotic ultima sa emisiune: „Aici se încheie emisiunea noastră de azi, 31 octombrie, dacă nu mă înșală memoria". Așadar, Oana trebuie să facă un efort de memorie ca să știe în ce zi este. Mă gîndesc că ăia de la Acasă TV se mai trezesc uneori cu ea joi pe la 4 noaptea, căutînd prompterul îmbrăcată frumos și cu Pepe gata invitat.

★ La TVR 2 au început să apară tot felul de trupe de care nu a auzit nimeni vreodată. Și am o întrebare: dacă tot nu a auzit nimeni de ele, mai pot fi numite trupe? Nu ar fi mai bine să se numească „grup de prieteni care cîntă"?

★ M-am uitat la emisiunea lui Călinescu intitulată *Duminică de duminică* și vreau să spun că am fost extrem de dezamăgit. Adică Florin, pe care îl apreciez pentru că a reprezentat pentru mine în anii '90, alături de PRO TV, primul milion de lei făcut fără muncă, pe care nu l-am cîștigat niciodată, se dedă acum la concursuri de manele încurajat de un public format din pensionari senili și gospodine la menopauză care nu au mai simțit de 30 de ani o bătaie în perineu. Sînt foarte dezamăgit. Iar mînuțele-alea două nu mai folosesc decît la a da noroc cu romi tineri, dornici de afirmare. Oricum, dacă aș fi făcut deja primul milion, nu aș fi scris asta.

★ Din ciclul marmotei cu staniol, am văzut ultimul spot, în care o marmotă masează un urs. De fapt, sînt mai mulți urși. Adică s-a pornit de la o marmotă, o vacă și un cretin și s-a ajuns la multe marmote, mulți urși și un cuplu ieșit la iarbă verde. Ăsta-i capitalismul!

★ Mă întreb dacă varianta asta a reclamei cu urși și marmote e făcută special pentru fauna din Europa. O fi un spot special pentru Africa? Unul cu hipopotami, maimuțe mici și girafe roz care dau lapte.

★ Sîmbătă seară, pe Hallmark a fost un film despre evenimentele petrecute pe 11 septembrie 2001 în SUA. La un moment dat, actorul care îl interpreta pe George W. Bush a spus: „Am să mă adresez națiunii la ora 16, după ce vom ateriza la Offut". Ca telespectator român, nu m-am putut împiedica să observ că discursul președintelui american, rostit într-o localitate cu un asemenea nume, arăta clar hotărîrea sa de a da o ripostă energică organizației teroriste Al-Qaeda.

★ De multe ori urmăresc pe Discovery episoadele cu concursul ăla, *Scrapheap,* de construit în 10 ore diverse mașinării funcționale doar din piesele găsite într-un depozit de fier vechi. Zilele trecute am revăzut ediția cu meșterirea unor dispozitive de aruncat bostani în castelul din carton al echipei adverse. Dacă ar participa la concurs și o echipă de anumiți conlocuitori de-ai noștri, după 10 ore realizatorii emisiunii ar rămîne cu siguranță și fără depozitul de fier vechi și fără bostani, valorificați ulterior sub formă de semințe prăjite. Iar castelul echipei adverse n-ar păți nici o daună, dimpotrivă, i-ar apărea și niște turnulețe.

★ Tot pe Discovery am prins joi un documentar despre *Who Killed JFK?* Atîția suspecți au înșirat ăștia în documentar, că la un moment dat mă întrebam dacă nu cumva o să apar și eu. Nu știu dacă am apărut, că a venit prietena de la baie și de frică am mutat pe alt program.

★ Zilele trecute am aflat că, pe plan mondial, *Big Brother* își va schimba oarecum formatul: cei de la compania Endemol, care produce spectacolul, vor să organizeze o variantă la scară mult extinsă. Mai exact, e vorba despre un show *Big Brother* care se va petrece într-un orășel construit lîngă Hamburg, cu case, școli, magazine, pădurice, locuri de muncă etc., iar concurenții vor sta acolo pînă la moarte, fiind urmăriți și filmați în fiecare clipă a vieții, cam ca actorii din *Tînăr și neliniștit.* Ideea nu dă pe-afară cu inteligența și nici cu originalitatea, dacă stăm și ne amintim nu de un oraș, ci de o țară întreagă, în care oamenii – parcă români le zice – au fost urmăriți clipă de clipă, pînă și la restaurant, cînd li se spunea „Nu scuipați în vazele de flori, sînt Philips".

★ Ciudată reclama la revista de sport *Fanatik,* cu sloganul „Pînă la moarte și după!"... Poate știți spotul, cu tînărul acela microbist, membru de galerie, care povestește meciul unui prieten și în care vedem la sfîrșit că respectivul prieten e mort și îngropat, iar pe tristul său mormînt, pe care e întins un steag în culori vesele al echipei favorite, i se lasă un exemplar din *Fanatik.* Chiar, oare ce echipe or exista pe lumea cealaltă? Oare dracii pot da cu capul în minge fără să o spargă cu coarnele? Dar îngerașii? Ăștia, părerea mea, trebuie să le aibă mai bine cu baschetul decît cu fotbalul. În primul rînd, pentru că zboară. În al doilea rînd, pentru că aureola aia e mai bună de coș de baschet decît de poartă de fotbal.

★ Cînd Ceaușescu fugise, era urmărit, dar încă nu fusese prins (sau fusese, dar încă nu știam noi), timișorenii ieșeau în stradă și scandau: „Să fie judecat / Aicea, în Banat!". La jurnalul *Observator,* cu prilejul unui material despre medicul Naum Ciomu, s-a băgat pe micul ecran titlul: „Judecat / pentru penisul tăiat". Oare ce titlu în versuri ar fi apărut pe ecran dacă, în locul medicului Ciomu, operația aia isprăvită cu o nefericită și nedorită amputare de organ pîrdalnic ar fi fost efectuată de o doamnă chirurg? Ce rimă ar fi băgat la „judecată"? Bine, „tăiată", dar ce anume?

★ Sorin Ovidiu Bălan a scăpat, la Realitatea TV, ceva despre „locul unde s-a organizat cutremurul". Bănuim că o fi fost și cutremurul ăsta un fel de manifestare organizată de Guvernul Năstase. Oare cine o fi luat comisioanele de la cutremur? Doamna Dana o fi tăiat panglica?

★ Am și eu o propunere de reclamă. El și ea, adică ei. La ei vin niște monștri. Din ăia, groaznici, care fac „Buhuhu! Hîr-cîr!". Ea se sperie prima. El se sperie al doilea. Al treilea și al patrulea nu se sperie, fiindcă nu apar în cadru. Ei fug la mașină. Monștrii le dau tîrcoale, înconjoară. „Buhuhu!" Ei intră în mașină. El pornește motorul. Ei pleacă. El spune către ea: „Dragă, fă, balamuto, proasta naibii, nu-ți dai seama că e un coșmar? Unde ai mai văzut tu, vaco, marmoto, Dacie din 1982 care să pornească din prima?".

★ Cică Genică Boerică ar fi încercat prin diverse mijloace să scoată de la țuhaus, de acolo unde se află dînsul, niște hîrtii cu indicații de mare importanță pentru oamenii săi. Aceste hîrtii – în special indicațiile scrise pe ele – n-ar fi trebuit cu nici un chip să ajungă la destinatar, motiv pentru care gardienii au dat dovadă de vigilență, deci le-au găsit și confiscat. După care au intrat în scenă cei de la *Știrile PRO TV,* prezentînd hîrtiile la televizor și spunînd în gura mare, să audă tot alegătorul, că datorită intervenției prompte, oamenii lui Genică Boerică nu vor afla niciodată că – și aici a urmat, pe micul ecran, înșiruirea chestiilor pe care infractorii lui G.B. nu trebuia să le afle. Oamenii s-or fi bazat pe faptul că oricum ăia nu se uită la televizor. Lucru parțial adevărat: se mai și uită, dar numai atunci cînd apar prietenii lor, la știri despre infractori sau la Teo.

★ La alte știri de la ora 17,00, ni s-a spus ceva despre un agresor care „ținea cuțitul într-o mînă și pumnul în cealaltă". Sigur, persoana care a zis minunăția cu pricina se uita la prompter cu o mînă și gîndea cu cealaltă.

Normal că i-am chemat la talk-show pe scumpii mei Jean de la Craiova și Adi de la Vîlcea. Pe cine să chem? Pe Andrei Eseistu'-Minune? Pe Gaby de la Humanitas? Pe Horică de la *Idei în Dialog?* Sau pe alții care au furat meseria lu' Costel de la Păltiniș? Ăștia nu-mi aduce rating. Nu e rating, nu e bani și atunci, fără bani, de unde să mai faci cultură?

Maestrul Florin Călinescu, regizorul și actorul cu două facultăți la bază, are un proiect artistic ambițios: să pună în scenă *Voievodul țiganilor.* Al țiganilor maneliști.

Bă
Sorine, rea mai e şi lumea asta! Se ia de mine c-am ordonat să se tragă la Revoluţie! Care-i problema? A plîns cîteva familii... Da' pe generalul Iordănescu, care-a suferit atîtea familii de români din cauza la rezultatele lui, de ce nu-l mai futizează nimeni? Ai?...

Tupeu 2004

Ministrul Apăsării (pe trăgaci) Naționale

Eugen Bădălan explicîndu-i lui Mihai „Sorin" Popescu că cine n-a sădit un pomişor în curtea unităţii, n-a săpat la Gospodăria Agro-zootehnică şi n-a făcut măcar un copil erou-martir al Revoluţiei din decembrie, ăla nu-i demn să fie şef de Stat Major al Armatei Române

Iliescu președinte, Iliescu prim-ministru, Iliescu procuror general, Iliescu avocatul poporului, Iliescu antrenor la Națională, Iliescu antrenorul lotului de gimnastică feminină, Iliescu patron la Steaua, Iliescu asfaltatorul oficial al autostrăzii Brașov-Mănîncă-Borș, Iliescu salvează Delta, Iliescu scoate balize ucrainene de pe Dunăre, Iliescu scrie cărțile lui Cărtărescu, Iliescu vicepreședinte de onoare al Academiei Române, Iliescu președintele de onoare al Organizației de Șomeri a Masoneriei. Ăsta e salvatorul PSD-ului, omul bun la toate – cu gura – ca să poată fura în liniște eșaloanele doi, trei, patru și Micky Șpagă. Pus în geamul partidului, Iliescu trebuie să facă cu mîna milioanelor de intelectuali fini care duc zilnic vaca la păscut, tinerilor cărora nu le ajunge pensia, muncitorilor care freacă tablele în fața blocului, femeilor de afaceri care cumpără leușteanul cu 4.000 în loc de 5.000 legătura în piață, biznismenilor care dau cu pontoarca noaptea în portiera de Mercedes. Îți și vine să te-ntrebi: pe cînd îi va da PSD-ul în primire lui Iliescu și funcția de prinț-consort al lui Radu Duda? Să vedem cu cine ne batem capul săptămîna asta:

Ultra-tupeu 2004 (3 puncte): **Agenția pentru Valorificarea Activelor Statului.** AVAS-ul are un plan grandios: cei care și-au pierdut casele la naționalizare vor primi ca despăgubire nici mai mult, nici mai puțin decît acțiuni la întreprinderile nevandabile. Adică, în locul Peleșului, Regele ar trebui să se mulțumească cu acțiuni la Laminorul-Urlați, uzina Bucuria Sîrmei-Copșa Mică și CCGN (Combinatul de Ciorapi Grei din Nylon)-Pălici. Pe care să le vîndă mai departe mătușii sale, Regina Angliei și strănepotului Albert de Monaco, să aibă ce să-și întindă la uscat pe iahturi.

Fariseu 2004 (2 puncte): **România.** Pe lîngă porțiunile de autostradă deja acordate fără licență, România mai are de servit fără nici o competiție economică centura Bucureștiului, centura Ploieștiului și podul peste Dunăre. Dar oare nu era mai bine să cedăm noi PSD-ul și pe Năstase Uniunii Europene, fără nici o licitație și nici un comision, să se spele cu ei pe cap?!

Aoleu 2004 (1 punct): Generalul anti-revoluționar **Eugen Bădălan** l-a înlocuit pe generalul post-revoluționar Mihail Popescu la conducerea Armatei, pentru ca acesta din urmă să facă drepți în campania electorală a PSD-ului. Nu rage, dom' PeSeDaca, am înțeles și cu vorba bună: la PSD se trage, ce pușca lui Năstase! În plus, probabil că la PSD calculul se face astfel pentru a avansa: un om echivalează doi urși și se numește vînat mic, doi oameni înseamnă un urs și doi cerbi și se numește „legitimă apărare", 100 de morți echivalează cu un grizzly și se numește Revoluție, iar 1.000 de morți se numește Revoluție și Reformă.

Bursucul drastic

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1.	Ion Iliescu	37 puncte
2.	Adrian Năstase	23 puncte
3.	PSD	16 puncte

În Neamț, PNA-ul are crescătorie de corupți

PNA-ul a jubilat, presa a jubilat, iar oamenilor li s-a luminat sufletul cînd tînărul judecător Cristian Cătană de la Judecătoria Piatra Neamț a fost arestat săptămîna trecută pentru luare de mită. Dar credeți că sînt motive? Cătană era oaia coruptă a județului, știut ca un cal breaz că ia și vrea șpagă încă de pe vremea cînd era numai procuror. La 35 de ani, gura tîrgului vorbește că are deja un Audi superșmecher, un apartament central și vreo două vile. Problema Neamțului e alta: că în 2004, PNA-ul local nu a putut să aresteze decît un singur corupt (una bucată) și, la galele instituției, anticorupții locali nu aveau cu ce să se laude. Venea și campania electorală și trebuia făcut ceva. Or, ca să nu se atingă totuși de marii corupți ai județului, toți s-au gîndit: „Păi, noi nu îl creștem pe Cătană special ca să îl arestăm într-o zi?". Și e bine zis „creștem", fiindcă despre Cătană se știa că, procuror fiind, făcea la fel și că distrusese un dosar anul trecut. Acum, în arest, Cătană are timp să cugete la tot ce a greșit în ultimii ani. De pildă, că nu a ajuns mare corupt la timp și a rămas doar unul mijlociu, pretabil să fie arestat.

Arestitutio in integrum

Porţile de Fier – pe cale de DIPariţie

Săptămâna trecută, Ministerul condus de Dan Ioan Popescu a organizat pentru, un grup de ziariști aleși pe sprânceană o foarte frumoasă excursie la Porțile de Fier. Rezultatul expediției a lăsat urme și în ziarul care nu cunoaște cenzura, *Adevărul.* Aici a apărut un mare articol despre măreţele realizări ale ministrului Dan Ioan Popescu (DIP) la „cea mai mare hidrocentrală europeană", Porțile de Fier. Ca la o juma' de pagină de articol publicitar, în valoare de vreo 3.000 de euro (conform tarifului de pe site-ul ziarului, unde este precizat tariful „articolelor publicitare fără p"). Ieftin, zicem noi, dacă ne gândim că se cumpără protecție pentru investiții de ordinul miliardului de euro care defavorizează statul. Bani băgați în fundul unei companii care pare să fie mai eficientă în redistribuirea comisioanelor decât în retehnologizarea hidrocentralei. Iar ca probă a performanței tehnice a companiei VA TECH HYDRO (beneficiara cadourilor din parte DIP-ului), la nici 2 zile de la răsunătorul articol, a căzut integral sistemul de comunicații și informare al hidrocentralei Porțile de Fier 1 cu dispecerul național. Asta înseamnă că sistemul energetic național nu mai poate integra informațiile despre încărcare și date despre grupurile hidro ale PF1 – adică e orb în privința celui mai mare furnizor de energie hidroelectrică din Europa, nu? Mai mult, ca să nu se plângă nici vecinii, a căzut și sistemul prin care sunt informați sârbii despre performanțele jumătății române de hidrocentrală. Să vedem acum cine, din presa română, va comunica despre această megaavarie pentru repararea căreia ni se va scumpi nouă curentul.

Comitetul Hidrocentral

Istoria cîrnaţilor lui Cozmâncă

Pesedistului Nicu Apostol de la Iași i se mai spune și „Cîrnățarul", de la afacerea sa, care îi aduce miliarde de lei lunar. Cîrnățarul nu îl iubește deloc pe pesedistul Solcanu, cum nici pesedistul Solcanu nu îl iubește deloc pe pesedistul Apostol. Deh, unul e ditamai universitarul, în timp ce celălalt e ditamai bogatul și se potrivesc doar la partid. Apostol cotizează direct pe filiera Cozmâncă, în timp ce Solcanu așteaptă să cotizeze alții la el. Cînd Apostol a apărut pe listele PSD, deși nici măcar nu candidase la prealegeri, pesediștii au dat ochii peste cap, au crezut că e mîna lui Solcanu, s-au crucit și au spus amin, pentru împăcarea celor doi. Și totuși, a fost doar o alarmă falsă: Cîrnățarul n-a apărut pe listele PSD cu binecuvîntarea solcanului, ci la ordinul lui Cozmâncă, după ce acesta prinsese din zbor mirosul unor cîrnați care erau cît pe ce să migreze spre listele PNL. Universitarul a acceptat spăsit pumnalul în spate, dar a tras maximum de folos acceptîndu-l și pe Cazan, o altă feblețe cozmânciană, pentru care a fost nevoit să-l jertfească pe Cristian Nechifor, protejatul lui Năstase la Iași. Va să zică, Solcanu a luat un șut în dos și apoi o palmă moale pe creștet, ambele de la Cozmâncă, să se învețe o dată pentru totdeauna că istoria e dinainte știută numai în cărți, nu și în PSD.

Franz Liszta

miliţia spirituală

Pașcu și cu Isărescu îl tot citau pe Ceaușescu

Actualul ministru al Apărării, Ioan Mircea Pașcu, și actualul Guvernator al BNR, Mugur Isărescu, se cunosc de multișor, încă de pe vremea în care PCR îi considera oameni politici de viitor. Sigur, diriguitorii PCR se gîndeau la viitorul comunist al patriei, iar cei doi au prins aripi în viitorul capitalist, asta e, socoteala de la CC nu se potrivește cu aceea de alături, din Piața Revoluției. Dar de ce îi luăm la pachet pe cei doi? Pentru că amîndoi s-au remarcat avînd nu numai idealuri comune, ci și idei comune pe care le-au fructificat semnînd articole comune în revista *Era Socialistă.* Din numărul 27 al acestei publicații cu nume de eră, apărut pe data de 5 iulie 1985, reținem articolul scris în tandem: „Instrumentele economice, componente ale arsenalului «politicii puterii» (I)". În acest text, în care demască „pîrghiile" capitaliste și politica respectivă „esențialmente negativă", cei doi se pun de acord cu ideile geniale ale lui Nicolae Ceaușescu: „În opoziție cu asemenea concepții și practici, România, președintele Nicolae Ceaușescu consideră că în soluționarea problemelor complexe ale vieții internaționale trebuie să se pornească de la renunțarea cu desăvîrșire la politica de forță și amenințare cu forța. În acest context, președintele României sublinia la recentul Forum național al tinerei generații". Nu vă mai plictisim cu citatul din genialul Cîrmaci, remarcăm doar faptul că tot articolul trage o săpuneală statelor capitaliste care nu ne lăsau pe noi să ne desăvîrșim socialismul. Sigur, vor spune autorii articolului, alea erau vremurile. Dar și noi le spunem că, măcar din decență, cînd merg la masa capitaliștilor, indiferent că e vorba de NATO sau UE, cei doi autori ar putea roși de rușine, măcar un minut-două, între caviar și șampanie!

Ilfov și Petrov

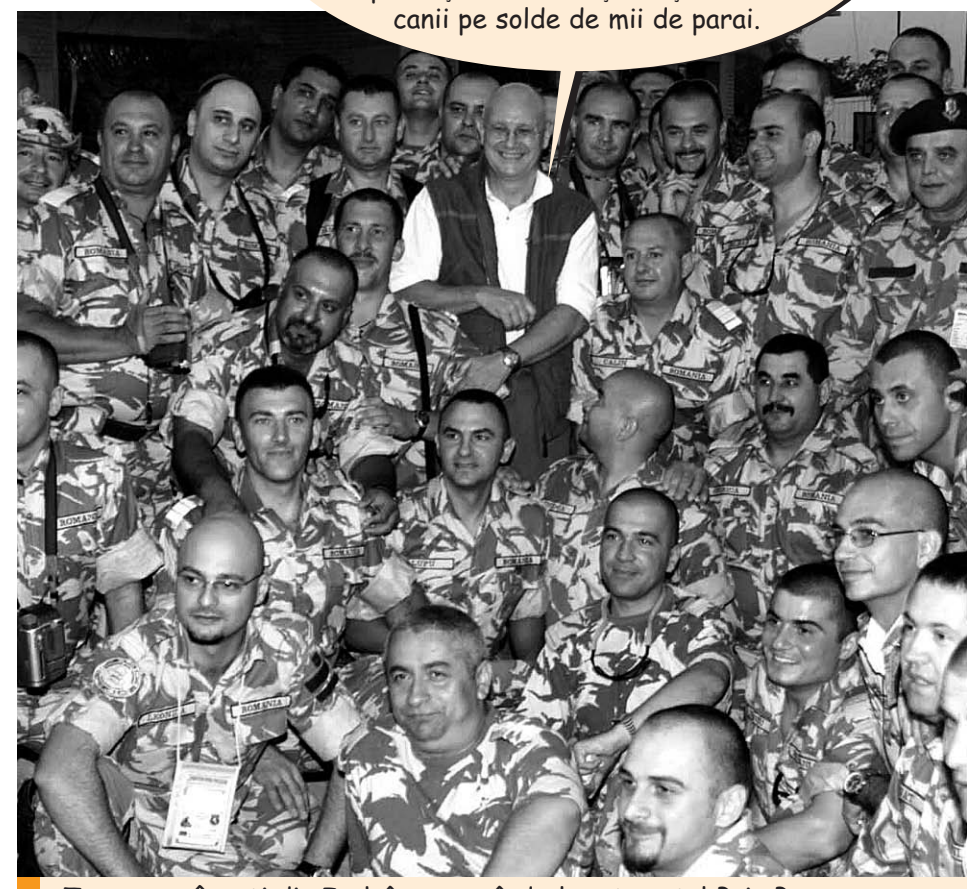
Acum înţelegeţi, băieţi, de ce l-am proslăvit eu pe Ceauşescu? Păi, dacă nu erau unii ca mine să-l pupe în cur, i se mai suia lui la cap ca să-l împuşcăm la Tîrgovişte? Aiurea! Mai rămîneaţi şi acum cu acelaşi Comandant Suprem şi nu mai eraţi aliaţi cu americanii pe solde de mii de parai.
Trupe româneşti din Irak împresurîndu-l pe temutul Puiu Paşcu, un combantant din fostul Detaşament de Osanale Rapide „Lingăii Roşii"

Pe vremuri, Medelin umbla cu cheia sol în plastilină!

O CRENGUȚĂ (MANEA) DIN „PĂDUREA ADORMITĂ"

MIRCEA DIACONU ÎN PIESA „BĂTAIE DE CAP"

MĂDĂLIN VOICU DIRIJÎND „MOARTE ȘI TRANSFIGURAȚIE"

Nu știu ce s-a întîmplaaat, s-a mărit sonata, bani din Franța nu trimiteee, nici mama, nici tata. Aș da Do-uri de la mineee, să valsez un Re cu tineee. Dirijez la disperareee. Nici bagheta nu mă doareee. Doaaamnelor, dooomnilor și to'a'șu' agent, ați ascultat un concert pentru flaușat și harță și sonata în Do major pentru două piane și un singur cal, în interpretarea Lebedei din Viena, sub bagheta dirijorului Mădălin Voicu, tînăr și cu mustață. Ptiu, să nu-l deochi, ce băiat interesant era Medelin cînd avea nu doar mai puțini ani, ci și serviciu!

La Medelini

Țărăniștii, ca la teatru: cremă pentru pămînt

Cei ce-au umblat prin județul Vâlcea să strângă semnături pentru candidatura lui Ciuhandu la președinție au ales un mod practic de a convinge țărănimea: cine a semnat a primit o eugenie. Eu zic că o strategie pe termen lung dădea și mai multe roade: ofereau acum cei doi biscuiți și abia la ieșirea de la urne venea și crema.

Baroana Cremma Nicholson

Noi povestiri despre laptele de vitejie și amor al lui Genică

Cum stătea el în închisoare, lui Genică Boerică i-a venit o idee. Așa că a pus mîna pe pix. Pixul l-a ascultat. Împreună au dat o luptă cu ortografia și au învins. A ieșit o scrisoare. Scrisoare către acoliții (sau alcoolicii) lui. Plină de instrucțiuni. Pe alocuri, chiar instrucțiuni de folosire a acelor personaje din administrație sau Justiție care l-au susținut cînd afacerile mergeau. Mergeau cu tot felul de limuzine. Scrisoarea a fost reținută de angajații Parchetului. Din cîte am înțeles, au pus mîna pe ea cînd se afla în chiloții lui Genică. *Ev.z.* a încercat să identifice cîteva dintre numele care apar în epistolă. Unul era „Nicu", iar colegii noștri bănuiesc că este vorba de „Niculina Stoican, o prietenă intimă a lui Boerică și parteneră de afaceri". Cu ajutorul unor colegi avizați din Craiova, am descifrat și noi o poveste despre povestea celor doi.

Se făcea că Niculina stă (sau stătea) în Tg. Jiu și este (sau este) fiica unei celebre lăutărese care a apărut și la *Tezaur folcloric.* „Nicu" nu are doar o mamă, are (sau avea) și un soț. Soțul are o benzinărie, în Caraș-Severin, pe E 70. Ca să știți: Genică a avut și el acea benzinărie, numită chiar Popasul Boerro. Dar nu o mai are, căci i-a dat-o soțului. Așaaaa. Mai departe. Mai departe, povestea capătă accente sud-americane. Boerro, cu sîngele fierbînd, îi trimitea iubitei lapte. Probabil că îl fierbea înainte, dar n-avem de unde să știm, legenda nu menționează astfel de amănunte fierbinți. Zilnic, la ora 5, înainte să cînte cucoșii, un șofer al lui Genică punea șaua pe un Cielo albastru și-i dădea bice către Tg. Jiu. Era în joc soarta a două kile de lapte de bivoliță, extrase pentru ea de la o fermă din Palilula (comună de pe lîngă Craiova). Ciudată metodă. Chiar să nu se fi gîndit ditamai afaceristul cu alcool să-i facă o conductă?

Lapte și corp

Naste are Bechtel, Gigi are pasarel

Printr-un concurs de împrejurări, o bucată din Bechtel s-a rătăcit la Iași. Pardon, reluăm acest text în forma corectă: printr-un concurs de soluții, firma Search Corporation se află față în față cu 10 meleoane de coco la Iași. Reamintim cititorilor noștri care, în ultima vreme, nu au urmărit știrile, pe canalele lor canadiene, că Search Corporation a ciugulit o bucată de 42 de meleoane de coco din autostrada Bechtel. Deși ar părea, deci, răpitoare de talie mare spre uriașă, S.C. nu s-a dat înapoi, totuși, de la această mică bucățică de 10 meleoane de coco de la Iași, pe care o va înghiți prin „concurs de soluții", adică prin încredințare indirectă de la primarul pesedist Gigi Nechita. Deși acesta se jură că nu fură, S.C. s-a proțăpit deja în capul listei firmelor înscrise la un concurs pentru proiectarea unei pasarele rutiere, din care mai fac parte și Idom România, Habitat Proiect și General Proiect. Să o luăm metodic: Idom România, firmă româno-spaniolă, abia a supervizat ceva bani europeni pe la noi, deci nu are anvergură de șmen pesedist; Habitat Proiect este din Iași, deci nu poate emite pretenții la așa o lucrare care să-l pună bine pe Gigi cu pesediștii de la centru; iar ultima, General Proiect, mai este, încă, dirijată de Laudeta Sechelariu, nevasta chelneriță a lui Ștefan cel Mare de Bacău, picat în dizgrație. Deci, știrea și mai corect reluată ar fi că S.C. a cîștigat un concurs la care nici nu mai trebuia să participe, la cît de mult îi place lui Gigi să se gudure.

Gruparea Separatistă Laudeta

Cultа noastră cea de toate zilele

Pentru Biserica Ortodoxă Română bătaia este sfîntă

Săptămîna trecută, pe 26 și 27 octombrie, Patriarhia l-a sărbătorit pe Sfîntul Dumitru cu cîțiva pumni în cap. Pumnii nu i-a primit chiar Sf. Dumitru, iar posesorul acelor pumni nu era tocmai Teoctist. O mînă de jandarmi și un pumn de enoriași, care nu mai știau ce să facă cu brațele lor încrucișate, au pus ochii pe maicile Veronica Crihană și Paula Bulgaru exact cînd popimea se pregătea să iasă din altar cu Sfintele Daruri. Și, așa cum s-a mai întîmplat și cu alte ocazii, Sfintele Daruri s-au metamorfozat subit în Sfintele Paruri în Cap, iar Sfintele Paruri s-au preschimbat imediat în Sfintele Capete în Gură, iar Sfintele Capete s-au transformat de-ndată în Sfintele Părui Smulse din Cap etc., etc. Marți, 26 octombrie, jandarmii și alți drept-bătăuși au fost mai rapizi ca de obicei și maicile Veronica și Paula n-au mai apucat să strige Cîntecul Singurătății Albastre, un refren de care Teoctist se teme ca de dracu'. Ceva-ceva ele au strigat, totuși, dar asta s-a întîmplat doar pentru că loviturile au fost puternice. Bătăile preventive au continuat și miercuri, cînd, tot preventiv, a avut loc și un mare cutremur mic. Fotografiile pe care vi le prezentăm nu fac decît să confirme faptul că ortodoxia, ca și bătaia, este ruptă din rai.

La bîta è bella

Năstase pupă moaștele de ochii lunii (noiembrie)

Ion Iliescu și Adrian Năstase au fost la Craiova, unde au pupat din nou niște moaște, de data aceasta ale Sfîntului Dumitru. Tot ce putem să spunem este că cei doi iluștri reprezentanți ai PSD-ului au deja o relație cu cele sfinte din România, însă, deși relația asta este foarte recentă, e clar că n-o să țină mai mult de o lună. Motivul e evident: chiar dacă premierul și președintele pupă moaștele mereu, se vede clar cum cei doi nu simt nimic. Că pupă moaște sau că pupă pensionari, pentru ei totuna e. Lucru pentru care, la o adică, avînd în vedere nivelul pensiilor, nici nu-i putem învinui.

Năstase 4 oase

...Și ne-arată nouă numerele de la 6/49!

Arhiepiscopia Tomisului anunță, pe căi specifice – adică pe mail –, faptul că duminică, în a 7-a zi, Înalt Prea Sfințitul Teodosie a lucrat pe teren. Mai exact, la Medgidia, unde a sfințit pictura unei biserici din această localitate despre care bănuim noi că ar fi chiar un oraș. „Credincioșii și slujitorii acestei biserici mulțumesc Loteriei Naționale și domnului Cristea Nicolae (director general, n.n.) pentru sprijinul acordat în finalizarea lucrărilor de înfrumusețare a lăcașului de cult", spune Arhiepiscopia. Iată, deci, că a fost vorba de un inedit parteneriat între biserică și o firmă ai cărei numeroși enoriași se roagă la norocul chior, cred în sfîntul calcul probabilistic și se-nchină la rahații de pe mijlocul cărării. Nu m-ar mira să aud că la biserica asta se scriu acatistele direct pe biletul de la 6/49.

Vrăjitorul din Loz

Ce-am auzit eu, Bijule: că nu mănînci deloc oaie şi nu-ţi prea place carnea de peşte! Adică ai alte gusturi decît noi, dobrogenii. Dom'le, eu te ştiam bănăţean spiritual, de la Divertis... Să nu-mi zici că votezi şi cu Năstase sau Bush, că nu te cred!

Titlurile, ordinele şi premiile speciale ale *Academiei Caţavencu*

1. NICOLAE VĂCĂROIU
Premiul: „Din partea casei, *Ordinul Serviciu Respectuos şi Atent cu multe grade*". Motivaţia juriului: „Părerea noastră!".

2. ADRIAN NĂSTASE
Premiul: „Să-mi numărați tablouăle!". Motivaţia juriului: „Pentru integrarea cu succes în Aroganţa Nord-Atlantică".

3. Geologului EMIL CONSTANTINESCU
Premiul: „Ordinul *Piatra Universităţii în grad de golan*". Motivaţia juriului: „Pentru rolul de cel mai important lider zonal în rol secundar".

4. PETRE ROMAN
Premiul: „Cavaler al Marjei de Eroare". Motivaţia juriului: „APACA trece, Petre ne rămîne".

5. TRAIAN BĂSESCU
Premiul: „Şi votaţii plîng". Motivaţia juriului: „Pentru surprinzătoarea apariţie în cea mai de succes penelovelă".

6. ION ILIESCU
Premiul: „Titlurile de *Fruntaş în petrecerea socialistă* şi *Erou al muncii pesediste* – clasa 2-3 mandate". Motivaţia juriului: „Nea Nelule, cui ne laşi? – pentru întreaga activitate".

Diplomele la concursul „Bula Demnitarului"

1. Categoria Emil Bobu
Marian Vanghelie (primarul sectorului 5): „Din cele 62 de unităţi de învăţămînt s-au renovat 36. Asta înseamnă 85 la sută."

2. Categoria Din puţul gîndirii
Doru Ioan Tărăcilă (senator PSD): „Cred că noi ne îndreptăm spre undeva, iar acest undeva nu se cheamă nicăieri."

3. Categoria Meandrele concretului
Gabriel Naghi (directorul SPP): „Efectul negativ al globalizării este moartea informaţională a lumii, însă perspectiva materializării acestei tendinţe este, deocamdată, teoretică şi tot atît de îndepărtată precum cea a morţii termice a Universului."

4. Categoria Gîndire cu premeditare
Traian Băsescu (preşedinte PD): „Pesediştii zic că respectă proprietatea, deşi mă tem că respectă doar proprietatea pe care o fură ei."

5. Categoria Tautologia strică omenia
Daciana Sârbu (vicepreşedinte TSD): „Au mai fost nişte nereguli care nu s-au confirmat, dar care, probabil, se vor confirma."

15 ani de muncă şi măreţe împliniri

Balul *Academiei Caţavencu*, la ceas de rodnic bilanţ gazetăresc

Pentru cititorii la fel de inteligenţi ca noi, care au deschis mai tîrziu ziarele: Balul Academiei Caţavencu, *organizat sub genericul „Toţi K1", cu prilejul împlinirii a 15 ani de cînd sîntem împreună, a început, practic, odată cu campania electorală. Şi s-a terminat apoteotic, cu un cutremur. Ce altceva ne-am mai fi putut dori, în afară de ce-am avut: o confruntare electorală între „Iepurăşul atomic" Băsescu şi „Scorpionul arogant" Năstase, cu scheme de vot thailandez şi loviturи la ouă, demnă de luptele de la „Local Mandat"? În final, candelabrele de la Palatul Parlamentului, făcute cu simţ de răspundere din sudoarea poporului, au rezistat eroic celor 6 grade pe scara Richter, astfel încît nici un fir de păr de sub pălăria doamnei Maria Stoica nu a fost clintit şi nici un smoking din garderoba Senatului* A.C. *nu a fost şifonat. Victorie! Vinul a curs în valuri, bulele s-au ţinut lanţ. „Regina balului", ca să-i citäm pe colegii de la* Ziua, *a fost Ion Iliescu, şi nu Adrian Năstase, cum s-ar fi aşteptat cei mai mulţi dintre voi. Dar să purcedem. Alegerile ne presează.*

La Marele Bal, într-o provocare fără precedent, Ioan T. Morar îl invită pe Vaporean T. Băsescu să se vadă la ţepuşe, în faţa frigăruilor

Ori la bal, ori la Canal

În spiritul marilor finale de K1, Balul *Academiei Caţavencu*, sponsorizat de Petrom, i-a strîns pe toţi în faţa unui ring de box împodobit de sărbătoare, cu trupa Taxi, şi a dovedit că directa întreprinzătoare de dreapta are mai mult succes decît croşeul colectivist de stînga. Păcat, în acest sens, că ficatul lui Nicolae Văcăroiu nu a putut fi prezent la meciul-eveniment, deşi aveam pile la Sala Unirii şi nu s-ar fi pus problema să ne scoale cineva de sub mese, ca să ne numere şi să ne dea afară, în şanţ. Odată lansat îndemnul „Stînga la stînga, dreapta la dreapta!" (Master of Ceremony: Ioan T. Morar), în dreapta sălii, pe partea cu barul, s-au înfipt majoritatea combatanţilor, iar în stînga au rămas cîţiva nostalgici ai balurilor UTC cu Brifcor şi muzică patriotică de dans, ca să îl aştepte pe Ion Iliescu. Alegerea s-a dovedit veselă şi inspirată, printre primii sosiţi numărîndu-se Traian Băsescu, candidatul Alianţei „Dreapta, tată, şi Adevăr".

Flancat de Cozmin Guşă (un fost campion la categoria semigreu PSD), bătăiosul primar împărţea zîmbete generoase, din toţi dinţii, vrînd să demonstreze că atacurile pesediste nu i-au ştirbit cu nimic din incisivitate. Echipat la ţol electoral festiv, cu un pulovăr Lacoste albastru, cu priză la masele largi ale populaţiei, Băsescu i-a cam băgat la idei pe fanii stilului „PNL, mon glamour" (costumul negru al lui Tăriceanu „Adio slujbe" părea scos din cutia cu credite de la Banca Mondială). Pentru un scurt moment, şi nouă ne-a fost teamă că Popeye Marinarul începe să calce cu moda pe urmele lui Petre Roman sau Dinescu şi că acuşica o să înşface microfonul răcnind „Băi, fraţilor, am învins! Dictatorul a fugit cu Dana!" şi stricîndu-ne nouă frumuseţe de scenariu combativ. N-a fost cazul, întrucît Năstase era bine mersi (cu Dana, Victor Opaschi şi Dan Andronic pe de o parte şi cu Ion Iliescu & Corina Creţu pe cealaltă parte) şi se lăsa aşteptat ca o primadonă de la Teatrul „Ion Dacian".

Liviule... Pssst, pssst... Piticule, bă Colivie! Ce zic oamenii? Că vor să le faci cunoştinţă cu mine? Hai că exagerează! Nu vezi cît sînt de ocupat? Zi-le să treacă într-o zi pe la mine, la CafeDeco sau la Esperanto, poate accept să-mi sponsorizeze un festival sau o călătorie în jurul lumii... Bă, da' sigur sînt milionari?

Tot la Bal, celebrul Dan Chişu şi nu mai puţin faimosul Liviu Mihaiu, alături de alte două personaje relativ cunoscute în mediile mondene

Să nu udăm nicicînd trandafirii

Să tot fie ora opt şi-un sfert. Minutele se scurg implacabil în avantajul lui Băsescu, care pozează din toate poziţiile, îşi arată muşchii şi bagă şarje electorale, în stilul belicos al lui Cassius Clay. Pe rînd, la Palatul Parlamentului sosesc Mona Muscă, Bălăceanu-Stolnici, Daniela Bartoş, Petre Roman cu soţia şi tinerescul tandem Victor Ponta – Daciana Sârbu, care atrage priviri pline de poezie şi subînţeles. Ba chiar şi Gabriel Cotabiţă & Emil Constantinescu, dacă nu deranjăm. Dar fără „campionul mandatelor", Ion Iliescu, nimic nu e, cu atît mai puţin Adrian Năstase. Întrebat unde-i sînt şefii, Dan Matei Agathon (exilat într-un colţ neeligibil al sălii) înlătură orice dubiu privind curajul lor de a da piept cu Fiara dezlănţuită din PD: „Sînt alături, într-o cameră, mai pun şi ei ţara la cale". Sau pe butuci, cum umblă vorba prin ţară.

Practic, cei doi mahări exponenţiali ai PSD veniseră direct de la o şedinţă cu mistreţul neprietenos Cozmîncă şi, normal, aveau nevoie de timp ca să intre în atmosferă. Ca de obicei în partidul de guvernămînt, părerile privind „Toţi K1" şi umorul fără mănuşi erau împărţite. Spre exemplu, Adi era negru în cerul gurii şi la faţă. Doamna Dana se asorta impecabil cu soţul, în zona nuanţelor stresate, pămîntii. Doar Bunicuţa radia o fericire lăuntrică greu de exprimat în atotcuprinzătorul zîmbet prezidenţial. Să fi fost fericirea de a candida la postul de premier, în locul nefericitului challanger la categoria „Muscă", Mircea Geoană, manevră care cică se hotărîse chiar în seara balului, la întîlnirea cu combinatorul Cozmîncă? Sau nepărmurita bucurie de a fi cel mai prolific personaj al *Academiei Caţavencu*, fără a mai pune la socoteală recordul de selecţii în Caietul de vacanţă *Caţavencu la munte şi la mare?* Să fi fost totuşi o ameliorare nesperată a secreţiilor biliare?

În campanie nu există victime inocente

Cert este că, după vreo zece minute de parlamentări cu uşile închise (suficient cît să se stabilească formula guvernului şi mărirea pensiilor cu 100%), în camera secretelor au intrat arbitrii delegaţi, Buşcu şi Mihaiu, pentru a expune regulamentul întîlnirii. Orice lovituri sînt permise, dar fără petale de trandafir pe ring şi spagă în întreprinderi privatizabile la arbitru. Şi să-nţeleagă şi ei odată că nu trebuie să-l umple de sînge pe Băsescu, pentru a impresiona o anumită parte a presei. Stratagema dă roade, iar înalţii oaspeţi de la PSD ies în sfîrşit la bătaie, într-un festival de blitz-uri.

Pe ring, Morar se agită ca un leu în cuşcă. „A sosit preşedintele Iliescu, lupta poate începe!" Năstase zîmbeşte crispat, o ţine pe Dana de mînă, după umăr, în braţele-i ferme. Şuşotesc tandru, demonstrativ, schimbă bîrfe, impresii, se vede că şi ei aşteptau mai mult de la Daciana, care-şi ridică premiul şi spune ceva haios despre blondele naturale, îndelung căutat pe Internet. Mereu la datorie, Dana e vigilenţa întruchipată, se pupă cu Ada Teslaru, salută cordial din vîrful degetelor, surprinde cele mai insignifiante detalii: „Adi, uite-l pe Emilică". Adi se uită în scîrbă, schiţează un mic gest amical şi revine la o interesantă discuţie cu Cătălin Dezbrăcatu, pe teme dintre cele mai generale.

Adio, Nelu, dar rămîi cu bine

În paralel, Iliescu dă zîmbete la tot poporul, strînge entuziast orice mînă care schiţează un dram de simpatie şi dă cu ochii de o copertă din *A.C.*, făcută afiş cît tot peretele. El însuşi, în tinereţea-i revoluţionară, un chip aproape cu titlul „La al patrulea mandat, Iliescu retuşat". Nostalgia loveşte fulgerător, zîmbetul se estompează sub povara amintirilor. „Aveam 35 de ani", zice. „Aţi vrut să mă complexaţi, atunci eram mai tînăr şi mai frumos." Nici gînd, domnule preşedinte. Dacă voiam să vă complexăm, puneam poza aia în care eraţi cu Ceauşescu, în vizită de lucru, pe care am băgat-o în calendar. Sper că v-a plăcut bula. Complimente de la Moţoc!

În fine, greii urcă pe scenă. Băsescu face show în stilu-i caracteristic, fără floricele la rever: „Din seara asta, de la doişpe, o să tot repet pînă o să înţeleagă şi Năstase: eu o să fiu preşedinte!" Galeria aplaudă frenetic, Năstase îi aruncă o uitătură din aceea, ştiţi dumneavoastră. Cînd îi vine şi premierului rîndul, Dan Teodorescu, din spate, bagă un refren de sîrbă al Mariei Tănase, uşor adaptat realităţilor de la Cornu: „Ouuuuă, ouuuuuă..." Năstase dă drumul la un discurs electoral clasic, căruia, mărturisesc, nu i-am numărat limbile de lemn preţios, cum îi place domniei sale, colecţionarul. La final, candidatul PSD mîrîie însă ameninţător: „Vă asigur că voi fi un preşedinte bun pentru Băsescu!" Băsescu simte caninul rece în beregată, se avîntă spre ring, îi smulge microfonul lui Năstase şi-o bagă p-aia cu Ba pe-a mamei dumneavoastră: „Eu îţi garantez că nu voi fi un preşedinte bun pentru tine!". Năstase nu se dă bătut, aplicînd singura răsturnare de frază care-i mai rămăsese la dispoziţie: „Ba n-o să fii deloc preşedinte!". Aplauze furtunoase, bis, pesediştii în delir.

Noroc cu Ion Iliescu, un preşedinte aflat la finalul carierei, care, ca orice om uns cu toate alifiile consilierilor, ştia că un discurs scris te scoate din orice încurcătură orală: „Acum 13 ani, le-am făcut caţavencilor o promisiune – atîta vreme cît voi fi eu preşedinte, băieţii nu vor păţi nimic. După ce n-am mai fost eu preşedinte, tirajul *Academiei Caţavencu* a scăzut simţitor. Tot ce am putut face pentru voi a fost să mai cîştig un mandat. Acum aveţi grijă: mai aveţi doar o lună şi ceva!". În final, după mult mai multe hohote de rîs decît a avut el parte în ultimii 15 ani, spunînd bancuri cu ţărăniști şi liberali, preşedintele a încheiat apoteotic: „Vă urez, bărbăteşte, cît mai multe numere!". Sala s-a cutremurat de rîs, iar pentru cinci minute, inevitabilul înspăimîntător s-a produs: Ion Iliescu ne-a devenit simpatic. Natura însăşi a ţinut să sublinieze acest moment istoric, peste cîteva ore, zgîlţîind nişte geamuri şi băgînd în sperieţi un electorat şi aşa zdruncinat de evenimente. Dar acum, că am trecut cu umor şi detaşare şi peste Bal, şi peste cutremur, ne putem întoarce la „Măi, animalule", domnule Iliescu?

De ce Bal şi Traian

Loc de retrocedat cu capul

Colaboratorul își schimbă funcția, da' năravul ba

Să fi colaborat cu Securitatea e un adevărat atu în zilele noastre, nicidecum o problemă. Mai ales cei care au jucat un rol important în vechiul regim au ajuns să fie bine înșurubați în funcții de stat și după Revoluție. Iar atunci cînd au pierdut respectivele funcții, tot bine situați au rămas, pentru că marele aparat politico-legislativ îi susține. Unul dintre cele mai elocvente cazuri în acest sens e cel al lui Artur Dumitrescu. Dacă în 1987 era procurorul care îi ancheta pe cei care au manifestat la Brașov împotriva regimului comunist, anul 1998 îl găsește într-o postură la fel de importantă: a fost delegat să ancheteze afacerea de contrabandă Țigareta II. Trecutul său dubios (a apărut pe *Lista lui Secu'* drept colaborator al Securității) îl recomanda la acea dată drept un instrument foarte ușor de mînuit într-o acțiune de mușamalizare. Surse din anturajul său spun că procurorul șantajabil Dumitrescu a avut atunci ca sarcină anularea indiciilor că serviciile secrete au fost implicate în Țigareta II. După ce și-a făcut treaba cum știa mai bine în Țigareta II, Dumitrescu s-a retras discret în avocatură. Ca avocat însă, avea

nevoie de un sediu bun, central, cu firmă mare la bulevard. L-a obținut simplu, în stilul specific. O rudă de-a sa a cumpărat un apartament pe bulevardul Ion Mihalache, la numărul 68, într-o casă naționalizată, revendicată de proprietari. Cînd ruda a murit, Dumitrescu l-a preluat ca succesor, lăsîndu-i însă pe proprietarii care îl revendicau să se războiască în instanță cu ruda defunctă. De-abia după vreun an de procese, spun surse din avocatură, Dumitrescu a anunțat că persoana citată în instanță era, de fapt, moartă de mult timp și nu mai putea fi interpelată decît, cel mult, la judecata divină. Ca atare, procesul a fost reluat de la capăt. Cum s-ar spune, fostul anchetator al muncitorilor răsculați la Brașov în 1987, actual avocat cu firmă la stradă pe bulevardul Ion Mihalache, torturează în continuare nestingherit. De data aceasta pe niște bieți proprietari, pe care îi chinuie într-un nesfîrșit proces.

Biroul de Investigații

descopery

Pe cine sărbătorim, de fapt, la 25 octombrie

Ziua eliberării teritoriului țării, celebrată astăzi ca zi a Armatei Române, are o istorie camuflată. Ea coincide cu data de naștere a Regelui Mihai. Divizia 9 infanterie și-a încheiat treaba pe 24 octombrie 1944. De ce a mai așteptat armata încă o zi, care să se brodească taman pe aniversarea regelui, este o taină pe care istoriografia militară o încurcă înadins, în loc s-o clarifice pentru posteritate. Iată ce-i învață pe soldați Secția tradiții militare și educație civică a Ministerului Apărării: „Recunoașterea importanței zilei de 25 octombrie 1944 pentru istoria Armatei Române și istoria națională, în ansamblul ei, este pusă în evidență și de faptul că autoritățile timpului și-au asumat chiar riscul unor speculații nefavorabile lor, care puteau asocia faptele de arme cu ziua regelui Mihai, născut tot într-o zi de 25 octombrie, sau cu forma de guvernămînt existentă înainte de 30 decembrie 1947". Atât și nimic mai mult decât invocarea unor „speculații", care să asocieze „fapte de arme cu ziua regelui Mihai". Ziua Armatei Române este consfințită printr-un decret din anul 1959. Până atunci, Armata își sărbătorea ziua pe 2 octombrie, când a fost creată pe teritoriul URSS, în anul 1943, „Divizia Tudor Vladimirescu". Memoria supraviețuitorilor războiului de eliberare e de cu totul altă părere. Iată ce scrie comandorul Jianu Moldovan, șeful Muzeului Marinei Române, într-unul din numerele *Observatorului Militar*: „Eliberarea nordului Transilvaniei s-a înfăptuit pe 24 octombrie 1944 (...), dar comandanții militari au hotărât să anunțe oficial eliberarea Transilvaniei (...), pentru ca astfel să dedice eliberarea Transilvaniei suveranului (...), care, conform Constituției, era și capul oștirii". De aceea credem că orice alocuțiune oficială de 25 octombrie ar trebui să înceapă așa: „Cu ocazia zilei de naștere a Majestății sale Regele Mihai, noi, președintele Republicii, urăm, inclusiv Armatei Române, un călduros La mulți ani!".

Armata Hari

Gabi Drogeanu a aruncat un ochi pe textele de mai jos,

l-a pus apoi la loc şi s-a aşezat să vă ureze lectură plăcută! Veţi afla:
– că spionajul românesc a plecat în Transnistria şi s-a rătăcit în Orientul Mijlociu;
– despre o solicitare oficială al cărei răspuns n-a mai venit la noi pentru că un secretar de stat de la Justiţie nu prea a mai venit în ţară;
– că banii n-au miros politic – un anume democrat maramureşean poate dovedi oricînd.

dosarele chiX

SIE umblă după potcoave de cabaline decedate

O analiză a spionajului românesc, prezentată la Ottawa în octombrie de Gheorghe Fulga, directorul SIE, şochează prin lipsa ei de actualitate. „(...) Regiunea transnistreană se află în vizorul grupărilor fundamentalist-islamice Hezbollah, Fraţii Musulmani şi Mujahedeen-E-Khalq (MEK), care urmăresc identificarea unor posibile locuri de instruire (...)“, zice analiza. Domnule Fulga, MEK nu este o grupare fundamentalistă, ci rezistenţa iraniană din exil, care militează pentru un marxism islamic şi a luptat până de curând, de pe teritoriul irakian, împotriva regimului ayatollahilor din Iran. Ţintele MEK nu mai sunt de multă vreme americane, ci au vizat, până în 2001, obiective umane şi materiale ale regimului de la Teheran. În mai 2003, spionajul militar american a iniţiat o operaţiune delicată în Irak, în care s-au purtat negocieri cu şefii militari ai MEK din Kirkuk. Agenţia UPI Intelligence Watch acreditează ideea că liderii MEK au intrat sub protecţia secretarului de stat al Apărării, Paul Wolfowitz, după ce militanţii grupării au fost dezarmaţi, iar taberele lor de antrenament din Irak, desfiinţate. Tot în luna mai a anului trecut, analiştii Daniel Pipes şi Patrick Clawson au comentat pentru CNS News că MEK a fost, în sfârşit, radiată de pe lista Departamentului de Stat al SUA ca organizaţie teroristă. Explicaţia trebuie căutată în noile planuri ale Pentagonului, care vizează un eventual atac împotriva ţintelor nucleare ale Iranului şi a unor importanţi lideri religioşi iranieni. În aceste circumstanţe, gruparea MEK va deveni principalul aliat al americanilor împotriva ayatollahilor, prin acţiuni de infiltrare în Iran. Atunci, domnule Fulga, ce să caute MEK în Transnistria, când Iranul e la aproape 3.000 de kilometri depărtare? Şi atunci, de ce să fie SIE aliatul CIA, când informaţiile spionajului românesc n-au nici o legătură cu situaţia actuală din Orientul Mijlociu şi sunt rămase de căruţă?

Cornel IVANCIUC

Secretarul de stat Teodoroiu mănâncă de pomană banul public

La data de 30 septembrie a.c., săptămânalul nostru a contactat-o pe Simona Maya Teodoroiu, secretar de stat la Ministerul Justiţiei.

Gândiţi-vă, totuşi, la un contact prin poşta electronică, nu la un alt tip de poştă. I-am sesizat cazul studentului eminent Mezea, condamnat la 10 ani de ocnă pentru o tranzacţie cu droguri, pe care l-am rugat să-l comenteze. În urmă cu câteva luni, am publicat un articol în care atrăgeam atenţia asupra anumitor vicii cu privire la modul în care s-au administrat probele la dosar, în timpul anchetei organelor de poliţie. Prima instanţă a admis ca probă înregistrarea unei convorbiri telefonice, din care ar fi reieşit că studentul şi-a fixat o întâlnire cu un traficant de droguri. Ulterior, o expertiză a Institutului Naţional de Criminalistică a respins proba audio, din cauza rezoluţiei tehnice inferioare şi neconcludente a înregistrării. Totuşi, Curtea de Apel Timişoara, care a promovat recursul Parchetului Arad, a admis ca probă rahatul de casetă. A trecut o lună de când stăm cu ochii în soare şi o aşteptăm pe tanti Maya să se întoarcă din străinătăţuri, pentru a ne da un răspuns. Luna cadourilor s-a încheiat, Mayo. Justiţia matale nu e numai oarbă, ci şi dromomană şi complet lipsită de prinţipuri. Ea umblă creanga prin lume, ţine conferinţe pe tema armonizării legislaţiei româneşti cu cea europeană şi se stropeşte pe Legea informaţiilor publice. Îl sesizăm pe această cale pe ministrul Justiţiei că nu va putea încheia capitolul „Afaceri interne şi Justiţie“, din acquis-ul comunitar, până ce n-o va închide pe Maya Teodoroiu în magazia de lemne a Justiţiei, până la paştele cailor. Altfel, Maya o s-o ţină gaia-maţu prin Europa, predicând unei asistenţe plictisite de atâtea minciuni sfruntate câtă justiţie şi transparenţă există în România.

Biroul de Investigaţii

Pierdut busolă democrat maramureşean. Declar nulă.

Un nume de neamţ cu apucături de ostrogot şi conduită de vizigot, acesta este Mircea Man, preşedintele filialei maramureşene a Partidului Democrat. O filială mică pentru patrie, dar complet inutilă pentru judeţ. Un deputat care învârte cu furca afaceri de sute de miliarde cu Pârjol – ce nume predestinat! –, directorul societăţii IMI, şi cu Ioan Mureşan, fostul ministru al nefericitei agriculturi constantineşti, este Man. Soţia lui Ioan Mureşan a fost director de investiţii la Distrigaz Mediaş şi-i plasa ponturile cele mai grase lui Man. Gazoductul din Ucraina, care intră în ţară la Mediesul Aurit, iese prin buzunarul lui Man. Maniera complet lipsită de prinţipuri prin care s-au născut lucrările privitoare la gaz din Târgu Lăpuş poartă amprenta lui Man. O legiune de pedişti cu un ochi la făină şi altul la slănină, acesta este Man. Un papagal care îl imită în vorbire, gesturi, înălţimea, lungimea şi adâncimea frunţii pe Băsescu până la ridicol este Man. O caricatură grotescă a unui amiral care s-a îmbătat cu spirt, în cârciuma unui port sordid din Indii, este Man. Un zgomotos, furios, unsuros şi sulfuros ca o mlaştină teutonă este Man. Un incoerent, imanent, ambivalent şi remanent ca o maree neagră este Man. Unul care a izbutit să-şi contopească activitatea tuturor simţurilor într-unul singur: simţul banului, este Man. Un fan al şlagărului de partid „Banul bun şi contul copt“ este Man. Unul care concubinează până la neruşinare cu pesediştii, după exemplul înaintaşilor lui în compromisuri politice, că banii mătură orice diferenţă ideologică, este Man. De fapt, unul care nu împărtăşeşte nici o ideologie, care nu se lasă intersectat de nici o dilemă şi care este incapabil să sesizeze că barca lui a început să ia apă este Man. Ci doar unul care are plăcerea morbidă de a-şi vedea imaginea proiectată în media este Man. Tocmai de aceea îi şi dăm ocazia să atingă, în sfârşit, orgasmul: priviţi şi vă cruciţi, acesta este Mircea Man.

Cornel IVANCIUC

codrul bunelor maniere

Să-mi numărăţi moaştele!

Enoriaşii lipsiţi o minimă pregătire într-ale ortodoxiei de partid şi de stat ar putea spune că moaştele Cuvioasei Parascheva nu prea seamănă cu Adrian Năstase. Spunînd asta, ei ar încălca, firește, una din cele zece porunci din Biblia hazlie, mai exact pe aceea care spune: „Iubește-ți moaștele ca pe tine însuți!“. Adevărul este, stimaţi ortodocşi şi de alte naţionalităţi, că Adrian Năstase seamănă foarte bine cu hoaştele Curioasei Parascheva. Şi această asemănare miraculoasă devine de netăgăduit mai ales în ziua de 14 octombrie, cînd ortodocşii din PSD o sărbătoresc la mişto, mai exact la Iaşi, pe Sfînta Cuvioasă P. Anul acesta, ca să dăm doar un exemplu, Adrian Năstase a lăsat totul baltă şi, în dimineaţa zilei de 14 octombrie (care anul acesta a picat în plin hram electoral), s-a înfiinţat în coasta moaştelor pe care le-a pupat cu aşa o patimă de parcă moaştele ar fi avut drept de vot, nu alta. Spre deosebire de miile de enoriaşi care nici moaşte n-au pupat, nici gura nu le-a mirosit a agheazmă, Năstase a avut noroc. Norocul le-a surîs, în cele din urmă, şi enoriaşilor care se linseseră pe vot de moaşte, căci în faţa Mitropoliei din Iaşi îi aşteptau diverse produse pe care sărmanii le-au putut cumpăra absolut gratis: de la cruciuliţe şi iconiţe pînă la diverse flyere publicitare, peste toate acestea tronînd chipul grăsuţ, electoral şi prietenesc al lui Adrian Năstase. Pe 14 octombrie 2004, la Iaşi, cu mai bine de două săptămîni înainte de începerea campaniei electorale, Adrian Năstase se afla în plină campanie electorală. Votanţii care nu au pupat nimic au plecat acasă cu un carton colorat de pe care îi privea, neapărat cu prietenie, Sfînta Necuviincioasă Paraischema.

Acru şi profan

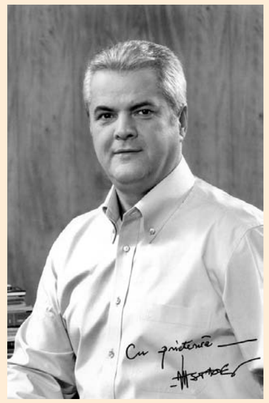

dosarele chiXXL

Ovidiu Muşetescu, sluga unei puteri care în '90 a cîştigat alegerile cu sloganul „Nu ne vindem ţara...“, pentru ca în 14 ani să-l completeze cu fireasca adăugire „...fără comision!“

Terenul mamei lui Năstase s-a negociat ca între rude

Cei de la *Evenimentul zilei* publică de cîteva zile încontinuu descoperirile lor despre afacerile imobiliare ale mamei lui Năstase, lansînd astfel dezbaterii publice o spinoasă controversă. Ce a fost mai întîi: oul lui Năstase sau găina? Cu alte cuvinte, Năstase face ce a văzut în casă la mama lui sau dînsa face ce-a văzut în ziare că face băiatul ei? Elena Năstase, mama premierului, a cumpărat la un preţ sub cel al pieţei un apartament într-o vilă din cartierul Primăverii, pe strada Molière nr. 10. De la cine? De la Cristian Sindie, un băiat care s-a şcolit la clasa profesorului Nicu Gheară. Răspunsul oficial al bătrînicii e că a aflat de această ocazie dintr-un anunţ la mica publicitate. E timpul să îi ajutăm pe colegii noştri de la *Evenimentul zilei* cu nişte informaţii care le-ar deschide noi drumuri în investigaţia lor. Aşadar, luaţi de la tata: Adrian Năstase, primul nostru ministru, cu nas

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Linia ca mod de viață

Diana Cordeanu o dă în judecată pe Laura Andreșan, care afirmase că Mutu se droga împreună cu Diana. Nici eu nu cred că-i adevărat. Cel mai probabil, ei trăgeau liniuțe separat: Diana în bucătărie, la cratiță, și Mutu în sufragerie, în fața televizorului.

Casă, dulce vilă

Jurnalul național zice că Monica Bîrlădeanu a primit o casă de la Bobby Păunescu, în Cotroceni. E clar: nu-i mai trebuie decît un elicopter, cu care să ajungă la B1 TV, pe Calea Victoriei, și un Ferrari cu care să se ducă vis-à-vis, la coafor.

Dragostea e un SRL

Libertatea susține că Andreea Marin și Ion Țiriac apar împreună în virtutea unui contract de afaceri și că înțelegerea nu le afectează planurile de căsătorie. Posibil: la cum o știm pe Andreea, probabil că și-a făcut deja o firmă de avocați, care să negocieze contractul prenupțial, o agenție de PR, care să organizeze nunta, și o firmă de casting, care să aleagă nașii.

Nani, nani, dormi repejor

Mihaela Rădulescu, Teo Trandafir și Oana Cuzino vor scoate un album cu muzică pentru copii. În general, copiii n-au nici o vină: nădăjduiesc să fie un album cu cîntece de leagăn, ca să adoarmă mai repede spectatorii.

Mezel, extremă urgență

Daniela Györfi va înregistra o nouă manea, în duet cu Sorin Salam. E incredibil ce pot face unele fomiste ca să-și cîștige pîinea! Din partea Danielei mă aștept la orice, inclusiv la colaborări cu vreun Dorel de la Cristim sau cu cine știe ce Cîrnat Fermecătorul.

Menaj erotic

Story zice că Janine are o relație cu maseurul ei personal. Orice e posibil, dar la cîți bani i-a luat lui Sârbu la divorț, e la fel de probabil să aibă o relație cu valetul de la parter sau cu cel de la etaj, cu grădinarul care-i schimbă apa la florile din vază, cu scafandrul care are grijă de piscină sau cu bodyguardul care-i păzește peștii din acvariu.

Love General Store

muzeul figuranților de ceară

Cînd premierul întîrzie, nu mișcă nimeni!

Și încă una cu Adi. Nici nu le trecuse bine răceala celor care au așteptat zgribuliți o oră jumate în fața centrului comercial Jolie Ville din Băneasa, acum două săptămîni, să sosească Năstase și să taie panglica inaugurală, că s-a crăpat de-o nouă deschidere de mall. Vechiul circ al foamei din Militari a devenit Plaza Romania, un alt mall mîndru și otoman. Ghiceai încă de la intrare, după fojgăiala de sepepiști care îți scotoceau prin geantă și prin buzunare, că se lasă iar cu participări de somități la festivitate. Am țopăit printre schele, că, desigur, ca-n România, mallul nu era gata, dar se inaugura. Și am intrat, pînă la urmă, și ne-am pus pe așteptat. Năstase, însoțit de Iliescu, a întîrziat de data aceasta doar 85 de minute peste ora anunțată, timp în care ceilalți oaspeți mîncau chibrite de draci. Eu, care știam deja că potențialul dom' viitor președinte așa face de obicei, eram calm și răbdător. Cînd s-o deschide noul Brico Store, Năstase o să vină după patru ore și norodul de nărozi o să-l aștepte disperat. Cînd o fi gata Mega Image-ul din Pantelimon, Năstase o să întîrzie două zile. Eu zic că ar fi mai bine ca posesorii de centre comerciale care țin musai să le taie premierul ața de mătase de la poartă să se doteze din timp cu corturi și saci de dormit, pesmeți, apă și truse de prim-ajutor.

Țară de baladă și de bolero

Am primit la redacție un comunicat de presă prin care eram anunțați că trustul Ringier aruncă pe piață, într-un tiraj obez, o revistă lunară pentru mulieret, intitulată *Bolero*. „Un titlu 100% românesc!", anunță editorii, lustruindu-și marfa. Numai că anunțul despre titlul cel get-beget băștinaș a fost trimis cu o ilustrație atașată: coperta englezească a revistei *Bolero*. Am depistat așadar din nou un caz revoltător de titlu sută la sută românesc pe care hoții de englezi l-au preluat dinainte ca Ringier să-l implementeze în România! Și doar știam cu toții că Românica noastră e țara unde a fost croit prima dată boleroul – în versiunea lui de bundiță de oaie – și unde Ravel ar fi vrut să trăiască, dar n-a avut noroc și s-a născut în vitrega Franță...

Curiozitatea femeii de cursă lungă

Tot la capitolul apariții editoriale irepetabile, semnalăm o revistă absolut nouă, plină de articole folositoare femeii. Ca de pildă: „Sexul în apă: avantaje sau dezavantaje", „Cum m-am îndrăgostit de doi bărbați și o mașină" sau „Femeile au 4 puncte G". Publicația, altminteri cuminte ca o fată cu maximum 4-5 parteneri la bord, se numește *LQ (Ladies Questions)* și m-am bucurat să aflu că, înăuntrul celor două coperte lucioase, ascunde multe vedete dispuse să satisfacă anumite curiozități specifice mai degrabă obsedaților cu barbă din redacție. Mimi Curcă (Dana Rogoz, mult mai cunoscută drept Abramburica) declară că nu se omoară după sex, preferînd relațiile romantice; Anda Adam mărturisește că n-a mimat niciodată orgasmul; Oana de la Activ se plînge, absolut întemeiat, că are sînii prea mici; iar Gabriela Vrînceanu Firea (care are un băiețel superb!) recunoaște că sexul este important, dar nu esențial. Pînă aici, nimic foarte pervers, dar distracția abia acum începe: revista conține și un DVD cu un școlăresc „film educativ despre masajul erotic". Care, la o vizionare mai atentă, e la fel de educativ ca filmele alea de pe Internet, cu masaj thailandez în trei suedeze, plus un vînzător de pizza negru. Vă dați seama, deci, ce șoc cultural ar avea săraca Abramburica dacă ar vedea ce ușor se obține orgasmul fără tradiționalul buchet de trandafiri. Iar la superbul băiețel al Gabrielei nici nu vreau să mă gîndesc cum ar începe el să-și facă masaj singur, dacă s-ar uita puțin prin revistele lu' mami și-ar ajunge la concluzia că nici nu mai are nevoie de colegele de la școală.

Nu m-am obișnuit cu mașinăriile astea deloc! Dom'le, p-asta din dreapta nici n-apuc să mă sui prea bine-n ea! Accelerează, a dracu', așa de repede, că în cinci secunde am și ajuns. Noroc că nu înghite decît 5 ml la sută...
FIZZ

HIV-hoper-ul Fizz pe care manelistul Guță l-a bătut pînă i-a dat Porșul pe nas, dîndu-se preocupat de bestiile șoselelor și ale trotuarelor

Trei culori cunosc pe nume

Domnișoarelor și modelelor agențiilor de modeling, iată, Costin Mărculescu se întoarce. De această dată, se întoarce pe un poster care nu a avut de ales. Este de remarcat în această instalație (așa se numește pe limba celor pasionați de artă, muzică, dans, animale, plimbări sub clar de lună și drept) elocvența detaliilor cu franjuri de culoarea cartofilor prăjiți trași în aur, dar și complexitatea cromatică a fontului folosit de Costin. Pentru că, într-adevăr, dacă această poză va fi publicată color, ceea ce nu avem cum să știm, veți remarca nuanțele tricolore care compun numele personajului. Așadar, iată-l pe Mărculescu, idolul fetișcanelor de 14 ani care pozează goale cu ursulețul între picioare, lansînd prima sa colecție de modă haute-couture (adică se pune sus) pentru

manechinele minore: tricolorul cu poster. E clar. Va da lovitura prin sălile de clasă, rămase cam pustii fără tabloul cu Ceaușescu.

Film alb-negru și tricolor

Bătaia e ruptă din parai

Am aflat din „Jurnalul monden" publicat de Floriana Jucan în revista *Star* că soțul Mihaelei Rădulescu, numitul Elan Schwartzenberg, se dă cu barca pe lac în timp ce nevastă-sa stă și alăptează copilul. Deși plutește solitar, atunci cînd acostează la țărm e prietenos și încheagă iute cîte-o conversație și pune de-o îmbrățișare cu domnii ori domnițele de pe ponton. „Eu îi spun lui că m-a emoționat profund articolul Mihaelei din *Tabu,* iar el îmi spune cît de tare-i plac articolele mele din *Star.* După acest schimb de impresii ne îmbrățișăm și fiecare se întoarce, eu la masă, el la vila de senzație pe care o are la Snagov. Ați priceput că tot ce are Elan este impresionant: nevasta, casa, barca, copilul. Restul nu-l știu, nu mă pronunț, dar la banii lui și defectele par virtuți!" Și ultima, de departe cea mai tare: „Vă spun asta din proprie experiență: nu există femeie pe care astăzi s-o bați și mîine să nu te ierte dacă-ți ceri iertare pe talonul de înmatriculare al unui BMW X!". (În textul Florianei Jucan apar des referiri la senzații, la trăiri, la impresii... Parcă înadins ca să justifice introducerea învăluitoare a articolului. Scuzați-ne, citățm: „Criticii de artă recunosc că impresionismul este primul curent în care femeile au jucat un rol inovator și organizator. Nu știu încă dacă cititorii mei mă vor încadra la impresioniști, la cubiști sau la academiști.")

Parameciul secolului

Mă înfrumusețam oleacă la Royal Salon, cînd l-am văzut în oglindă pe Fizz cum se așază, tacticos, la masa manichiuristei, taman în spatele meu. Mă holbam prin luciul oglinzii la mînuțele lui albe, înghesuite în castron, iar discursul lui nevricos îmi picura direct în ureche. „Țiganu' tot țigan!", povestea el meciul secolului, dintre el și Liviu Guță, în timp ce forfecuța doamnei făcea țac-țac cu pielicelele de la mîna lui stîngă. „I-am zis înainte de meci: dom'le, hai să nu ne batem! Doar ne facem că dăm, da' n-are rost să ne lovim d-adevăratelea. Doar facem spectacol! Da', v-am zis, țiganu-i țigan, nu s-a ținut de cuvînt." Hîrj-hîrj, făcea pila pe unghiuțele lui, iar el se enerva mai departe: „Și mi-e ciudă, că românii sînt fraieri, n-au priceput ce-a fost acolo, de fapt. Toți zic c-am luat bătaie, da' n-a fost așa. Doar că așa s-a văzut la televizor...", a mai zis Fizz și-a dat din mînă cu bîzdîc, de-a trebuit duduia manichiuristă să-i zică cu blîndețe: „Lasă, măi, Bogdănele, că nu-i chiar așa, nu te mai necăji" și să facă fleoșca-fleoșca cu dragoste pe unghiile lui, cu soluția de turtit cuticule, ca să-l mai împace...

Veninul și cînepa

Localul bălan

La *Locanta Jariștea,* jariști!

O să încep prin a recunoaște că puține mîncăruri m-au impresionat, m-au șocat, m-au uimit, m-au zăpăcit așa cum m-au impresionat aperitivele din meniul de la ***Locanta Jariștea.*** Nu mă întrebați dacă era vorba de caviar sălbatic, brînză care-și schimbă culoarea după soare ca ilustratele alea cu chinezoaice făcînd cu ochiul, homar de lapte sau slănină afumată de fructe de mare. Pentru că, pur și simplu, habar nu am în ce ar fi putut consta aceste aperitive. Nu le-am gustat, nu le-am mirosit și nici măcar nu le-am văzut. Dar știți de ce a rămas pentru mine atît de vie amintirea unor mîncăruri despre care nu știu nimic? Pentru că eu m-am dus la restaurantul acesta să beau o sticlă de vin cu o domnișoară, fără să am bani decît de un mentosan cu aromă de cappuccino. Pe scurt, conjunctura economică și socială, momentul politic și istoric în care mă aflam, îmi dictau o strategie a minimei rezistențe. Rezistență prin cultură, evident, că de rezistența prin mîncare nici nu putea fi vorba. Adică text, tată! Dar chelnerul, acest cel mai mare dușman al omului, m-a tracasat toată seara cu aperitivele lui: „Nu vreți și niște aperitive? Dar poate vreți atunci niște aperitive? Sau măcar niște aperitive? Sau poate, cît v-am pus eu întrebările astea, deja vi s-a făcut foame și doriți niște aperitive?". Nici țigăncușele alea care plimbă cîte-un trandafir ofilit pe la terase sau cerșesc nu mi s-au părut așa de insistente. Nu m-am mai simțit atît de agresat de cînd ne tot invita Năstase să-i votăm Constituția. Și acum să trecem la nota de plată: 500.000 consumația și 500.000 programul artistic?! Na, tătucu', ai vrut rezistență prin cultură! Nu știu dacă a fost o vendetă a chelnerului care mă viza unilateral sau ăsta era obiceiul casei. Cît despre programul artistic, maestră de ceremonii era o matroană cu alură de soprană, un fel de alfa și grasomega a întregului show. Totul gravita în jurul ei. Dacă mă gîndesc la legea atracției universale și la masa femeii, devine de domeniul necesității fizice ca toate lucrurile să fi gravitat în jurul ei. Tot ea era cea care superviza și mîncarea din farfuriile pe care ospătarii le duceau la mese, mai ales că bieții de ei trebuiau să se strecoare cu dexteritate de felină printre sînii imenșii ai divei. Mă rog, un control de calitate în plus nu strică niciodată. Mă întreb totuși, dată fiind altercația mea cu ospătarul, dacă ochiul vigilent al cîntăreței o fi detectat vreun scuipat în sticla mea de vin.

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

DDDD	*ca la mama acasă;*
DDD	*ca la tata acasă;*
D D	*ca la mine acasă;*
D	*ca la mă-sa acasă.*
🚗	*ieftin ca braga;*
🚗🚗	*caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
🚗🚗🚗	*e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
🚗🚗🚗🚗	*numai dacă te invită cineva care plătește.*
🌲	*poți să și adormi;*
🌲🌲	*curățel;*
🌲🌲🌲	*ai grijă pe unde pășești;*
🌲🌲🌲🌲	*n-ai putea să mai rabzi?*

Dosarele hardcore

După ce a spart orice față care i-a căzut în mînă prin Craiova,

Costi Răducănoiu și-a luat nevastă, ca să poată munci și acasă

Serialul nostru dedicat oltenilor continuă cu un episod. Duminică seară, în fața hotelului Flora, se îmbulziră toate mașinile bengoase ale Olteniei. În crîșma localului se petrecu nuntă enormă, cu invitați baștani. Socrul mare, Constantin Răducănoiu, stătu la intrare cu mîna întinsă, pregătit să zgîlțîie cazmalele învățate să-nvîrtă bănet mult ale invitaților aleși.

Mirele, celebrul copil de bani gata Costi Răducănoiu *(foto)*, cu pumnul greu și temperament acidulat, de racket, surîdea cu subînțeles către Ileana, mireasa lui, un bobocel de studentă care i-a pus pe reșoul din cămin inima și l-a făcut, de vreo cîteva luni încoace, să lase scandalurile cu sînge de prin discoteci. Nuna mare, preaînstărita Lili Schutz *(foto dreapta)*, amica Danei Năstase și stăpîna serelor Codlea, tîra după ea un soț pe care nu-l prea băga lumea în seamă. La mese șezură Ion Călin, prefectul de Dolj și președintele filialei craiovene a PSD, Ion Prioteasa, președintele Consiliului Județean Dolj, Cornel Stroe, fost antrenor al Universității Craiova, Ilie Ștefan, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe. Darul cel mai dolofan veni din partea lui Dinel Staicu, distinsul om de afaceri cercetat penal pentru devalizarea Băncii Internaționale a Religiilor și dat în consemn la frontieră.

Dar după tihna cu care ducea la gură stacana de whisky, nea prefectul nu părea să aibă vreun gînd de plecare... „Bietul Păunescu... Probabil că nu vrea să apară la distracții cîtă vreme nevastă-sa plînge după morții pe care-i făcu fără voie“, comentau nuntașii miloși absența versificatorului... Dar cei mai bine informați mestecau bine tartinuța cu icre negre și ziceau: „Aș! Da' la spectacolul cu Boney M nu mai era întristat? De ce nu rămase acasă și la Zilele Craiovei? Mai curînd s-o fi supărat pe Răducănoiu, că altfel nu lipsea el de la așa praznic...“

Ce bătăuș a fost Costi și ce golan a ajuns

Costi Răducănoiu a ajuns vedetă în 1994, pe vremea cînd tată-su era prefect de Dolj, iar el își antrena voinicește mușchii preschimbînd-o în sac de box pe amica soră-sii. Netrebnica de amică, Monica Filimon, avusese tupeul să-i fure gagicul Alinei Răducănoiu, așa că frații s-au hotărît să-și facă dreptate singuri. Într-o noapte cu lună, după ce șnăpsuiseră ceva într-o discotecă din Craiova, Costi și Alina i-au spart ușa hoatei de iubiți, au sculat tot cartierul (căruia, apoi, Alina le-a făcut cu feminitate dezlănțuită urarea cea generoasă „Dau muie la tot cartierul!“) și au caftit-o pe locatară de i-au mers fulgii. După ce-au ieșit din arest, au continuat cu amenințările. Și așa de convingători au fost, că Monica Filimon și-a făcut bagajele și-a tulit-o din țară. Peste încă patru ani, Costi s-a făcut din nou remarcat cînd, în plină zi, a tăbărît cu o bîtă de baseball peste niște tineri bucureșteni, cărora le-a spart scăfîrliile și parbrizul. După cîteva, mai multe, gîlgîieli alcoolice, Costi Răducănoiu își amintise că bucureștenii îl enervează rău, mai ales că ziariștii nenorociți din Capitală i-au stricat pe nedrept reputația. A mai fost cercetat penal într-un alt dosar pentru tulburarea liniștii publice în Craiova și pentru ultraj și vătămare corporală a unui ofițer superior de la poliția municipiului Craiova.

După ce tatăl lui, destituit pe vremea scandalului din funcția de prefect, a fost repus în drepturi de enormul lui prieten, Adrian Păunescu (care l-a numit director general peste tot fostul patrimoniu al SRI Dolj, actualmente proprietate a Consiliului Județean, incluzînd hotelul Parc, fosta casă de oaspeți a lui Nicolae Ceaușescu și complexul turistic Flora, unde a avut loc și nunta de duminică, l-a numit consilier județean, vicepreședinte al filialei Dolj a PSD și șef al autorității teritoriale de ordine publică, un organism paralel cu poliția doljană), Costi însuși și-a cumpărat un set de costume Armani, niște crăvățele Gucci și-a hotărît că gata cu golăneala, devine și el un liniștit și prosper om de afaceri. Presupunem că prosperitatea va dura mai mult decît liniștea. Costi Răducănoiu e genul de bărbat voinic care nu de lege se înspăimîntă, ci de veșnicia ei.

Praznicu Ceaușescu

e lung pămîntul, ba-i destrăbălat!

Cum ne-a făcut Luciu șah și playmat!

Era în firea lucrurilor: după ce, miercuri seară, ne-am băut și ultimul neuron la Balul *Academiei Cațavencu,* aniversînd 15 ani de umor și inteligență, a venit rîndul zilei de joi, cînd, omenește vorbind, nimeni nu mai avea chef de campanie electorală cu Jack Daniel's. Or, e lucru știut, numai două lucruri te pot scoate dintr-o asemenea stare de abandon psihic și de strașnică aplecătură a simțurilor: sînii Nicoletei Luciu (unu, doi), mînca-i-ar tata pe ei de medicament curat! Providențial, ocazia se ițea apetisantă la orizont, mai eficientă ca o ciorbă de potroace. Autocarele ne așteptau cuminți în fața la Inter, revista *Playboy România* aniversa 5 ani de pictoriale și, poate cel mai important aspect, Nicoleta era de tură, alături de alte patru reprezentante de notorietate ale sexului frumos și foarte blond pe alocuri.

Scenariul aniversării cu iepurași de la Centrul Internațional de Conferințe Snagov a presupus, după tipic hollywoodian, că fetele noastre sînt distribuite în rolurile lor, după cum urmează: Gina Pistol era Marylin Monroe, Rocsana Marcu – Ursula Andress, Nicoleta Luciu – Raquel Welch, Cristina Teodorescu – Madonna și, pentru că avea cu ce, Roxana Iliescu (revelația stagiunii, care va apărea în curînd într-una din edițiile speciale *Playboy* din America) – Pamela Anderson. Aveai, care va să zică, două playmate-uri într-una singură, ceea ce, să recunoaștem, în cazul Rocsanei Marcu nici nu-i chiar atît de complicat. Orice greață existențială ne-a trecut subit și, sub asemenea auspicii generoase, faptul că pînă și Andreea Esca purta o cochetă codiță de iepuraș în locul acela frumos bucălat de la natură ni s-a părut oarecum interesant. N-am înțeles un singur lucru: ce naiba căuta noua achiziție de senzație de la *Știrile PRO TV,* Andreea Marinescu, să-i ia interviu lui Boerescu, la botul iepurașelor, cînd, la cum arată, locul ei era pe scenă, lîngă Nicoleta și Roxana. Că doar nu i-o fi fost rușine de telespectatori: la ce violuri văd ei la *Știrile de la ora 5,* un pictorial frumos, cu două-trei fete fără prejudecăți, e deja artă abstractă, pentru copii.

Pictoriality Show

Normal că sînt naturale, ţăranco! Au peste 50% carne de vacă! Şi dacă mai zici că faci escaloape mai bune ca ale mele, îţi trag una-n bot de nu te vezi!

Grup de animatoare din Alianţa DA-DA-DA-ACUM-REPEDE-MAI REPEDE-DAAA, la petrecerea celei mai privite reviste de mare tiraj pentru bărbaţi din lume

Semi-senzațional obscen:

Cum a pupat Năstase un comisar-șef de la IPJ Dolj!

Adrian Năstase n-ar fi ratat nici în ruptul șnurului de la tabloul preferat o vizită preelectorală în Craiova cea înfofolită în straie kitsch de sărbătoare. În afară de participarea sa zîmbitoare la ceremoniile de decernare a premiilor în cadrul Zilelor Craiovei, premierul a mai comis și o vizită de lucru și împrietenire cu presa, în redacția *Gazetei de Sud* a fraților Păunescu. Mîna lui grăsuță și moale, dar cu ferme aspirații prezidențiale, a zgîlțîit cîteva mîini de domni ziariști. Apoi Bombonel a pupat dulce toate duduițele jurnaliste aflate cu sau fără de treabă prin redacție. Printre ciocurile în proximitatea cărora a poposit ventuza prim-ministerială s-a aflat și acela al ziaristei Alina Voinescu, doamna care, acum cîteva luni, a fost eroina mai multor articole apărute în presa locală.

În materialele cu pricina se povestea cum, nu în interesul unei investigații jurnalistice, ci taman pentru a pune piedică unei investigații polițienești legate de cei doi copii hackeri ai săi, Alina Voinescu a făcut o demonstrație memorabilă că se pricepe nu doar la scris, ci și la oral. De astă-dată, aflată în același lift cu comisarul-șef (unul dintre cei zece șefi de serviciu din IPJ Dolj) care instrumenta cazul în care cei doi plozi ai săi convinseseră niște americani fraieri să le trimită bani în schimbul unor obiecte inexistente, Alina Voinescu a întreprins cu trăire și simț de răspundere o partidă de sex foarte oral, cu mădularul scos din izmenele de la uniformă ale anchetatorului. Omul a povestit apoi, încîntat, la tot cartierul, ce experiență inefabilă a trăit el în lift. În timpul orgasmului său măreț, comisarul a închis nu doar ochii, ci și dosarul micilor hoțomani de pe Internet. Iar mie, în clipa în care am văzut botișorul roz al lui Năstase coborînd către cel sidefat al doamnei cu priceperi atît de orale, mi-a țiuit deodată prin minte, absolut fără nici o noimă ori legătură, încîlceala aia de cuvinte cu „eu pup poala popii, popa pupă poala comisarului“ sau cum naiba era, că nu mai știu bine...

Orala Pugaciova

Spy, că trag!

Vinerea trecută mă aflam în biroul unei domnișoare drăguțe, ca să nu zic mai mult, din cadrul unui minister, nu dau nume. La un moment dat, observ pe desktop-ul computerului prezența unui icon înfățișînd o duduie cu sînii goi care zîmbea cu nonșalanță la noi dintre rapoartele lunare de activitate, prezentările diferitelor proiecte în PowerPoint, fișele de salarii în Excel și alte documente oficiale obișnuite pe monitorul unui calculator de la serviciu. „Nu pot să scap de prostia asta! Nu știu cum a apărut, însă o arunc degeaba la gunoi, că îmi apare din nou la deschiderea calculatorului!“, se plîngea cunoștința mea roșie în obrăjori. „Mai prezint și eu cîte un document vreunui client și mă trezesc că mi se deschide Internet Explorer-ul la nu știu ce site cu *Shaved Babes* sau *Penis Enlargement!*“. Degeaba mi-am umflat eu mușchii căutînd musafirii nepoftiți prin *Add/Remove Programs* sau dînd cu ultimul **Ad-Aware SE** al suedezilor de la Lavasoft. În afară de virușii obișnuiți pe PC-ul de birou al oricărei gagici

symantec.
security response
united states
global sites
products and services
purchase
support
security response
downloads
about symantec
search
feedback
Spyware.ABCKeylogger
Last Updated on: September 28, 2004 06:14:17 AM
print document
Type: Spyware
Name: ABCKeylogger
Version: 1.1
Publisher: Jan ten Hove
Systems Affected: Windows 2000, Windows 95, Windows 98, Windows Me, Windows NT, Windows Server 2003, Windows XP
Systems Not Affected: DOS, EPOC, Linux, Macintosh, Macintosh OS X, Novell Netw
Removal: Low
Damage: Low
detection
Intelligent Updater Definitions* September 28, 2004
LiveUpdate™ Definitions** September 29, 2004
* Intelligent Updater definitions are released daily, but require manual download and installation. Click here to download manually.
** LiveUpdate definitions are usually released every Wednesday. Click here for instructions on using LiveUpdate.
This threat can be detected only by Symantec products that support expanded threats. For more info, please go here.
summary
Behavior
Spyware.ABCKeylogger is a keystroke and screenshot-logging program that can be set to automatic startup. This spyware can also be set up to run in silent mode; however, it will still be displayed in th
A password controls access to the settings and program.
Symptoms
One or more files are detected as Spyware.ABCKeylogger.
Transmission
Spyware.ABCKeylogger must be manually installed.
technical details
NEW!
2005 versions are here!
Are you protected?
CLICK HERE
© 1995-2004 Symantec Corporation. All rights reserved.
Legal Notices
Privacy Policy

symantec.
security response
united states
global sites
products and services
purchase
support
security response
downloads
about symantec
search
feedback
Dialer.SexPornoAdult
Last Updated on: October 10, 2004 04:12:45 PM
print document
Type: Dialer
Systems Affected: Windows 2000, Windows 95, Windows 98, Windows Me, Windows NT, Windows Server 2003, Windows XP
Systems Not Affected: DOS, Linux, Macintosh, Novell Netware, OS/2, Windows 3.x
Removal: Low
Damage: Low
detection
Intelligent Updater Definitions* August 18, 2004
LiveUpdate™ Definitions** August 18, 2004
* Intelligent Updater definitions are released daily, but require manual download and installation. Click here to download manually.
** LiveUpdate definitions are usually released every Wednesday. Click here for instructions on using LiveUpdate.
This threat can be detected only by Symantec products that support expanded threats. For more information on expanded threats, please go here.
summary
Behavior
Dialer.SexPornoAdult is a dialer program that can be used to access pornography.
Symptoms
The files are detected as Dialer.SexPornoAdult.
NEW!
2005 versions are here!
Are you protected?
CLICK HERE

pentru care „măsură de protecție“ înseamnă prezervativul sau anticoncepționalele, computerul respectiv mustea de *adware, spyware, trackware, troieni, keyloggers, dialers* etc. Nu ne oprim acum să vorbim despre definițiile acestora pentru că denumirile vorbesc de la sine. Soluția care a funcționat în cazul respectiv a fost următoarea.

1) Restart în *Safe Mode*, plus opțiunea *System Restore* mutată pe Off (la Win XP).

2) Scan cu **Norton Antivirus 2004** (pe majoritatea nu îi poate elimina, în schimb îi poate identifica cu o mare precizie). Nu sînt fan NAV, dar trebuie să recunosc că preferatul meu, Kaspersky, nu a găsit nimic acolo unde NAV-ul mi-a scos de guler cîte doi *web-dialeri*, trei *adware* și patru *spyware*.

3) Click pe link-urile obținute în raportul NAV și apoi aplicarea manuală a recomandărilor Symantec în funcție de fiecare tip de problemă în parte.

4) Dacă credeți că vă prindeți urechile fiind pus să căutați cine știe ce urme de spioni prin registrele sistemului, există și o soluție simplă, foarte eficientă și gratuită pe care puteam să v-o spunem de la început, dar n-am vrut: un program antispy, despre care vom vorbi însă în episodul următor.

Hacker, polițist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ **Bună ziua și bine v-am găsit la o nouă ediție a acestei rubrici dedicate neînfricaților temerari care străbat oceanul electronic numit și Internet. Ca orice ocean care se respectă, acesta nu are numai o suprafață, ci și adâncuri, dedesubturi și, în general, locuri mai puțin vizitate. Tot ca în orice ocean care se respectă, fix în aceste locuri trăiesc animale cel puțin dubioase, ca de exemplu dragonul de mare, care seamănă cu un căluț de mare împerecheat cu un arbust sau cu un leuștean, așa cum se poate vedea la www.divegallery.com/Leafy_Sea_Dragon.htm.**

■ **Tot din seria „Eterna și fascinanta natură“, vorbim astăzi despre zăpadă și gheață. Gândiți-vă la câtă zăpadă există în lume, de la poli până în vârful munților Kilimanjaro. Inimaginabil de incomensurabil de imens de multă. Ei bine, în toată această zăpadă nu există 2 fulgi identici. Pe bune. Nu există. Există, în schimb, un site cu vreo câțiva fulgi foarte bine fotografiați la www.its.caltech.edu/atomic/snowcrystals.**

■ **Acum, că am aflat cu toții ce trebuie să facem în caz de cutremur, cum să ne ascundem în triunghiul vieții și așa mai departe, eu zic să ne pregătim și pentru alte dezastre, cataclisme și alte ghinioane. Ca, de exemplu, erupția unui vulcan. Știu că nu prea avem vulcani la noi în țară, spre marele regret al lui Cătălin Radu Tănase, dar e bine să fim pregătiți și să citim sfaturile de la http://vulcan.wr.usgs.gov/Hazards/Safety.**

■ **Din seria link-uri-utile-doar-pentru-câțiva-oameni, astăzi avem un link pentru motocicliștii iubitori de câini care vor să fie acompaniați pe motor de către patrupedul iubit. Deci, motocicliștii iubitori de câini care vor să fie acompaniați pe motor de către patrupedul iubit se confruntă cu o problemă, respectiv siguranța prietenului lor lătrător în timpul deplasării. De fapt, se confruntau, pentru că acum există căști pentru câini, la www.zoomergear.com.**

■ **Pentru mulți dintre noi primul joc electronic a fost tenisul pe televizor cu 2 palete și o minge pătrată. Ore întregi de distracție nebunească, trebuie să recunoașteți. Astăzi lumea a evoluat, lucrurile s-au schimbat, jocurile s-au îmbunătățit și complexat (au devenit mai complexe adică), dar pentru nostalgici există un astfel de tenis pe Internet. Bila nu mai e pătrată, jocul e 3D, dar e la fel de haios și există la www.liquid.se/pong.html.**

Net plus ultra

Timpul probaBill

Domnu' Bill Gates, boieru', colega, nu te supăra că te deranjez chiar acum, la ora asta, cînd casa lu' matale tocmai s-a mai rotit un pic după soare – iar cotețul cîinelui din fața verandei s-a rotit și el în sens invers acelor de ceasornic, după vreun satelit militar la care l-or fi conectat hackerii despre care scrie Goace. Am intrat și eu pe site la firma matale și, la http://www.microsoft. com/presspass/ images/press/2003/01-08gates-ces-lg.jpg, uite și dumneata ce poză am găsit, dacă ți se pare normal. Ți-am pus un cerc peste ceasul ăla, să-l scot în evidență. Că, din cîte-mi dau seama, am impresia că și el tot după sateliți se învîrte pe brat, altfel de ce ar sta invers? Boieru', colega, nu te supăra că-ți fac observația asta în premieră pe plan mondial – dar am încercat să te contactez și pe mail-ul privat și să-ți atrag acolo atenția. Am zis că nu-i frumos să știe toată planeta că ceasul stă cum nu trebuie. Dar, iată, a trecut deja o săptămînă de cînd am dat mail-ul ăla cu contul meu de card și ieri, verificînd la bancomat, am remarcat că tot milionar în lei am rămas!

Micromoft

Atenție, se-nchid bushile pentru serverele din România!

În atenția tuturor românilor de bună credință care nu s-au decis cu cine să voteze la alegerile pentru președinte: cu Iliescu sau cu Bush? Atragem atenția că site-ul electoral www.georgewbush.com nu poate fi accesat din România, ca de altfel multe alte lucruri americane. Lucruri de care nu te poți atinge de aici, din Balcaniul salariului minim pe economia mondială. Totuși, dacă vreți să știți ce promite Bush pe plan intern și cui i-o mai promite pe plan extern, ca și alte chestiuni electorale, puteți ajunge la site prin http://proxy.guardster.com/cgi-bin/nph-proxy.cgi/010100A/687474702f7777772e67656f72676577627573682e636f6d2f. Pentru cititorii care n-au fost atenți, repetăm, ca să fie clar: http://proxy.guardster.com-cgi-bin/nph-proxy.cgi/010100A/687474702f7777772e67656f72676577627573682e636f6d2f. Hai, că vă lăsăm acum să vă uitați pe site și să vă decideți pe cine alegeți între Iliescu și Bush. Și nu uitați ce v-am zis: vă urez un http://proxy.guardster.com/cgi-bin/nph-proxy.cgi/010100A/687474702f7777772e67656f72676577627573682e636f6d2f fericit!

Frutti Refresh

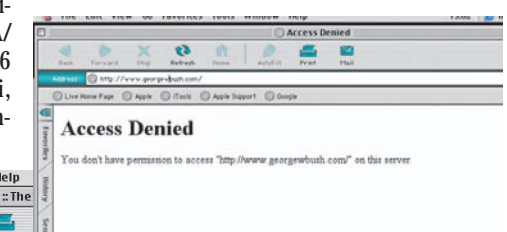

single player împotriva tuturor:

Toate Panzerele sus!

Așa cum îi spune și „codename“-le, **Codename: Panzers (Phase One)** este o strategie militară inspirată din evenimentele celui de-al II-lea război mondial. Nu mă întrebați de la ce vine „Phase One“. Probabil că producătorul maghiar vecin și prieten *Stormregion* împreună cu publisher-ul neamț *CDV* s-au gîndit să-și asigure un pretext pentru producerea lui „Phase Two“, în cazul în care „Phase One“ prinde. Pe mine unul m-a prins încă dinainte de instalare. Panzers vine pe 3 CD-uri, așa că pînă aștepți să ți se instaleze jocul poți să-ți faci o cafea, te uiți la *Din dragoste,* tragi un somn scurt sau pui mîna și citești manualul jocului (dacă îl ai în original de la Best Distribution). Varianta din urmă e cea mai potrivită. Mi-am adus aminte de orele de istorie de la care, dacă n-aș fi chiulit ca să mă joc Chukie-Egg și Mr. Pac-Man pe HC 90, aș fi știut în ziua de azi ce campanie să aleg: a Aliaților, a Uniunii Sovietice sau a Germaniei.

Tot parcurgerea manualului îți face o trecere în revistă, împreună cu un scurt istoric, în cazul în care n-ai acasă canalul Discovery, a principalelor tancuri existente la vremea aceea: de la primul Panzer german din 1933 și pînă la celebrele Tiger și Panther construite zece ani mai tîrziu ca răspuns la periculosul T 34 rusesc. Veți mai avea de-a face și cu vestitele bombardiere Stuka nemțești, cu IL-urile rusești, cu B-25-ul Aliaților, ca să nu mai vorbim de întreaga familie de infanteriști, de la simpli pușcași pînă la mitraliori, aruncători de flăcări, sniperi, medici etc. Jocul este foarte recent apărut, așa că n-am apucat să rezolv prea multe misiuni. Cert este că la partea grafică stă OK, modul de controlare a camerei este și el în regulă – poți să vezi scena din ce unghi vrei cu ajutorul zoomului și al rotirii din mouse. E drept că te mai prăbușești în cîte o prăpastie atunci cînd ai de survolat cu camera o hartă cu relief mai accidentat. Mie cel mai mult mi-a plăcut faza în care trebuie să scoți soldații baricadați într-un tanc inamic punîndu-i pe aruncătorii tăi de flăcări să încingă tancul pînă la roșu. E drept că, după aia, tot tu trebuie să aștepți pînă se răcește la loc. Iar dacă nu, poți să pui pe tine costumul din azbest și hop, înăuntru, să vezi dacă e gata omleta.

Tom și Tigerii

hard de nerăbdare

Om trăi și om Nvidia

Hai că parcă-mi vine să-mi dau cu tesla-n cooler: unul din cele două jocuri pe care le-am așteptat cu sufletul la gură timp de vreo patru ani, și anume *Doom 3*, este acum, la nici două luni de la lansare, oferit gratis *(bundle)* de un taiwanez ca bonus dacă-i cumperi placa lui video. Ce mai contează că taiwanezul se numește Gigabyte și că plăcile lui fac parte din ultima serie NVIDIA GeForce 6, adică 6600GT, respectiv 6800GT? Dacă ne aducem bine aminte, și ATI anunțase mai an că ultima lor placă video va fi însoțită de Half-Life 2. Însă cum programatorii de la Valve s-au ținut de cuvînt cu ambele mîini și n-au mai reușit să se ocupe și de lansarea jocului la data stabilită, ATI s-a văzut obligată să scoată plăcile pe piață precum programul guvernului „Litoralul pentru toți“: împreună cu niște cupoane de Half-Life 2, cînd o apărea el, plus mic dejun inclus.

La Doom de seară

Am pronunțat cuvîntul Doom? Pac, s-au și sesizat din oficiu companiile id Software și Activision, care ne-au anunțat că lucrează deja la un *expansion-pack* pentru Doom 3. Continuarea se va numi Resurrection of Evil (în combinație cu necunoscuții de la studioul Nerve Software) și va conține o campanie single-player, arme noi, hărți noi și suport pentru 8 jucători în multiplayer. Eu unul sînt foarte curios în legătură cu acest sequel. Stau și mă întreb ce o să mai facă personajul nostru. Ai zburat deja pe Marte, ai coborît în iad, unde l-ai făcut pe dracu' în patru, și te-ai întors înapoi... Ce, Doamne, iartă-mă, mai poți să vrei de la viața asta?!

V-am-pir, vrăjitoarelor!

Hai să ne relaxăm puțin cu subiectul nostru preferat: filme și jocuri. Mai țineți minte categoria pe care o descoperisem săptămîna trecută: „jocuri care n-au fost inspirate de filme, deși așa par“? Auziți alta acum: „jocuri făcute după jocuri inspirate din filme“. N-avem deocamdată pe nimeni la categoria asta, însă v-am zis așa, ca să știți. Putem să vă recomandăm însă primele imagini, de fapt un trailer în toată regula, de la filmările din Brașov la filmul *Bloodrayne*. www.bloodrayne.net/cgi-bin/goodies/default.asp.

Game Ovar

Din nou la cassă

Yasser a observat

Priboi s-a supărat ca TVA-ul pe stat

Gradele civile ale unui domn cu vipușca ascunsă în pantaloni au tresărit acum cîteva zile cînd, dinspre o anumită direcție (a doua? a treia? a cincea? a fostei Securități?) s-a auzit vocea supărată a lui Ristea Priboi. A tresărit puțin și țigara aprinsă a lui Yasser atunci cînd cineva mi-a povestit despre cît de afectat și supărat este Priboi. Motivul supărării este oarecum previzibil: în timp ce atîția alții se află în libertate, bunul său prieten Genică Boerică, împreună cu care Ristea a omorît lei, în România, și dolari, în Los Angeles, se află în arest. Această situație este de neconceput pentru ruda apropiată a lui Adrian Năstase. Gradele acelea civile l-au auzit pe Priboi jurîndu-se că se va ocupa personal de cei care l-au adus pe Boerică în situația de a sta în pușcărie, în timp ce alții, de pildă, lucrează la Guvern.

Iacubov și bagajele sale de cunoștințe din PSD

Un domn mergea pe stradă ca și cum ar merge pe o cu totul altă stradă și, la un moment dat, se întîlnește cu un alt domn care, cu totul întîmplător, mergea și el pe aceeași stradă. Se pare că domnii ăștia, odinioară tovarăși, se cunoșteau bine de vreme ce s-au oprit și au schimbat cîteva vorbe despre vreme, cutremure și diverși alți prieteni. Dintr-una într-alta, unul dintre ei aduce vorba despre Corneliu Iacubov: „Ce mai face Iacubov?", și celălalt domn, aflat pe exact aceeași stradă, îi răspunde cu un firesc nu lipsit de o brumă de îngrijorare: „Își face bagajele!". Cel care tocmai a răspuns la întrebarea celuilalt îl cunoaște bine pe Iacubov, poate că făcuseră și niște afaceri împreună, așa că avem toate motivele să considerăm acest dialog nu real, ci foarte real. Cum nu e foarte sigur că Băsescu va cîștiga din primul tur, cum nu este deloc imposibil ca PSD să piardă alegerile, Iacubov stă frumos în casă și își face bagajele. În fond, nu e cine știe ce mare lucru să despacheteze dacă Năstase și PSD vor cîștiga alegerile. Dacă nu cîștigă, e bine ca Iacubov să nu mai piardă vremea prin România.

Destituire, promovare și, eventual, arestare

Yasser a auzit de existența unui scenariu pervers și relativ inteligent care se practică în Finanțele Publice. Să zicem că există informații că șeful Direcției Finanțelor Publice Bihor a făcut niște lucruri neplăcute, ceva în genul restituirilor ilegale de TVA. Credeți că este arestat imediat? Nu! Mai întîi este schimbat din funcție și, pentru a nu se simți jignit, i se dă o funcție importantă (consilier, director etc.) în Ministerul Finanțelor (MF). Unii dintre aceștia sînt, ulterior, arestați. Alții, nu. De exemplu, zilele trecute, fostul șef al Finanțelor Publice Bihor a fost arestat, taman cînd se obișnuise cu funcția de consilier ministerial. Și, tot de exemplu, zilele trecute, fostul șef al Direcției Finanțelor Publice Craiova, Lucian Zaharia, actualmente director-adjunct al Direcției de Control din MF, nu a fost deloc arestat, deși arestatul Boerică s-a dedulcit la TVA-uri ilegale pe vremea cînd Zaharia conducea Finanțele doljene acasă la Genică. Păi, e drept? Nu e! Și? Asta e!

Fraţii Păunescu mai și dau ceea ce iau

Săptămîna trecută, Yasser mă plimbam liniștit prin parc cînd, deodată, ce să vezi?! O tipă foarte mișto, însoțită de un cîine-lup. Fără să stau prea mult pe gînduri, intru în vorbă cu cîinele. „Salut!", îi zic. „Ne cunoaștem cumva?", îmi spune sictirit. „Sigur, îi zic, de la o conferință de presă!" „Aia de la AVAB?", mă întreabă. „Vezi că ești inteligent?!", îi răspund. Din vorbă în vorbă, ajungem la Fraţii Păunescu. Cîinele îmi povestește că Fraţii Păunescu parcă au înnebunit: și-au restructurat creditele pe care le luaseră de la Banca Ion Țiriac și acum, conștiincioși, le dau înapoi, lună de lună. Am crezut că glumește, i-am și zis tipei ăleia mișto: „Da' ce cîine glumeț aveți…, cu cine seamănă?". Cîinele s-a enervat atunci și mi-a zis: „Hai, pa, că poate o pun pe tipa asta să te muște!".

Yasser ArAPAPS

Cartea albă a guvernării Năstase și negrișorii de la Cancelarie

Cancelaria premierului Năstase și-a luat rolul în serios și se poartă exact ca într-o cancelarie de la țară. Prin ea se învîrt cu cafelele în mîini și catalogul la subsuoară tot felul de profesorași care se gîndesc doar cum să-și mai pedepsească elevii; diferența ar fi că, la țară, cancelariile fac asta pentru că oricum de alte distracții n-au bani. În Cancelaria prim-ministrului, banii nu sînt o problemă. Însă alternativa la distracție este. Ce altă distracție poate avea o astfel de cancelarie decît să-și chinuie elevii, adică alegătorii, cu tot felul de idei stupide? Idei stupide la care adaugă și o doză serioasă de nesimțire, cu fonduri de unde crezi? De la bugetul de stat. Cancelaria asta a scos la Editura Nemira, pe bani publici, o carte de 200 de pagini, *România în anul 2004,* a cărei concluzie – tot pe bani publici, evident – este, i-auzi: „Rămîne ca cetățenii să compare rezultatele celor două guvernări, PSD și, respectiv, PNL-PD, și pe 28 noiembrie 2004 să-și exprime, prin vot democratic, opțiunea privind forța politică în măsură ca prin competență și corectitudine să le conducă destinele pentru următorii patru ani. Avem convingerea că o judecată obiectivă, bazată pe fapte și nu pe vorbe demagogice, nu poate să conducă decît la un singur răspuns – Adrian Năstase – Președinte și Partidul Social Democrat la guvernare." Asta-i concluzia pe care-o trage Cancelaria condusă de Alin Teodorescu, dînd cu catalogul în cap tuturor celor care sperau ca PSD-ul să facă o mică dovadă de corectitudine măcar în al 12-lea ceas. O speranță foarte deplasată, dacă ții cont că, pentru PSD, ceasul al 12-lea este – cum altfel? – Rolex.

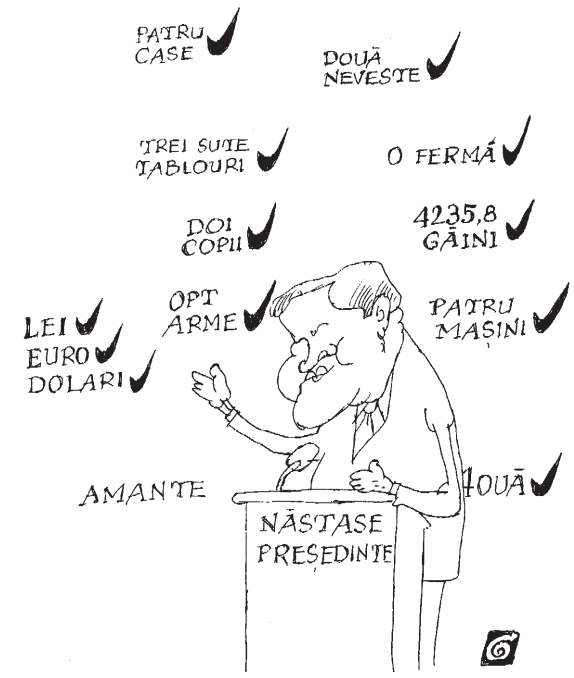

Dacă vreți să știți cum a ajuns Alin Teodorescu pe banii dumneavoastră la această concluzie, vă prezentăm doar unul dintre argumentele din carte: „În 2001-2004 s-a consemnat sporirea veniturilor familiei, care asigură primirea unor împrumuturi de la alte familii, pe baza credibilității, folosite pentru investiții și creșterea substanțială a rezervelor de alimente din cămara familiei și a sumelor de bani economisiți la bănci, pe fondul unei vieți mai bune a tuturor membrilor familiei. În 1997-2000, veniturile mai mici ale familiei au generat blocarea oricăror împrumuturi de la alte familii, ca efect al lipsei credibilității, și creșterea rezervelor de alimente din cămară și a sumelor de bani depuse la bănci, însă pe seama înrăutățirii condițiilor de viață ale membrilor familiei." Bravo, domnule Teodorescu, trebuie să recunoaștem că asta cu împrumuturile între familii este o observație tare fină. Și corectă pe deasupra. Păi, habar n-au alegătorii cîte familii au ajuns să se împrumute între ele cu cîte 500 de euro în guvernarea PSD. Multe, din ce în ce mai multe, și toate doar ca să poată trece granița, fiindcă, sătule de atîta bunăstare, preferă să facă foamea prin Canada.

Prostdusul Intern Brut

Întreprinzătorii, prinși între infarcturi și infacturi

Stă întreprinzătorul în Dacia-papuc, c-o mînă pe bilanț și cu cealaltă pe cracul secretarei din dreapta, de pe locul mortului de plăcere, și se-ntreabă cum să plătească impozite mai mici. Fiindcă nevoile sînt în creștere, la fel ca pîntecul secretarei, pe care în cîteva luni va trebui s-o ia de nevastă cu tot cu copil. Și să-și angajeze altă secretară pe locul din dreapta al Dacieipapuc. Ba, poate, să-și ia și el o mașină normală, cu banchetă în spate. Că mîine-poimîine intră și el în UE, și cu legile astea se pomenește cu un proces de hărțuire sexuală din partea noii secretare, care se va fi săturat să-și tot șifoneze jupele între torpedo și schimbătorul de viteze. Ca să scoată mai mulți bani, prima soluție ar fi să plătească impozite mai mici. Cum bani de audit financiar n-are, ca să poată face și el o evaziune legală, soluția vine tot de la vechile facturi fiscale mînărite. La Complexul Europa, prețul facturii a ajuns la 200.000 de lei. Dar, atenție: facturile astea de rit fiscal nou sînt personalizate, în sensul că au pe ele și numele firmei emitente. Întreprinzătorii stradali de la Complexul Europa, ăia negri de respiră greu din cauza numărului exagerat de fuste atîrnate de brîu, îi știi, au facturi emise de firme radiate de ani de zile. Cu facturile astea, la primul control rămîi și fără Dacia-papuc, și fără secretară. Iar în loc de secretară te alegi cu o amantă de drept comun de pe la Jilava. Asta dacă ai noroc și nu te face șeful de celulă direct secretară, ca să stai toată ziua cu mîna pe receptorul de la dușuri.

Tac'su pe valoarea adăugată

Angajații fără vină vor să se facă uzină

Bună ziua, sînt un băiat și o fată și vreau să vă spun că n-am găsit adresa. Am luat-o pe lîngă Fabrica de oxigen, apoi am făcut dreapta după Întreprinderea de hidrocloruri grele și m-am urcat pe macara. Am mers două stații, am coborît la Uzinele de țevi, țeviste, teatru și jurnalistică „Spiru Haret", după care am luat motostivuitorul 311 pînă la laminorul care-i vizavi de Fabrica ecologică de nichel, pilitură de zinc și arte plastice. Sînt aici și nu știu pe unde s-o iau: spre atelierele de alumină, spre șantierul naval de la Ciorogîrla sau s-o țin înainte pînă ajung la vopsitorie? Ce vîrstă am? Cînd am plecat de acasă aveam între 20-30, dar acum am ajuns la 40-50. Hai că vin acum, poate mai prind măcar un an pînă la pensie!

Gigi de la nesculerie

FABRICA DE NAPOLITANE CU SEDIUL IN INCINTA FABR. DE OXIGEN VIS-À-VIS DE FABR. DE CABLU CARTIERUL 23 AUGUST ANGAJEAZA FETE SI BAIETI CU VARSTA CUPRINSA INTRE 20 – 30 ANI.

TEL [redacted]

România, țară banieră

Dezlegare la Bancpost

Ați citit zilele astea în ziare sau măcar în stele că BERD și IFC – Divizia de investiții a Băncii Mondiale au devenit acționari la Bancpost. Lucru pe care vi l-am dori și dumneavoastră, dacă nu ni l-am dori mai mult nouă. De ce ni-l dorim așa de mult? Pentru că Bancpost este o bancă foarte rentabilă: de ea are grijă unul dintre cei mai puternici oameni în stat – domnul DIP, pe numele lui mare. Bancpost are o felie considerabilă din afacerea finanțării importurilor de energie pentru iarnă, partenerul din avalul imediat fiind COGEN (asociația celor 22 de termocentrale rupte din Termoelectrica), iar cel din avalul întîrziat – nimeni altul decît domnul BIIIP, pardon, DIIIP.

Umanistul, cel mai de preț capital

George Copos a intrat și dînsul în PUR, cu gîndul de a se face senator, că-i plîngeau fotbaliștii prin cluburi de foame. De candidat, candidează pe listele PSD+PUR din Argeș, pe locul doi, imediat în urma lui Nicolae Văcăroiu, eternul cap de liste, fie ele pentru Senat sau pentru datorii. În Argeș, viitorul senator Copos are două afaceri, iar pe una dintre ele a intenționat să o vîndă unui investitor străin. Însă a renunțat la investitorul ăsta străin imediat ce i s-a arătat oportunitatea investitorilor electorali din PSD, România.

Meseria, brățară de aur de trompetă

Naspa! Cică UniCredito dă afară 3.000 de angajați din Italia și se mută cu arme, bagaje și laptop-uri în România, unde speră să facă niște economii la salarii. Mai bine rămîneți acolo, fraților, și venim noi la voi. Pe aceiași bani pe care ni i-ați fi dat aici, că de restul pînă la un salariu decent facem rost și singuri – voi doar să ne dați, pe lîngă laptop-urile alea, și niște acordeoane.

Am fost cam Sever cu Mureșan?

Avocatul lui Ioan Mureșan (PNȚCD) ne-a sunat să ne atenționeze că într-un text de acum două săptămîni am făcut o confuzie de scurtă durată (un rînd, maximum două) între clientul său și celălalt Mureșan, Sever, clientul care a reprezentat pe Michael Jackson și PDSR înainte să le cadă nasul. Așa e, am făcut această încurcătură de nume și ne cerem scuze. Facem acum trei precizări necesare: 1) este vorba de doi oameni diferiți, cu același nume de familie; 2) doar unul dintre ei a făcut pușcărie; 3) pînă la această oră.

Top Ban

Oficiului de Registratură, un cap în gură

Guvernul Adrian Năstase și-a cam dat cu firma în cap cînd a anunțat că procesul birocratic prin care se poate înființa o firmă a fost ușurat, astfel încît acum poți în maximum trei zile să devii patron. Actul juridic prin care s-a decis o așa înlesnire, care va intra în vigoare de-abia în noiembrie, nu a ținut cont că birocrația înseamnă oameni, iar oamenii nu se schimbă precum legile, imediat ce a început campania electorală. Spre exemplu, la Oficiul Registrului Comerțului București (ONRC), înființarea unei firme poate dura în continuare și o lună de zile, dacă așa vor anumite persoane din birocrație. Dar să o luăm metodic. Ca să devii patron, trebuie să-ți întocmești un dosar cu actele necesare înregistrării societății, dosar pe care nu-l faci de capul tău, ci cu ajutorul unui specialist juridic, angajat de ONRC și plătit de tine. Specialistul îți spune ce acte îți trebuie la dosar, conform legislației în vigoare. Faci totul cum scrie la lege, îndrumat de specialistul ONRC, și totuși înființarea unei firme devine apoi pură loterie. Depinde la ce judecător a nimerit dosarul cu datele de înființare, pentru că fiecare are pretențiile lui, interpretează legea în mod original. La unii judecători, un dosar poate fi considerat complet, la alții din contra, plin de lipsuri. Mai nou, li s-a dus buhul pe culoarele ONRC judecătorilor care pun stop dosarelor. „A, aveți dosarul la judecătoarea V. D., ptiu, ce ghinion aveți, asta cere cîte-n lună și-n stele, vă întîrzie dosarul“. Bun, să zicem că vă completați dosarul cu tot ce pretinde respectivul judecător. Cu toate acestea, autorizarea firmei nu va avea loc mai rapid, ci tot după cum vrea Măria-sa judecătorul. Deși e program cu publicul jumătate de zi, nu se admit cereri de grăbire a perioadei de verificare decît pînă-n ora 10, că așa vor judecătorii. Și se știe, cererile nu se depun la Registratură, ci la un alt oficiu, numit madam Tatomir, un fel de majordom al judecătorilor. Și nici nu sînt tratate în mod oficial, nu li se pune ștampila biroului unde au fost depuse, care în acest caz ar fi „Biroul Doamna Tatomir“. Ca la o adică să fie făcute pierdute. Dovedește apoi că i-ai dat cererea oficiului Tatomir, dacă poți.

Așa că, pe viitor, bă conducătorilor, pînă să dați legi, gîndiți-vă că e suficient să dați oameni afară.

Investitorii primăverii

La vremuri noi, tot gunoi

Oare la ce s-or uita cu atîta interes domnul Mitrea și baronul Oprișan, ce-or vedea ei atît de interesant înăuntru? O fi un pensionar care caută ceva de-ale gurii? Sau, mai mult, o fi o întreagă coadă de pensionari care se-nghesuie la o coajă de ou? Să se dea cîte-o fărîmiță, să se ajungă și-n spate, la capac! Hadeți, domnilor, fiți social-democrați pînă la capăt: faceți un pustiu de bine celor dinăuntru și scuipați-le o coajă de sămînță. Dar aveți grijă să nu vă pice și-un dinte de aur, că iese măcel.

Tartarin din Tomberon

Nea Nicu al nostru, mai bun ca nea Nixon al lor

Prin comparație, chiar ne amuză campania electorală desfășurată acum în SUA. Față de ce urmează la noi, seamănă cu alegerile pionierești pentru casierul clasei. Avantaj Bush, de al cărui nume se leagă și războaie, fiindcă singurii președinți americani despre care se mai pomenește azi – pe lîngă Washington ori Lincoln – sînt cam cei care au purtat bătălii: Woodrow Wilson și Franklin D. Roosevelt (primul, respectiv al doilea război mondial), H. Truman (al doilea mondial și războiul din Coreea), J.F. Kennedy, L.B. Johnson și Nixon (Vietnam), plus George Bush tatăl (Golf, 1991). Uneori apare și Ronald Reagan, dar ăsta nu se pune, că a fost actor. De cîte ori ați auzit despre Warren Gamaliel Harding (președintele SUA între 1921-1923), Calvin Coolidge (1923-1929) sau Herbert Clark Hoover (1929-1933), care n-au purtat războaie? Treaba e valabilă și la domnitorii noștri: ia gîndiți-vă ce-ar fi ca Guvernul Năstase să facă nu un „Dracula Park“ ci un „Petru Rareș Park“, „Alexandru cel Bun Park“ sau chiar un „Ion Iliescu Park“ (în Cișmigiu, în zona „Șah cu bătrînei“). Totuși, o asemănare flagrantă între gusturile lor și ale noastre pentru președinți există, în sensul că cel mai iubit de marele public rămîne, și la ei, dar și la noi, ăla împușcat.

Guns 'n' Roosevelt

Spitalul de campanie

Treci la loc în Boanca ta!

Tîmplarul Nicolae Boancă din Călmăţuiul de Jos n-a reuşit să prezinte nici o semnătură pentru susţinerea candidaturii sale la preşedinţie. Motivele sale de a candida sînt însă unele mult mai temeinice. El este inventatorul plugului „care face dintr-un hectar, două“, adică „ară circa 500-600 de ha în 24 de ore şi merge cu curent de la grup“. Graţie acestei invenţii, „ţăranii are misiunea decît să crească vite şi păsări… şi să facă de serviciu cînd le vine rîndul“. Strategia lui Boancă este simplă: el le va ara gratis pămîntul tuturor ţăranilor, iar cu motorina economisită se vor încălzi toţi orăşenii. Concluzia lui Boancă este una firească: „Eu cred că toată ţara o să voteze. Care e prost să nu mă voteze ca să stea pe gratis?“. Cît despre lipsa semnăturilor, iniţiatorul „Partidului Independent Nicolae Boancă“ e convins că, odată „publicată la televizor“ intenţia sa, oamenii vor trimite rapid toate semnăturile necesare. Nu ştim dacă se vor găsi atîtea „grupuri“ pentru toate plugurile-minune, dar acest Boancă şi-a cîştigat, totuşi, dreptul la cîteva şocuri electrice compensate de Ministerul Sănătăţii.

MTV un plug

Regele a înnebunit, trăiască regele!

George Frăţimani, autointitulat George Carol Hohenzollern Frăţimani, şi-a susţinut în faţa BEC-ului obîrşia nobilă: el este fiul Regelui Mihai şi al Reginei Maria, avînd chiar şi un certificat de naştere. El a declarat că a strîns un milion de semnături şi şi-a depus candidatura încă din 2003 la Tribunal, „la camera 225“, din partea „Alianţei Creştin-Democrate şi Adevăr“. Program de guvernare: „Voi propune ca prim-ministru un om de calitate, pe fratele meu, Frăţimani Viorel.“ În ceea ce priveşte camera 225, noi te credem, măi George, dar să ştii că, deşi mai ciudate, uniformele magistraţilor şi avocaţilor nu constau în halate albe cu mînecile legate la spate !

Carol I de Hahalerzollern

Cerneala trece, petele pe creier rămîn

Isaia Faur s-a lansat în politică pe spatele, pe barba, dar mai ales pe faţa împroşcată cu cerneală a lui Constantinescu. Acum, el vrea să candideze la funcţia supremă în stat, ocazie cu care a declarat următoarele: „La treaba cu cerneala a ieşit pasienţa fiindcă a fost puţin studiată hoţeşte… Doresc să ofer surprize bine gîndite, cu subtilităţi, pentru nivelul unei persoane care are pretenţia să candideze la Preşedinţie“. Iată, deci, un candidat responsabil, cu prestanţă, pe placul lui Năstase, nu ca clovnul ăla de Băsescu. Şi încă ceva: semnul său electoral, o bucată de mătase pe care este lipită o fotografie cu crini, este făcut „la comandă“, dar momentan nu este disponibil pentru că a fost spălat şi acum este la uscat, după cum declară Faur.

Isaia Fault

Ochi pentru ochi, preşedinte pentru preşedinte

BEC a refuzat să valideze candidatura Puiei Livia Isopescu pentru că şi-a încărcat dosarul cu tot felul de caracterizări de la serviciu, legitimaţii şi diplome. Ea a mai depus o cerere de a fi nominalizată la preşedinţie în virtutea mai multor articole din Constituţie, a legilor organice ordinare, a statutului PD şi în conformitate cu Biblia sau Sfînta Scriptură. Are dreptate. Probabil că doamna Puia se referă la alineatul 2, paragraful 5 din Biblie: „Fericiţi cei săraci cu duhul, mai ales dacă ajung preşedinte“.

Puia Călinescu

Dar ce CAP frumos RSR

Gheorghe Tipus din Baia Mare, fără domiciliu, şi-a depus candidatura ca reprezentant al Partidului Republica Democrată Comunistă a Republicii Socialiste România, dar nu a fost acceptată pentru că a venit doar cu 302 semnături. Ce vrea şi BEC-ul ăsta? Cîţi prieteni comunişti şi socialişti poate să aibă omul? Săracul, cine ştie dacă mai prinde alegerile viitoare. Şi oricum, dacă o să le prindă, sperăm ca starea de sănătate mintală să nu se agraveze, că o să vină ca reprezentant al „Partidului Republican Democrat Comunist Creştin Democrat al Republicii Democrate Comuniste Socialiste Creştine Democrate din Republica Democrată Creştină Socialistă Comunistă şi încă ceva, dar am uitat, din România“.

VISA de flotant

Cum se împart trei trandafiri la patru alegători

Aşa a arătat secţia de votare din Bran la alegerile locale. Ca să ştie toată lumea pe care siglă să pună ştampila şi nu cumva să orbecăie pe liste după alte simboluri. În lipsa acestui indiciu pus la intrare, lumea s-ar fi orientat după alte însemne grafice de prin secţie şi ar fi căutat pe liste pantoful văzut la intrarea în budă, „Fumatul interzis!“ ori „Marina + Fane = love oral“.

Ştampile, Cunoştinţe, Relaţii

Schimbarea la faşă sterilă a PSD-ului

După cum puteţi observa, filiala constănţeană a PSD a decis, cu cîteva zile înaintea campaniei electorale, să primească între birourile sale şi cîteva cabinete medicale, probabil pentru a avea o soluţie în caz că suferă nişte arsuri de toamnă-iarnă. Să fie în cinstea acestei rubrici, „Spitalul de campanie?“. Sau pentru a putea promite în cunoştinţă de cauză injecţii şi infuzii de capital pentru întreprinzători sau realizarea unor plombe de calitate pe drumurile oraşului? Ori te pomeneşti că, în realitate, este vorba doar de pregătirea unei alianţe secrete cu PRM-ul?

Piramidonul lui Keops

Alianţa a făcut fum cu un foc de Tabără

Alianţa D.A. a ajuns cu campania electorală la Timişoara – şi a luat după ea nu numai culoarea portocaliu, pe care o ştiam de mult ca fiind a URR-ului, ci şi cîţiva politicieni pe care-i credeam plecaţi cu treburi urgente prin anonimitate. Despre domnul care le zice din suflătoare pe băncuţă nu ştim pe la ce mese a mai cîntat. Însă despre cel care bea la ţîşnitoare ştim sigur că a guvernat pe la masa lui Nicolae Văcăroiu şi că îl cheamă Valeriu Tabără. Omul, dacă ne amintim corect, a fost pe la agrarienii lui Surdu şi aveam impresia că în ultimii ani a lăsat politica şi s-a întors la depănuşat. Probabil că Alianţa a simţit nevoia să completeze cu ceva absenţa bătrîneilor peneţişti din vechea Coaliţie. Vorba aia: cine-a rămas fără bătrîni să-şi cumpere alţii. Însă cred că Alianţa a cam exagerat, fiindcă nu cu bătrîni s-a ales reactivînd oameni ca Tabără. Ci cu nişte biete fantome care nici măcar de vîrsta pensionării nu-s trecute de prea mult timp.

Frac Timiş

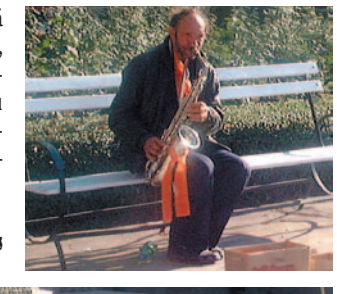

Săptămîna străinilor

● În India se pare că regulile sînt respectate cu strictețe! Gajendra Kharatmal, un tînăr foarte ambițios care dorește să fie polițist din tot sufletul, a făcut tot ceea ce a putut ca să fie admis ca protector al legii. Pe lîngă ceea ce face toată lumea cînd vrea să devină polițist, adică să lipsească de la școală, el a mai făcut ceva. Fiind deja respins o dată din cauze de înălțime, acesta și-a învățat lecția și și-a pus în păr o bucată de lemn pentru centimetrii mult doriți. Suspicioși, cei din comisia de admitere l-au mai măsurat o dată și au descoperit lemnul ascuns. Ambițiosul tînăr este acum liber pe cauțiune, așteptînd procesul. Iată cum niște centimetri te pot plasa de partea cealaltă a legii. Și unde mai pui că-i vorba de centimetrii de sus, nu de ăia de jos! ● Slăbitul se poate face și mîncînd bine de tot. Cel puțin așa susține un neamț care a creat un „pui“ al celebrei diete Atkins. Dieta e pe bază de carne de porc! Și nu numai! Dieta are ca element principal un anume fel de mîncare din porc, cu garnitură de varză murată, „udată“ bine cu jumătate de litru de bere. Bucătarul Gero Winiarski se mîndrește cu descoperirea unei metode care scoate toată grăsimea din carnea de porc, dieta

acestuia ajutîndu-l pe colegul său să slăbească unsprezece kile. Cu porcul am înțeles, dar cu berea și cu varza murată cum rămîne? Sau sînt și astea fără grăsime? ● Trei domni au fost opriți la aeroportul din Anvers, Belgia, sub acuzația de trafic. Nimic neobișnuit! Se pare că ei traficau niște broaște micuțe veninoase. Și nu doar cîteva, ci 600! Ce-a ajuns și lumea asta, în curînd o să se facă trafic de lipitori sau, cine știe, chiar trafic de muște țețe! Să nu ne mai mire că sînt atîția români care fac trafic de purici ascunși pe osiile de tren.

AgenCIA de presă

Meteo

În sfîrșit, a venit și *Vremea* noastră!

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, în premieră pentru revista noastră, ION ILIESCU *(foto dreapta)!* Dacă totuși nu l-ați recunoscut, vă mai dăm noi cîteva indicii: înălțime – potrivită, sub 2,50 m; ochii – vioi; gura – potrivită, cînd nu zîmbește; nasul – căprui; poartă costum – adică nu umblă în pielea goală; opțiuni politice – greșite; culoarea favorită – galben (roșu + albastru, după Revoluție); numărul favorit: 3, unii zic că 4, Curtea Constituțională zice că 2. Introducerea fiind făcută, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, în această săptămînă, superfantastic, de la Balul *Academiei Cațavencu,* în exclusivitate pentru *Dimineața, Vocea României* și Almanahul *Scînteia* 1982,

ION ILIESCU VĂ PREZINTĂ VREMEA

„Vremea sărăcește din cauza PSD-ului, cred că trebuie să mai puneți o haină pe voi, iar pensionarii o scîndură în plus pe ei. Votați-mă prim-ministru! (Vă rog, nu pot să mă duc acasă!)“

Protecţia presei

De ce e Burkina Faso mai liberă decât Clubul Român de Presă?

Clubul Român de Presă s-a enervat că Reporterii Fără Frontiere au trântit România pe locul 70 în clasamentul libertăţii presei – 2004. Ce face, în coada Burkinei Faso!? Când în România, deşi sunt unele probleme, „adevărul ajunge inexorabil la cunoştinţa opiniei publice"? Păi, frate CRP, mai bine şedeai oleacă să respiri decât să te-nvolburi degeaba. Ştii tu că în Burkina aia problema cea mai gravă a presei este tergiversarea unei anchete? Un ziarist a fost omorât în 1998 şi, culmea, încă nu se ştie cine-a tras în el. E drept că între timp a fost arestat un SPP-ist de-al lor ca principal suspect şi a fost audiat „doar o singură dată" fratele preşedintelui ca instigator. Aţi auzit vreodată în România de vreo soluţie a anchetei privind moartea lui Bebe Costinaş? A fost investigat cineva pentru reţinerea abuzivă a lui Ovidiu Iane, distribuitorul Armagedonului despre Năstase? Ei bine, uite că în Burkina Faso – o ţară săracă, dar cu o Constituţie democratică votată în 1991 şi cu un ritm de creştere al PIB de 5,2%, faţă de cel de 4,9% al României – se poate vorbi despre o situaţie mai puţin proastă decât la noi. Cât despre faptul că adevărul ajunge „inexorabil" la cetăţean, ne întrebăm dacă acest enunţ aparţine unor jurnalişti ale căror anchete despre corupţia lui Dan Ioan Popescu, Dan Nica sau Miron Mitrea nu intră aproape niciodată în mari cotidiene şi niciodată în ştirile marilor televiziuni. Sau este o opinie a colegilor dlui Cristian Tudor Popescu din conducerea CRP, Dragoş Şeuleanu şi Valentin Nicolau?

Mircea TOMA

În Grozăveşti, studenţii l-au făcut afiş pe Năstase

Am aflat recent cum s-a ratat lamentabil o acţiune electorală a premierului nostru drag din cauza unui gîndac roşu, de bucătărie. Pe 29 septembrie, Năstase plănuia să apară neanunţat în campusurile studenţeşti din Regie şi Grozăveşti. Ca întotdeauna, TVR-ul, Antena 1, Prima TV şi PRO TV-ul ar fi avut ocazia să spună în buletinele lor de ştiri că aşa îi trăsnise lui prin cap, fiindcă vrea să vadă cum trăiesc studenţii, şi nu pentru că îşi face campanie electorală.

Cu două zile înainte, gîndacul de care vă vorbeam era din întîmplare în biroul rectorului Universităţii Bucureşti, ca să îşi rezolve o treabă la rectoratul gîndacilor, cînd a sunat telefonul şi acesta a fost anunţat că premierul vine dar că nu trebuie să ştie nimeni. Gîndacul avea 25 de prietene în căminul C din Grozăveşti, cu care avusese 492 de copii în ultimii 2 ani. Nu s-a putut abţine şi le-a spus ce ştie. Una din gîndace, bună amică cu un student de la etajul 2 al căminului C care îi dă tot timpul de mîncare, i-a povestit tărăşenia. Studentul a spus şi altora şi aşa a apărut afişul alăturat. Rezultatul: cu toate că administraţia căminelor a pus umărul la treabă şi, pe 28 septembrie, a reuşit ce nu a putut ani de zile, adică a văruit pomii, a spălat geamurile, s-au măturat frunzele şi s-au pus coşuri de gunoi pe holurile căminelor, Adrian Năstase nu a mai apărut în Regie. Pe viitor, PSD-ul ar trebui să fie mai atent: gîndacii sînt printre ei!

Gîndacii liberi

Atentie studenti!

Azi, 29.09.2004, vine in Grozavesti A. Nastase

Ai nemultumiri? Vino si spunei-le.
Arata-i unde locuieste un viitor intelectual.
Cheama-l in caminul "C" sa faca un dus cu apa rece.

PS – Cum stai cu gandacii? Vino cu 2 oua.

Condica de sugestii și reclame

Ați mințit poporul cu televifonul

Între Iliescu și Năstase s-a conturat de curînd o mare diferență. O diferență de telefoane. Telefonul cu fir roșu al lui nea Nelu a fost surclasat de telefonul verde al lui Adelu, pentru care s-a tras un spot publicitaro-electoral plătit din bani publici. Spotul publicitar arată că la telefonul verde dacă suni, nu vei fi întîmpinat de un robot, cum se întîmplă cînd suni pe alte telefoane, ci de o ființă vie, ce îți va spune cald (vorbind la un telefon negru): „Bună ziua, ați sunat la telefonul verde al Cancelariei Primului-Ministru...“ Am probat singuri dacă e așa. Mai întîi am sunat-o și i-am pus muzică, aia cu „așa sînt femeile, toate sînt perverse...“. Fata, insensibilă, ne-a răspuns rece: „Pentru probleme privind tineretul și femeile apăsați tasta 4“. Apoi am sunat-o și l-am înjurat pe Iliescu și ea ne-a răspuns calmă: „Pentru probleme privind dreptul de proprietate apăsați tasta 1“. L-am înjurat și pe Năstase și fata, foarte prompt, a replicat: „Pentru probleme privind corupția apăsați tasta 2“. Am înjurat tot Guvernul, am blestemat PSD-ul și, ca replică, fata a început să ne pună și ea muzică, ceva Vivaldi, Mozart. După care a reluat la infinit: „În momentul de față, toți operatorii noștri sînt ocupați, vă rugăm așteptați“.

După cum se vede, în Guvernul Năstase pînă și robotul telefonic minte și nu degeaba. Dîndu-se drept angajată vie, probabil că are un salariu baban, plus șpăgile aferente funcției de robot telefonic al Cancelariei prim-ministrului.

Baba Nochia

Imperiul tînăr și neliniștit contraatacă

Spoturile publicitare bune nu produc doar vînzări mari, ci și o modă în limbaj. Anul trecut, spre exemplu, era moda lui „Gogule, probleme, mă?“ și „nu așea, ia-o așea, las-o la punctu' mort“. Chiar dacă nu toată lumea bea Unirea, cel puțin toată lumea vorbea Unirea. De cîteva luni însă, moda asta a fost surclasată de altă apariție publicitară, degrabă intrată în vocabularul cotidian. Peste tot e numai „ciudata maimuță“, „roboțelul rotund la cap“ și „ăla negru' de respira greu, îl știi, era tac-su, mă“. Și, de curînd, a început să se vorbească și în telenovele pe chestia asta. În spotul Altex, „Al doilea televizor“(foarte bun, să nu-l ratați), personajele telenovelei ce rulează pe un televizor în fundalul imaginii bîrfesc de zor: „E il vestido de negro, lo sabes, era su padre!“. Noi sperăm că replica va merge mai departe. Și nu ne referim la alte episoade din telenovelă unde „era tac-su, mă“ va ajunge „era tac-su, frac-su, bunic-su și cumnac-su în același timp, mă“. Ci deja ni-l închipuim pe Băsescu, în confruntarea finală cu Năstase, dîndu-și ochelarii jos ca Milică și făcîndu-l praf pe adversar cu întrebarea: „Domnule Năstase, spuneți în fața poporului, știți cine era ăla negru de respira greu?“.

Generalul Flanco Nero

V-am print, vrăjitoarelor

În sectorul 4 se circulă parfum

Adrian Inimăroiu, primarul sectorului 4, s-a gîndit să se pună bine cu șoferii. Și doar nu era să asfalteze străzile din sectorul său, să rîdă ceilalți primari de el. A preferat să împartă șoferilor un brizbriz parfumat pentru mașină, cu cifra patru, pe care scrie „Din inimă, drum bun!“. Dacă dădea Vanghelie un așa cadou, cu cifra 5 a sectorului său, le făcea probabil o altă urare, foarte dragă și cunoscută lui: Baftă maximă, un cinci cu indulgență!

Patrul lui Procust

În Canada umblă oameni cu covrigi în coadă

După cum se vede din pliantul unei firme ce produce hrană pentru cîini, în Canada animalele lătrătoare sînt considerate oameni. Ăsta da respect! E invers decît la noi, unde omul e considerat un măi animal.

Zgarda de Fier

VALORILE FAMILIEI ACANA

Ca familie producătoare de hrană pentru animale, noi înțelegem importanța relațiilor interumane în atingerea armoniei şi echilibrului în viața noastră.

Aberația de libertate

Programul „Pentru un parlament cumpărat“

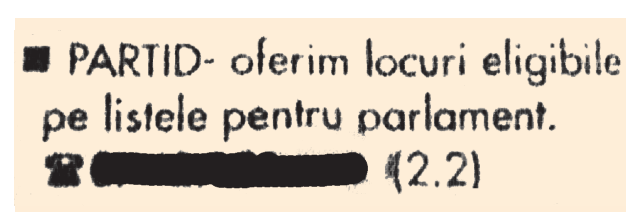

Hai, că-s ultimele și vreau să plec și eu la Casa Poporului! Ia ziceți, doamnă, vă mai pun două locuri de deputat, să fie sumă rotundă, sau lăsăm așa? Domnu' Becali, domnu' Becali, stai, dom'le, la coadă și nu te mai împinge cu badigardu' ăla al lu' matale, că mi-ai băgat în spital juma' de parlament! Alo, alo, mamaie, ce faci acolo, crezi că nu te văd? Pune la loc locul ăla de deputat! Ia, ține 200 de mii la pensie și marș acasă, să nu te mai văd pe-aici pînă la alegerile din 2008!

Vladimir Scrutin

Comunicare pe care

Mamă, e numai nici una!

Ce-ar fi produsele de serie dacă nu ar fi și puțin unice? Cum am reuși să părem extraordinari, atunci cînd nu prea avem mare lucru de spus despre noi, dacă nu am spune mizerii despre alții? Dacă tu ai două picioare și concurentul are tot două, cum faci să spui că e șontorog? Simplu, spui că în afară de tine, maică-ta, prietena ta și rudele de la țară, toți sunt proști și șontorogi și le tai picioarele la montaj. Și dacă tot ai rezolvat problema, e bine să faci și un spot ca să fie clar la nivel, deh, ontologic, că toate celelalte produse sunt proaste. Deci al tău e singurul bun. Mai mult, dacă toate produsele sunt bune sau proaste, că nici nu mai știi cum se spune corect, poți să dai vina pe oameni. Și poți să-i pui să facă niște lucruri pe care numai Frații Bazarichi și le permit, numai așa, cât să reiasă că se chinuie doar pentru că nu i-a dus capu' ăla sec, de consumator, să-și cumpere, dragă, produsul tău. Să ne gândim așa: câți dintre cunoscuții noștri au fost văzuți cărând pe cap tot felul de poveri care trebuie să stea la rece? I-ați văzut și voi pe nefericiții din spotul pentru nu știu ce frigidere cum își cară beuturicile pe creștet prin soare, prin parcuri, prin săli de gimnastică, pe la metrou, sindrofii, împiedicați, transpirați, vai de căpățânile și coloanele lor cervicale! E ca o vorbă a unui prieten cinic de-al meu, care a văzut un amărât târându-și un picior și s-a întrebat: de ce s-o chinui să meargă așa, când poate să umble normal, ca oamenii?! De unde știm noi că bieții șerpași urbani cară baxuri pentru că nu au frigider cu capacitate de răcire mai mare? Poate că nu au casă unde să-și pună frigiderul. Poate că au toate prizele ocupate de disperații ăștia. Poate că au observat că se cam fură și nu vor să împartă plăcerea cu nimeni. Poate că nu au bani nici de maxi-taxi de la engros până acasă. Sau poate că nu au mașină, ratații. Atunci ar fi cazul ca Grupul Tolomacilor Care Cară Apă Plată Cu Cârca, pentru că nu au frigider ca să-și ție lămâile, să salute Grupul Celor Care Au Mașini De Jucărie și Speră Ca Noi Să Credem Că E Adevărat. Situația spotului ăstora din urmă e mult mai gravă, pentru că ei se confruntă cu Mașina Unică, un model de Peugeot. Procedeul acestei absurde reduceri la absurd nu e deloc nou, tocmai de aceea te întrebi: cât va mai dura până când unii se vor poziționa ca deștepți numai în comparație cu oligofrenul satului? De ce nu încearcă, totuși, cu unii mai isteți, să vadă dacă ține? Se pune întrebarea-slogan: și dacă am discuta din nou despre mașini? Sigur, cu mare plăcere. Hai să vorbim, de exemplu, despre Mercedes.

Răzvan EXARHU

Săniuța de la capătul tunelului

Aaalo, domnu' șofer, mai încet, că nu cărați ca'tofi, părerea mea și-a lu' doamna pe care-am vărsat! Nu vă supă'ați, opriți și la capăt sau mai dăm o tură? Să opriți și la semafor, vă 'og, să facem pipi! Că n-am mai făcut de cînd a coborît pensionarii ăia care credea c-a făcut singuri pipi pe ei, hehehe, fraerii. Ce tot țipi acolo, mamaie? Ei, și ce dacă te-am călcat pe ureche, nu vezi că mi-e rău? Aaa? Hai, gura, că mai e două stații și mă dau jos și din autobuz și de pe matale.

D-ale lui Mastică

Poluția în alertă

Aveți aici – stați, nu fugiți! – un fragment dintr-un comunicat al Poliției. „Este cercetată în stare de libertate de polițiștii din Cernavodă numita R. Elena Dana, de 22 ani, din Basarabi, care a fost depistată în timp ce întreținea raporturi sexuale cu S. O., de 18 ani, contra sumei de 100.000 lei în autoturismul *beneficiarului.*" Fantastic! Inedit! Nemaiîntîlnit! Pare că ne aflăm în fața unui nou anunț care nu prea anunță nimic. Totuși, este acolo un cuvînt care salvează situația: cuvîntul „beneficiar". S.O. nu mai era un simplu „client", cum o fi fost de atîtea și atîtea ori – de cîte ori l-au ținut puterile și buzunarul – ci „beneficiar". Mai că-ți vine să-i întrebi dacă nu cumva „prestatoarea" avea cu dînsa și celebrul afiș: „Clienții sînt rugați să solicite bon fiscal și să-l păstreze pînă la ieșirea din unitate".

Gigi Durex

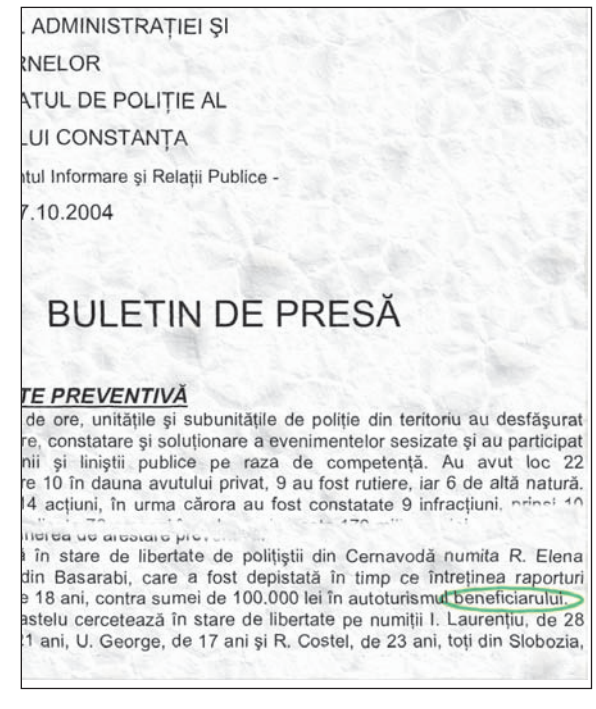
. ADMINISTRAȚIEI ŞI
RNELOR
ATUL DE POLIȚIE AL
LUI CONSTANȚA
tul Informare şi Relaţii Publice -
7.10.2004

BULETIN DE PRESĂ

TE PREVENTIVĂ
de ore, unitățile şi subunitățile de poliție din teritoriu au desfăşurat
re, constatare şi soluționare a evenimentelor sesizate şi au participat
nii şi liniştii publice pe raza de competență. Au avut loc 22
re 10 în dauna avutului privat, 9 au fost rutiere, iar 6 de altă natură.
4 acțiuni, în urma cărora au fost constatate 9 infracțiuni,
în stare de libertate de polițiștii din Cernavodă numita R. Elena
din Basarabi, care a fost depistată în timp ce întreținea raporturi
e 18 ani, contra sumei de 100.000 lei în autoturismul beneficiarului.
astelu cercetează în stare de libertate pe numiții I. Laurențiu, de 28
1 ani, U. George, de 17 ani şi R. Costel, de 23 ani, toți din Slobozia,

Nu iese foc fără parfum

O franțuzoaică stabilită în Statele Unite a lansat pe piață o colecție de parfumuri inspirate din mirosurile caracteristice unor cartiere new-yorkeze. În total, 21 de sortimente diferite, mari și late. Imediat, am început să ne întrebăm dacă așa o chestie ar prinde și pe la noi și, mai ales, a ce ar mirosi eventualele parfumuri de Capitală. După ce ne-am gîndit puțin, am lăsat-o mai moale: un parfum inspirat de zone precum Palatul Victoriei ar fi cam ca apa chioară, fiindcă, se știe, banii n-au miros. Parfumul de Palatul Parlamentului n-ar ști nimeni să spună ce miros ar avea, pentru că l-ar consuma nea Nicu pe tot înainte să ajungă la nările marelui public consumator. Varianta „Eau de Cotroceni" ar împrăștia o aromă mai veche – săracă, ca de parfum din comerțul socialist, dar și cinstită, ca de un pîrț bătrînesc.

Nea Chanelu

Chiț-ul roților de tren

Am mers săptămâna trecută cu acceleratul Timișoara-Iași, cunoscut din cele mai vechi timpuri sub numele de Acceleratul foamei (sau al setei, pentru cei care nu consumă lichide înainte de drum lung ca să nu facă pipi în tren). Ceea ce vreau să semnalez aici este apariția unui șoarece *(mus musculus,* pentru neinițiați) de sub bancheta din față, pe care dormea un nene, cel mai probabil alcoolic. Până să mă ridic, să-mi pun poalele-n cap și să-ncep să strig, lighioana a dispărut, nu înainte însă de a-mi arăta rânjind gheara din mijloc, așa, că tot sunt studentă. Acum încerc să mă gândesc cam care ar fi motivele pentru care CFR-ul a început să îngrămădească la un loc oameni și șoareci; probabil că se simțea nevoia unor animale de companie. Pentru șoareci, evident.

Lavinia BRANIȘTE

răspunsuri la scrisori

Kovács Viorica (Cluj-Napoca): Ne întrebi dacă ne-ar plăcea să o angajăm pe Ioana Pârvulescu la noi și ce sacrificii am face pentru a o angaja. După știința mea, Ioana Pârvulescu e prinsă în momentul de față cu o mulțime de alte proiecte și nu cred c-ar mai avea timp și chef și de noi.

Onișoru Petre (Brașov): Toate partidele, și „ale lor", și „ale noastre", sînt pline de „uscături". Dar parcă „ale noastre" sînt mai curate decît „ale lor".

Iuliu Bubulov (Iași): Caricaturile tale au probabil ceva haz, dar e atît de discret încît eu, unul, nu l-am observat. Consideră, pînă una-alta, că e vina mea și continuă să desenezi.

Provincialul (în trecere prin București): Ne-a făcut plăcere scrisoarea ta și n-ai avut dreptate: întîi am citit textele, am găsit ceva calități în ele și abia apoi le-am pus (delicat) la coșul de gunoi. Cu coș sau fără coș, mai scrie-ne!

Dr. Grosz Gyula (Satu Mare): Înțeleg că reprezentați Colegiul Medicilor din orașul dvs. Scrisoarea e binevenită, mai ales că e semnată. Nu de alta, dar primim o grămadă de „pîrîciuni", din păcate anonime.

I. Lupu (București): Nu înțeleg de ce vă mirați că în Bulgaria românii trebuie să plătească pentru a face pișu. Și la Paris chestia asta se plătește, dacă locul e amenajat pentru așa ceva. Și, după știința mea, chiar și la București, dar nu recomand nimănui un asemenea loc, decît dacă are înclinări pidosnice. Oricum, poza e haioasă.

Donțu Cristian-Mihai (București): Ne trimiteți materialul semnat Nicolaie Jeepuroiu, rescris „într-o formă restrînsă". Și asta pentru că sînteți de acord cu soția dvs., care spune că „nu lungimea contează". În cazul ăsta sînt perfect de acord cu soția dvs. Este adevărat, nu lungimea contează, dar este obligatoriu să fie veselă tare.

Ștefan AGOPIAN

coasa lux

Bill Thomasset din Angleton (Texas) a murit la 81 de ani. Ultimele sale cuvinte au fost un îndemn către rudele și apropiații săi de a-l vota la 2 noiembrie pe Bush. Probabil, în agonie, bătrînul le-o fi spus celor care-l vegheau la căpătîi ceva despre un tunel alb, luminos și ei vor fi înțeles că e vorba despre Casa Albă. Sau despre un președinte cărunt luptînd împotriva Imperiului Răului care, la ultimul mandat de acum 2000 de ani, ni l-a trimis pe fiul său, Dumnezeu Jr. Iar ei au dedus că nu poate fi vorba decît de Bush senior și fi-su. Urmașii au ținut să consemneze dorința texanului și în anunțul mortuar, care a sunat după cum urmează: „În loc să aduceți flori la mormîntul său, Bill ar fi onorat și fericit să votați tandemul Bush-Cheney". Mai pragmatic și mai ieftin ar fi fost un anunț de genul: „Bill mort, vînd Buick model '68 și decorații din Vietnam". Pe piatra funerară mesajul rudelor a fost însă mai reținut în îndemnuri electorale: „Aici se odihnește un om care ar fi vrut să-l voteze pe Bush. Dar n-a mai apucat. Dumnezeu să-l ierte". Le-o fi fost frică de CNA? Dacă și românii ar da dovadă de atîta implicare în viața politică, cred că cimitirele ar fi pline de inscripții de genul: „Aici odihnește badea Gheorghe care ar fi vrut să-l mai voteze pe Iliescu, dar acesta nu a mai putut candida". Sau: „Aici se odihnește badea Gheorghe care, deși a murit, va vota cu Năstase mulți ani de acum încolo".

Știrile de la ora chici

poliția presei

Aceste clipe, numai cu filmul *Kojak*

Sub titlul „Kojak se întoarce", în cotidianul *Evenimentul zilei* din 28 octombrie 2004, la pagina 23 poate fi citit: „Serialul de televiziune *Kojak* se va întoarce cu o nouă serie de aventuri ale simpaticului detectiv. Rolul principal va fi deținut de actorul Ving Rhames, care l-a înlocuit pe celebrul Telly Savalas. Serialul de succes al anilor '70 va fi reluat în luna martie, anul viitor, și va fi transmis de postul de televiziune CBS. Deși preferat de producători pentru continuarea serialului, Savalas a refuzat oferta din cauza programului foarte încărcat". La mijloc trebuie să fie, de fapt, o neînțelegere dintre producător și actorul din prima serie, acesta din urmă avînd un program deloc încărcat – ba, din cîte am auzit, n-are nici o treabă. Și asta nu în următorii ani, ci în următoarea eternitate, căci Telly Savalas a încetat din viață acum zece ani, mai precis pe data de 22 ianuarie 1994 în Universal City, California, SUA, Dumnezeu să-l odihnească – deși, din cîte citim prin ziare, numai de odihnă n-are parte, săracul, la ce oferte de serviciu primește.

Mircea ROȘCA

Milu face o Miluță

Emil Constantinescu, un domn care trebuie respectat măcar din simplul motiv că răposatul Coposu avea încredere în el și-i dădea frecvent pe mînă banii de țigări, are partid. Acțiunea Populară îi zice lui, partidului. Respectiva formațiune politică și-a stabilit pînă și candidatul la președinție. L-am văzut la TV: ca un făcut, pare opusul lui Emil, fiind destul de grăsunel și chel; doar atît, că-l cheamă aproape la fel. Mai exact, Miluț. Miluț acesta pare genul rupt de popor, care habar n-are cît mai e un covrig. Mă așteptam ca domnul Constantinescu să țină cont de propria experiență și să-și pună un candidat competent, unul care să pară la curent cu prețurile de la chioșc. Măcar pachetul de Kent lung să știe cît e dacă-l întrebi.

Milu lui Dumnezeu

Ce căutau presa la Oprișan și Cristoiu în Vrancea

Vă comunicăm, cu nedisimulată emoție în glas, că Ion Cristoiu a rărit orele la bibliotecă și le-a înmulțit pe alea la coafor. El s-a angajat să coafeze ziarul de curte al lui Marian Oprișan, *Monitorul de Vrancea,* unde de cîteva zile lucrează ceea ce a învățat să facă încă de mic, la Găgești: scrie editoriale. Fiul legendarei sale mame din Găgești țintește așadar acum ceva mai sus, la buzunarele lui Marian Oprișan, fiul și mai legendarei mame Vrîncioaia.

Cloșca cu puii vii de aur

Mașina lui Raj Tunaru are faruri halucinogene

În definitiv, ar trebui să lăsăm la o parte răutăcismele căci, în definitiv, ceea ce a declarat deputatul Raj Tunaru este foarte corect. El a declarat că „nu e bine ca tinerii să consume substanțe halogene", și adevărul este că nu e bine deloc ca tinerii să consume faruri halogene de 65 W marca Osram sau halogene de grădină de 2.000 W sau lămpi Halopin, Halolux și Halopar sau solvenți organici și hidrocarburi halogene sau sucuri naturale cu heliu sau gonflabile cu buze de berzeliu sau biscuiți umpluți cu argon, xenon, radon, neon și kripton. După cum vedeți, ceea ce a declarat Raj Tunaru este foarte corect și ar fi fost și mai corect dacă, după „substanțe halogene", Raj nu ar fi adăugat două cuvinte amărîte: „adică droguri". Altfel, ceea ce a declarat Raj este foarte corect.

Agonie și ecstasy

Jurnalul lui Tetelu

Din episodul de peste două săptămîni (sau trei): Hamzteru este prins furînd dintr-un magazin second-hand și divorțează de *coafreza* lui, din cauza bătăilor. Lectură!

9:20 AM ÎNȚELES DIN INTERVIU PE CARE I LAM COMPUS IO LU ADELU ÎNTRO REVISTĂ: CĂ LU ADELU CEL MAI MULT ÎI PLACE FILMU „CASA, BANCA" ȘI PESTE DE LA OBSCENELE BUCOVINEI.

10:20 AM ORGANIZAT ȘI LOTERIA ÎN TETELIA, SAU UNDE SÂNT EU DICTATOR. DECI SE JOACĂ ÎN SISTEMUL „6 DIN 1 MILIARD" ȘI TREBUE SĂ GHICEȘTI TOATE NUMERELE (1 MILIARD), CINE NU GHICEȘTE ESTE OMORÎT. DECI LA CATEGORIA A III-A - DACĂ GHICEȘTI 999.999.998 DE NUMERE - EȘTI OMORÎT PE LOC. LA CATEGORIA A II-A - DACĂ GHICEȘTI 999.9-99.999 DE NUMERE - EȘTI ÎMPUȘCAT ÎN PICIOR ȘI DACĂ LE GHICEȘTI PE TOATE 1 MILIARD PRIMEȘTI ECHIVALENTU UNUI KILOGRAM DE SCUIPAT ÎN AUR!!!

20:00 MĂ PREGĂTESC SPIRITUAL PENTRU MOARTE: MEAM CUMPĂRAT UN MERCEDES ~~ESTE~~ MORTUAR! CE PAPI, ĂOO: UNU PENTRU MOARTE PRIN ELECTROCUTARE ȘI CELĂLANT PENTRU MOARTE NATURALĂ, ADICĂ ÎN NATURĂ? → (PĂTURI!!!)

21:00 O ÎNTREBARE: DACĂ NU ECXGISTĂ ECCGSISPENȚIACĂ PLASTICUL, AȘ FI COLABORAT CU SECURITATEA SAU NU?????

23:00 MĂ GÎNDESC SERIOS: AȘ VREA SĂ ÎMI FAC O FIRMĂ SĂ ORGANIZEZ IO SFÎRȘITU LUMIIII (CINE CÎNTĂ ÎN DESCHIDERE LA SFÎRȘITU LUMI, TONBOLĂ DE SFÎRȘITU LUMI, BADIGUARȚI SĂ NU SE FURE ÎN TIMPUL ȘI DUPĂ SFÎRȘITU LUMIIIII). AR FI BINE TOTUȘ CA SFRȘITU LUMII-I SĂ PICE ÎN TIMPU SĂPTĂMÎNI, CĂ DUPE AIA ÎNCEPE WIKENDUL. (DA DACĂ E CUTREMUR ECGZACT ÎN TIMPU SFÎRȘITULUI LUMIII? DACĂ MOR LA CUTREMUR ȘI PIERD SFÎRȘITULUMII?)

20:500 MĂ VOT ÎNTREBA: DE CE VICIU FURATULUI NU DĂ ȘI IEL O BOALĂ ÎN ORGANIZM (CA FUMATU ORI S-AU BĂUTU, DE ECSCXEMPLU)? CUM AR FI (LA 10.000 DE MII DE EURO SĂPĂRĂ ACNEE, LA 100.000 DE MII RĂCEALĂ, LA 1 MILION SCARLATINĂ, LA 10 MILIONE REUMATISM ȘI LA 1 MILIARD CANCER LA TESTICOAIE)??

23:-10 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AȘ VREA SĂ AM UN CUTREMUR AL MEU!! (UNU DE 1 GRAD - CA SĂ LIPSESC DE LA SERVICI ȘI UNU DE 7 GRADE, AȘA, CA SĂ FIE PENTRU ORICE EVENTUALITATE!)

munca cu cartea

Un maghiar de viță Nobelă

Recunosc, m-am apropiat cu greu de cărticica* de proză scurtă a lui Imre Kertész, premiantul Nobel, promoția 2002. I-am dat tîrcoale săptămîni în șir, am amușinat pagini la întîmplare, dar organul lecturii nu s-a lăsat înduplecat. Erau, desigur, și micile mele prejudecăți despre dramele decantate din suferința lagărelor sau despre poveștile extrase din nenorocirile intelectualului oprimat de porcăriile ideologice ale secolului. Și bineînțeles, colac peste pupăză, o motivație a juriului suedez care suna cam așa: „o operă scriitoricească în care se afirmă fragilitatea experienței individului față-n față cu capriciile barbare ale istoriei", adică tocmai ce vă spuneam: evreu, maghiar, Auschwitz, deci Nobel. Numai că într-o zi m-am enervat cumplit, apoi m-am calmat și l-am citit pe Kertész. Era cu totul altceva. I-am simțit drama etalată grațios, i-am savurat suferința sublimată derulîndu-se baroc într-o frază nisipoasă, cu interstiții pline de amintiri purulente care se spărgeau scoțînd la iveală o istorie personală tăvălită copios prin dramele colective ale secolului. Așa că, dacă veți depăși pragul de rezistență față de literatura suferinței, la finalul celor trei proze scurte, *Drapelul englez*, *Căutătorul de urme* și, mai ales, *Proces-verbal*, veți descoperi scriitura tragică a unui autor care se plimbă prin destinul său cu un aer rătăcit, meditînd precum un Kafka resemnat la feluritele forme ale mumificării umane. Și clar, omul acesta nu este, așa cum am crezut, un produs standard al industrializării suferinței; nu e nicidecum un cerșetor de indignare publică și un beneficiar întîmplător al modei literare ce se hrănește din mărturiile supraviețuirii. E chiar un autentic scriitor maghiar și evreu care mărturisește curajos că „experiența tragică a Holocaustului s-a transformat azi într-o industrie rentabilă, plină de clișee".

Alin IONESCU

*** Imre Kertész, *Drapelul englez* (proză scurtă), trad. Anamaria Pop, Editura Humanitas, 2004.**

rebelle arte

Artă și autobuze

Tocmai cînd părea că în plastica românească lucrurile se liniștesc pînă spre plictiseală și se oficializează spre noul Muzeu de Artă Contemporană cu Năstase, s-a întîmplat ceva. În seara de miercuri a săptămînii trecute, însă, un eveniment dintr-o stație de autobuz ne-a demonstrat că arta a ieșit în stradă, din nou, și nu cere drepturi, nu organizează mitinguri. Abia ce vrea să șocheze puțin și să agite spiritele. În sens bun. Miercuri seară, cei care așteptau autobuzul în stația de la galeria Orizont au putut vedea o adunare de oameni care nu numai că nu așteptau autobuzul, ci se mai și socializau și ascultau o tînără care vorbea despre ce se află în vitrină. Tînăra se numește Oana Tănase, e curatorul evenimentului*, iar în vitrină se aflau „piesele" expoziției *Obiect.* O expoziție care ocupa doar vitrina generoasă a galeriei Orizont, lăsînd sala pustie. Și dacă expoziția se adresa trecătorilor, vernisajul s-a desfășurat, și el, printre trecători și așteptători de autobuze. Expozanții sînt din generația tînără, încă neosificați în curente și grupuri de interese: Marcel Borțun, Florin Ciulache, George Vasilache, Luminița Mihai, Alina Aldea, Răzvan Mican, Dragoș Trăistaru și grupul Bonjour (doi tineri care lucrează și semnează împreună). Nu voi descrie aici obiectele, e suficient să călătoriți cu autobuzele ce pleacă din stația de la galeria Orizont ca să le vedeți. Voi sublinia doar că lucrarea lui Dragoș Trăistaru, un porc de pluș tăiat în două cît să se vadă că înăuntru e carne adevărată, trebuie, din cînd în cînd, reîmprospătată! Ceea ce spune suficient de clar că arta e veșnică, iar carnea, nu!

Ioan T. MORAR

*** Expoziția *Obiect,* curator Oana Tănase, vitrina galeriei Orizont, București.**

cinem-a pîrît

*Asta e!**, fraților!

Am văzut că există pe lumea asta și beția plină de dragoste. Toni și Varvara, două personaje teribile care există în realitate, pe undeva în Deltă, pe lîngă Sulina, beau de rup, sînt trotilați dintotdeauna și vor fi de-a pururi, se bat și-și aruncă reciproc cîte un apăsat „Du-te-n pizzzda mă-tii!", sau își toarnă în cap găleata cu cartofi curățați, dar se iubesc al dracului și la bătrînețe. Povestea lor e cea mai consistentă. Din mai nimic, apar și alte povești. Unul stă să intre la închisoare, un tată cere de la fiu banii de „Căpriță-ța", un băiat încearcă să scape din Deltă ca să fie chelner la București, un intelectual ratat face filozofia singurătății în Deltă și bea spirt Mona cu apă de fîntînă, un tînăr motorist de navă așteaptă nu se știe ce pe o șalupă imobilizată într-un port, altul păzește vaci prin ostroave și îmblînzește lebede. Nici o istorie nu are sfîrșit, nu se încheie rotund, toate sînt lăsate în coadă de pește, dar toate adunate fac un fel de mare poveste tristă și fără speranță a Deltei. Oamenii sînt imobilizați într-o natură feerică în care trăiesc ca Robinson Crusoe pe insula lui, așteptînd de undeva o salvare care nu mai vine. Doamne, ce mi-a plăcut! Am rîs cînd am văzut cum apare un vapor printre blocuri și mi s-a zbîrlit părul de pe mînă cînd am fost martorul cursei de noapte cu barca transformată în sanie prin Delta înghețată. Un documentar care îți face frică de Deltă, dar parcă și mai mult te face să o iubești.

Alexandru VĂRZARU

*** *Asta e!,* regia Thomas Ciulei.**

show biz da' culți

Ceva în plus despre U.S.

● Din cînd în cînd, cîte un justițiar cu spirit critic își aduce aminte de existența Uniunii Scriitorilor (U.S.) și se simte dator să facă ordine în ograda ei. Ultimul care a sărit la bătaie a fost Ciprian Șiulea, un mai vechi client al acestei rubrici. Nefiind prost, dl Șiulea își justifică atacul prin faptul că U.S. cheltuiește banii publici și atunci orice cetățean are dreptul să critice modul de organizare al instituției. Pe la mijlocul atacului (vezi *Adevărul literar și artistic* nr. 740), dl Șiulea își dă seama că s-ar putea ca U.S. să nu primească bani de la buget (și nu primește!) și atacă veniturile U.S. provenite din administrarea propriului patrimoniu: „acel patrimoniu, scrie C.Ș., este tot bun public, nu e o donație a împăratului Chinei". Este adevărat, nu împăratul Chinei a făcut donații către U.S., ci persoane particulare, care în anii tulburi de după 1945 au preferat să-și doneze o parte din avere pentru ca ea să nu ajungă în mîinile comuniștilor. Astfel, U.S. a ajuns proprietara unei vile de pe Bd. Kiseleff și a mai cunoscutei vile de pe Calea Victoriei 115. În 1977, după cutremur, U.S. a fost evacuată din Kiseleff la ordinul lui Ceaușescu, sub pretextul consolidării și, după consolidare, vila a fost închiriată unei ambasade. În '90, Dinescu a cerut vila înapoi, dar Petre Roman, pe atunci prim-ministru, a preferat să păstreze respectiva vilă și în locul ei a cedat U.S. vila de pe Calea Victoriei, vilă numită „Casa Vernescu". Astăzi în vila de pe Kiseleff se află sediul central al PSD-ului. U.S. mai are în patrimoniu o vilă la Neptun cumpărată de la statul comunist, care o construise pentru Maurer. Acestuia nu i-a plăcut și atunci Zaharia Stancu a cumpărat-o cu banii U.S. Așa că dlui Șiulea nu-i rămîne, dacă vrea să atace în mod legal U.S., decît să mai scrie cîteva cărți și apoi să încerce să devină membru al acestei instituții. Pînă atunci, nu face decît să bată cîmpii. **(Șt. A.)**

● Ce-i corect politic e corect politic! Și asta se răsplătește. Cel puțin așa susține un zvon care-l plasează pe Ion Bogdan Lefter pe postul de șef al biroului din România de la Project on Ethnic Relations, fundație americană, în locul lui Dan Pavel, plecat pe pășunile politice. Se spune, în același zvon, că jumătatea de normă a lui Dan Pavel va deveni normă întreagă și, deci, salariu întreg, în cazul lui I.B. Lefter. La corectitudine politică se cere și corectitudine financiară! ● În rubrica pe care o deține în săptămînalul timișorean *Focus Vest,* Șerban Foarță povestește, parcă presimțind, o întîmplare de după cutremurul din '77. Poetul a povestit asta înainte de cutremur, eu o fac după. Prietenul său și co-autorul *Cîntecelor pentru Phoenix,* Andrei Ujică, l-a vizitat împreună cu soția sa, Pați Theodorescu-Ujică, sora de tată a lui Răzvan Theodorescu, ca să dea un telefon (ei nedispunînd, atunci, de un post telefonic) la București, la mama doamnei, ca să vadă dacă a pățit ceva. Cum nu răspundea nimeni, au luat decizia să-l sune pe Răzvan și să-l roage să vadă dacă nu cumva s-a întîmplat vreo nenorocire. Nici Răzvan nu a răspuns și, în această situație, Șerban Foarță, care avea o pilă întîmplătoare la telefoane, a apelat la ea. Telefonista i-a spus că va recurge la un procedeu tehnic de apelare „ca la miniștri". Răzvan a răspuns, în urma acestui artificiu tehnic făcut din centrală, dar a refuzat să facă deplasarea la mama sa vitregă, pe motiv că ar avea oaspeți. Șerban Foarță își încheie relatarea subliniind că, încă de pe atunci, din '77, Răzvan Theodorescu putea fi chemat pe firele destinate miniștrilor. Ceea ce poate fi absolut întîmplător. Sau nu. **(I. M.)**

gazeta sporturilor

Start în campaniatul național

Gata, nu mai scriem nimic despre Mutu. Ne e tîrșă, am obosit. Am revăzut de atîtea paișpe mii de ori golul marcat acum un an în meciul cu Leicester pînă ne-a dat sîngele pe nas ca la ăi mai răi cocainomani. Păi, dacă înscria de fiecare dată, pe teren, golurile reluate obsedant de toate televiziunile, pe bune, Briliantul ar fi fost acum golgeterul mondial al tuturor timpurilor. Oricum, chiar și-așa, reprezintă în sine o performanță: să apari de atîtea ori în prime-time, la toate orele, pe toate posturile, cu alea cîteva goluri băgate pe vremea cînd mai jucai fotbal… Acum, însă, vă ziserăm, ni s-a luat. Ajunge, e prea mult. N-o să devenim dependenți de Mutu. În consecință, îi urăm doar multă sănătate și reabilitare plăcută.

N-o să vorbim pe larg nici despre derby-ul campionatului, ăla dintre Steaua și FC Național. La 5-1 pentru băieții lui Walter Zenga, e clar, prea multe nu ar fi de spus. A, că diferența de scor e prea mare pentru o partidă relativ echilibrată, în care ambele echipe au practicat un fotbal alert și, vorba aia, plăcut ochiului?

Se poate admite. Sau că arbitrul Tudor a bîlbîit cîteva faze grele în prima repriză cînd, de altfel, s-a și tăiat maioneza bancarilor? E de discutat. Da' nu cine știe cît. Hai să-l lăsăm în pace pe Tudor, că-i cel mai bun arbitru al nostru. Și să recunoaștem că Steaua, la fel de limpede, este cea mai în formă echipă românească la ora actuală. Bravos, măi băieți, hai să vă vedem la fel de tari și-n Cupa UEFA!

În schimb, ținem să vă reamintim (dacă știați deja) sau să vă informăm (dacă n-ați aflat pînă acum) că, fraților, se întîmplă chestii! De săptămîna trecută încoace, un fenomen tulburător se desfășoară chiar sub ochii noștri: deghizați în politicieni, oamenii de fotbal au pornit în campanie. Mamă, ce miting electoral va ieși la Bacău, în etapa viitoare, cînd Steaua prezidențiabilului Gigi Becali va întîlni FCM-ul colegului de partid Doru Sechelariu! Sigur nu va fi un meci cu scîntei, că altfel ar putea lumea să creadă că există fricțiuni la vîrful PNG. La fel, un alt președinte, cel al Ligii, va mai lăsa de pe umeri povara aparițiilor la emisiunile cu tematică sportivă și se va deplasa în teritoriu, în Vîlcea, unde n-a prea fost în ultimii patru ani. Acolo, lîngă Bălcești natali, deputatul Dumitru Dragomir va trebui să explice electoratului de ce a picat Rarora din B și de ce acum, în C, gîfîim cu FCM-ul și Oltchimu', că AS Tineretul oricum s-a desființat. Nu-i va fi simplu nici rapidistului George Copos, care s-a hotărît să devină mai curat, mai PUR, găsindu-și un locșor călduț pe listele uniunii de guvernămînt. Cît despre Dinel Staicu, la cîte scandaluri sînt la Craiova, zău, nici nu mai știi dacă mai apare pe liste la Forța Democrată, în caz că partidul ăsta mai există. Iar cea mai proeminentă figură în liota asta de struțo-cămile fotbalisto-politicianiste este, desigur, generalul Nea Puiu. Dacă tot e pe punctul să rateze campania de calificare la Mondiale, Iordănescu și-o fi zicînd că-i bine s-o cîștige baremi pe aia electorală. În consecință, s-a apucat să cutreiere Voluntarii sau Găneasa, la vînătoare de voturi. Poate că, în teritoriu, pe la Bragadiru, Puiu al nostru va găsi măcar o soluție pentru postul de portar la meciul cu Armenia. Hai că-ncepe să fie tare haios! După ce au înfundat Naționala, fotbaliatorii vor acum să salveze și România.

Viorel MOȚOC

Bre, nea Puiule, mi-a zis Dan Pavel că religia este poreclită „opiumul popoarelor". Vezi, dracu', să nu te prindă Anti-dopingu' cu iconițele ălea sub nas!

Puiu Iordănescu și Gigi Becali alături de Valentin Păunescu, cel care își amintește cînd dopa la el, la Melody, Națională după Națională cu salată boeuf, cașcaval și alte droburi de pe lista interzisă poporului

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Hai să mai lăsăm un pic fotbalul, ca să mai punem și noi mîna pe o cart… ăăă, pardon, pe o minge de handbal! După o victorie acasă cu Barcelona, HCM Constanța s-a și văzut, după modelul de mega-optimism al fotbaliștilor de la Steaua, în primăvara-vara-toamna-iarna Ligii Campionilor. După retur, s-a văzut însă că ulciorul nu merge de multe ori în plasa adversarului. „Nimeni nu avea pretenția să batem la Barcelona", a spus președintele CA al clubului, pesedistul Nicușor Constantinescu. Semn că drumul de la amatori la profesioniști nu e așa de simplu precum un „Buenos dias"! Și semn că scopul călătoriei nu a fost atît performanța, cît celebrarea cu gașcă mare, pe plaiuri cu lapte și miere, la vreo mie de coco biletul, a aniversării șăfului Constantinescu.

● Meciul dintre Steaua și Standard Liège n-a consemnat doar prima victorie mai de Doamne-ajută pentru români, ci și o mică înfrîngere pentru Corleone. De cînd și-a deschis hotelul fiului său, acesta nu prea a ratat ocazia de a primi clienți din străinătate pe filiera Steaua. Cum ar veni, șeful LPF – de fapt, familia lui – face afaceri cu cluburile din subordine. Alb-roșii belgieni au tras la hotelul lui Copos. Mai trebuiau niște jucători de la Național și galeria lui Craiova, ca să fie siguri.

Eva Henţigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

Grame over

Un român mănîncă în medie 126 de grame de carne şi mezeluri pe zi – iar în comparaţie, un francez mănîncă 300 de grame de friptură, spune Ministerul Agriculturii. Ideea e că, de fapt, stăm mai bine ca francezii, pentru că, să ţinem cont, în gramele noastre n-au fost contabilizaţi şi şoriceii găsiţi frecvent în pîine.

Ţăranii, între brazdă şi brandă

Localnicii din Năpradea-Sălaj i-au mulţumit Corinei Creţu că a pus o vorbă bună la Mitrea să le facă şi lor sală de sport. Mă întreb oare cum le-o fi dotat Mitrea acestor oameni de la ţară sala; banda de alergat presupun că e prevăzută cu brazde şi cu baligi, iar bicicleta medicinală are un cîine legat la cadru.

Marko, care dă săgeţi cu arko

Marko Bela a spus că UDMR vizează o colaborare postelectorală atît cu Alianţa PNL-PD, cît şi cu PSD. Ce noroc pe UDMR-ul ăsta că nu poate cîştiga alegerile, fiindcă în situaţia asta, neavînd nevoie de colaborări postelectorale, n-ar mai fi avut pe cine să trădeze şi s-ar fi autodizolvat.

Melciul secolului

Guvernul a înfiinţat un telefon verde la care agricultorii pot primi consultanţă despre creşterea melcilor. În mare, e simplu: le dai drumul pe cîmp şi seara le deschizi poarta la coteţ şi fluieri după ei.

Drog de sare în spinare

Un adolescent ieşean a încercat să amaneteze o pungă cu canabis. A fost prins la timp şi n-a mai tras pe nimeni în piept. Problema e că nici pe nas n-a mai tras.

Spirt, mişcare, sănătate

Corneliu Vadim Tudor promite în campania electorală ieftinirea băuturii. În situaţia lui, e de înţeles: e deranjat de faptul că, din cauza preţurilor aberante la alcool, farmaciile rămîn prea repede fără spirt medicinal.

Cronicarul
Grigore după Ureche

contraeditorial

Dura lex cu Durex

Am trăit, în istoria mea sexuală, reverii în care îngenuncheam poliţiste sau (uneori, şi) judecătoare. Violarea uniformelor imaculate adaugă, pentru perverşi, valoare erotică unui act care, altfel, ar rămâne doar sexual, deci banal. Ce să fac, adevărul este că nu rezist să asist la defilarea unei armii de funcţionare ale castităţii fără să simt tentaţia de-a înşfăca una de-o aripă ca s-o tăvălesc puţin prin iadul ticăloaselor plăceri. Din fericire, viaţa nu mi-a oferit niciodată şansa de a coborî în realitate aste mârşave vise, aşa că am rămas doar un pervers virtual. Mai pragmatici, producătorii de filme pornografice au ştiut să exploateze asemenea patologice dorinţe şi au produs o întreagă categorie de pelicule în care rolurile feminine sunt interpretate de purtătoare de uniforme – de liceu, de poliţie, de maici, de magistraţi. Dar n-am crezut niciodată că respectivele poliţiste, călugăriţe sau judecătoare sunt altceva decât nişte sărmane ucrainence sau basarabence, alungate de sărăcie pe autostrada prostituţiei cinematografice europene. N-aş fi crezut niciodată că danezii pot să meargă cu seriozitatea atât de departe încât să angajeze, pentru un rol de judecătoare, o judecătoare. Aşa cum (susţin unii) s-a petrecut cu filmul danez *Secrets of seduction,* unde Simona Florina Lungu, judecătoare româncă, a fost acuzată că ar fi avut un rol seducător. Ei bine, surpriză: fiorul erotic pe care o asemenea veste ar fi trebuit să-l stârnească nu s-a mai petrecut. Nimic. Să am eu vreo problemă? Am închis ochii şi m-am supus de urgenţă unui test. Am încercat cu judecătoarea: zero! Am încercat să-mi imaginez scenele sexuale cu poliţiştii despre care am citit că au făcut sex în secţie: zero! Nasol. Resemnat, m-am reorientat sexual şi mi-am proiectat fundul gol al unui judecător pe care l-am văzut la televizor acu' câteva luni: Niiiimic! Ei bine, înainte de a mă adresa unei clinici de specialitate, am mai încercat, într-o doară, o variantă alternativă: o judecătoare olandeză. Victorie, am marcat! M-am calmat sexual, dar m-am neliniştit intelectual: ce drac de legătură poate să existe între naţionalitate şi sexualitate? Am urcat pe fir spre izvoarele perversităţii şi am reuşit să găsesc un răspuns. Care este motivul pentru care sânii din spatele robei nu mai au efect erotic? Ei bine, nu sânii, ci roba e de vină. Roba noastră, românească. Păi, ce bucurie să mai ai la o judecătoare, că o tăvăleşti de pe soclul purităţii, când ea, sărmana, e compostată deja de ditai falusul politic? Un falus, numit Rodica Stănoiu sau Cristian Diaconescu, împins adânc în independenţa Justiţiei de bucile lui Adrian Năstase.

Mircea TOMA

Săptămîna românilor

A venit vacanţa, cutremur din Franţa

Nu ştiu alţii cum sînt, însă eu cînd mă gîndesc cum începea miercuri la miezul nopţii campania electorală, şi la maică-mea, care mi-a atîrnat ea în mijlocul sufrageriei lampa aia din fier forjat de pe vremea lu' bunicu', de crăpa de îngrijorare prietena mea cînd se uita la ea cum se hîţînă, mai că-mi vine să sar în picioare, să trec imediat sub tocul uşii şi să mă cutremur.

➠ A trecut seismul de miercuri noaptea, însă replicile la cutremurul stîrnit de Traian Băsescu, aia cu ministrul francez care „a venit să-şi ia tainul", nu s-au stins nici pînă azi. Cît despre Adi şi Băse, aceştia s-au hîrjonit toată săptămîna: ba că iepuraşul, ba că ursuleţul, ba că a lui Traian e mai lungă, ba că o să i-o taie Năstase după ce dă cu el de pereţi, pentru că a copilărit în Colentina cînd era mic şi stătea în Primăverii... Ce să mai, se vede că au trecut şi politicienii noştri la profesionism, precum pugiliştii lui Don King la proba cîntarului, şi se zdrobesc în declaraţii înainte să se lovească în dezbaterile televizate de dinainte de marea bătaie de la urne. ➠ Cică mama lui Năstase ar fi cumpărat un apartament de la un om al lui Nicu Gheară. Cum cu ce bani? Păi, tot cu banii bunicii, cea care le plăteşte şcoala nepoţeilor Andrei şi Mihnea. Oricum, costurile au fost destul de mici pentru că, deşi la bloc, apartamentul este amplasat pe o fostă ghenă de gunoi de la etajul inferior. ➠ Judecătoarea porno Simona Lungu s-a supus unei analize a Institutului Naţional de Expertize Criminalistice. Timp de jumătate de oră, dînsei i s-au făcut fotografii care urmează să fie confruntate cu video-printurile porno suspecte. Chiar dacă se va dovedi că nu judecătoarea a fost protagonista filmelor MISA, fotografiile făcute la expertiză şi puse apoi pe Internet o vor implica de data asta definitiv. ➠ Presa a dezvăluit că Andreea Marin şi Ion Ţiriac apar împreună în virtutea unui contract care urmăreşte promovarea reciprocă a imaginii proprii a fiecăruia. Care va să zică, să ştiţi că, dacă o să-i vedeţi pe Andreea şi pe Ţiriac ţinîndu-se de mînă la vreun restaurant de fiţe sau pupîndu-se pe rîndul din spate al nu ştiu cărui Boeing 707, la Business Class, nu e ceea ce credeţi dvs. De fapt, cei doi nu întreţin decît relaţii comerciale: firma Marin SRL prestează servicii lui Ţiriac Company sau invers.

➠ Dascălii au fost traşi pe sfoară de guvern: nici o mărire de salariu promisă la negocieri n-a ajuns în universităţi. Profesorii ameninţă că, dacă nu se întîmplă nimic pînă la 1 noiembrie, care tocmai a trecut... Chiar, ce-o să facă acum, că nu mai au la îndemînă 15 septembrie-le, adică deschiderea anului şcolar? Păi, mai pot să ameninţe doar cu boicotarea deschiderii vacanţei de sărbători...

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

Cînd am văzut atîţia delincvenţi în platoul de filmare, i-am ameninţat că acolo unde le stă lor acum capul, adică pe umeri, o să-mi stea mie picioarele, adică cracii.

Judecătoarea Simona Lungu suspectată că s-ar fi jucat cu ciocănelul şi prin nişte filme porno

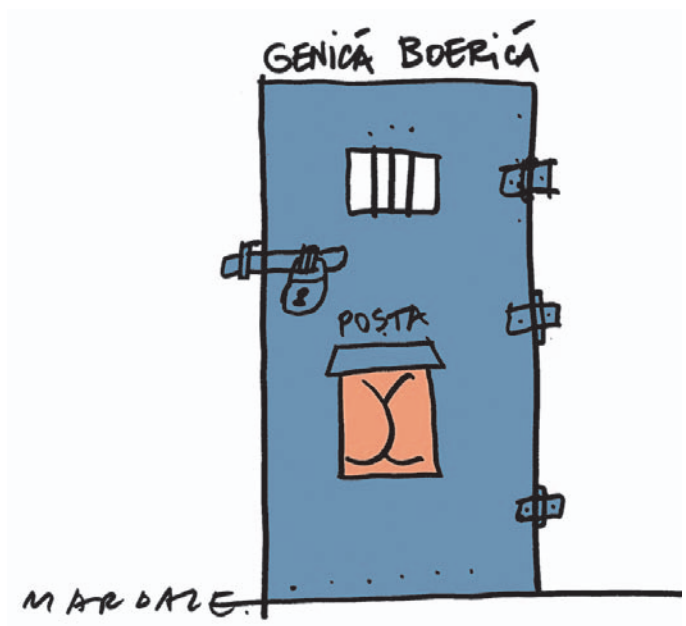

Veşti bune

Tandemul Corneliu-Vadim-Tudor preşedinte-premier-primar

➠ S-a lansat noul Maybach decapotabil de 500.000 de euro. Nu vă interesează? Binee. Revenim. Vadim Tudor s-a trezit prea tîrziu: după ce începuse să se vopsească în curcubeu pe faţă ca hippioţii şi să cînte cîntece despre pacea lumii, Vadim şi-a dat seama că nu mai dă nimeni doi bani pe faţa lui de pacifist care mănîncă la „Select". Şi s-a lansat în campania electorală pentru Cotroceni în stilul care l-a consacrat, adică cu găletuşa de rahat într-o mînă – doar că astăzi, săracul, nu se mai uită nimeni la el, nici măcar ţiganii nazişti.

➠ Încep alegerile din America. Astfel o să putem vedea şi noi cum: Bush nu merge la sate ca să facă capitalismul de doi lei, Kerry nu înjură FMI-ul şi Banca Mondială, Double W nu promite că va ieftini băutura, Kerry n-o să promită bonuri de masă pe Wall Street, George n-o să ieftinească pîinea pe Broadway, John n-o să dea 1 milion de lei pe hectarul de rapiţă din Manhattan!

Străbuna Vestire

5 948381 040015 43